

ΟΙ ΤΑΥΡΟΣ

ΑΡΙΘ. 882

Ώρα δειλινῆς

ΔΕΝ ἦταν περίφημα τὰ χρόνια πού πέρασαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Τριανταπέντε χρόνια παντρεμένοι. Στὰ πρόθυρα τοῦ χειμῶνος τοὺς τῶρα κάθονται ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον καὶ ἀναπολοῦν τὰ περασμένα. «Ὁρα δειλινῆς. Οἱ τελευταῖες ἀνταυγίες τοῦ ἡλίου ἀργοπεθαίνουν στὰ παράθυρά τους. Σαπλωμένοι ὁ καθένας τοὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐκείνος καπνίζει, ἐκείνη κρατᾷ μηχανικά ἕνα βιβλίο.

Κουθεντιάζουν χωρὶς νὰ κυττάζονται. Σὰ νὰ κουράστηκαν νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Μὲ τὰ μάτια στὸ στερέωμα, ὅπως ὅταν παραδίδεται κανεὶς στὶς σκέψεις του, ξεδιπλώνουν κι' αὐτοὶ τὶς σκέψεις τους. Σκέπτονται μεγαλοφώνως καὶ σὲ μορφὴ διαλόγου.

Παλαιότερα, στὰ πρώτα χρόνια τοῦ γάμου τους, ἕνα θέμα, σὰν αὐτὸ πού συζητοῦν τώρα, θὰ προκαλοῦσε τὶς ἀκρότητες τους. Θυμοί, νεύρα, συγκρούσεις, σκληρὲς φράσεις, ἀπρέπειες... Ὁ σύζυγος ἰδίως ἦταν τόσο ἀπότομος. Ἐπαιρνε φωνὴν καὶ τὸ τίποτα. Ἡ ἄλλη προσπαθοῦσε στὴν ἀρχὴ ν' ἀμυνθῇ. Ὑστερὰ δὲς τὴν ἔπαιρνε τὸ κλάμμα. Δυσάρεστη ζωὴ. Ὁ ἄνθρωπος, βέβαια, νὰ χωρίζουν τὸ δρόμο τους. Γιά πολλοὺς τὸ λέει κοῦρσαν, βέβαια, νὰ χωρίζουν τὸ δρόμο τους. Ὁ ἄνθρωπος, βέβαια, νὰ χωρίζουν τὸ δρόμο τους. Ὁ ἄνθρωπος, βέβαια, νὰ χωρίζουν τὸ δρόμο τους.

Μὴ ἀπομακρύνωστε διὰ τὸ θέμα. Δὲν ἐξετάζουμε σημεῖρα ὅτι πρέπει νὰ χωρίζουν, ἢ νὰ μὴ χωρίζουν τὸ ζεῦγος πού βλέπουν ὅτι δὲν εὐδοκίμει ὁ γάμος τους. Γιά ποῖο λόγο δὲν εὐδοκίμει ὁ γάμος τῶν φθινοπωρινῶν ἀνθρώπων μὰς εἶναι ἐκεῖνο πού μὰς ἐνδιαφέρει. Γιατί ἀλήθεια, ὅταν ἦταν νέοι, ἀρπάζονταν κάθε μὰς ἐνδιαφέρει. Γιατί ἀλήθεια, ὅταν ἦταν νέοι, ἀρπάζονταν κάθε μὰς ἐνδιαφέρει. Γιατί ἀλήθεια, ὅταν ἦταν νέοι, ἀρπάζονταν κάθε μὰς ἐνδιαφέρει.

Ἡ κυρία πῆρε πρώτη τὸ λόγο. Τὴν ἄκουε χωρὶς νὰ τὴ διακόπτει. Ἐνα ἥρεμο, σχεδὸν ἀβρόν, καθηγορητήριο. Μᾶλλον παράπονο γιὰ τὴ συμπεριφορὰ του. Ὑπόμνησι τῶν περασμένων.

— Ἐκαὶ ὅτι μποροῦσα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ὅχι τόσο ἀπὸ ὑπογέφυκα ὅσο ἀπὸ ἀγάπης. Νὰ μὴ σοὺ λείπει τίποτα, νὰ μὴ παραπονεθῇς γιὰ τίποτα. Κι' ἐδείχνες σὰν ἄνθρωπος πού δὲν τοὺς λείπουν, πού γιὰ ὅλα εἶναι δυσχερῆ. Ἡ εὐτυχία μου θὰ ἦταν νὰ σοὺ ἔδινά χαρά. Δὲν σοὺ τὴν ἔδωσα. Εἶμαι βέβαιη, θὰ ἦταν νὰ σοὺ ἔδινά χαρά. Δὲν σοὺ τὴν ἔδωσα. Εἶμαι βέβαιη, θὰ ἦταν νὰ σοὺ ἔδινά χαρά. Δὲν σοὺ τὴν ἔδωσα. Εἶμαι βέβαιη, θὰ ἦταν νὰ σοὺ ἔδινά χαρά.

— Σ' ἐνοίωθα νὰ περνᾷς ἀπὸ οικονομικὲς στενωχίες. Περίοριζα στὸ μὴν τὶς δαπάνες μου. Πόσες φορές προσέφευγα στοὺς γονεῖς μου γιὰ νὰ ζητήσω τὴν ἐνίσχυση τοὺς πού θὰ σὲ ἀνεκούφιζε. Φυσικά, δὲν σ' ἔφευγε νὰ τὸ ὑποπτεύθης. Ἦξερα ὅτι θὰ σοὺ ἐβίγνε τὴν ὑπερφανία.

— Ὑπάρχει καὶ τὸ ἄλλο: ἡ ἀδράνεια μου στὶς ἀτάξεις σου. Δὲν

λέω ὅτι ἦξερα ὅλες σου τὶς ἀπιστίες. Πολλὲς διὰς ἀπ' αὐτὲς τὶς μάθαινα. Ἀπέφυγα νὰ σοὺ τὸ ἀποδείξω. Σκεπτόμουν, ὅτι ἴσως νὰ μὴ ἦ- μουν ἀρετὰ ἐνδιαφέρουσα γιὰ νὰ σοὺ γεύσω τὴ ζωὴ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σοὺ κόψω τὸ δρόμο. Ἦσουν τό- σο μελαγχολικὸς ὅταν σοὺ ἔλειπον οἱ περιπέτειες ὥστε, μὰ τὴν ἀλή- θεια, σὲ λυπόμουν. Ἐκλείνα τὰ μά- τια. Ὁ μ' ἔπαιρνες γιὰ κοῦτὴ ἢ γιὰ ἀδιάφορη. Δὲν ἦμουν οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Ἦμουν ἀπλῶς ἐρω- τευμένη. Ἐρωτευμένη μὲ τὸν τόπο μου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ ἐπιθυμία μου νὰ μὴ σὲ λυπήσω, ἀπὸ τὸ ἄλ- λο ὁ φόβος μου μήπως σὲ χάσω, ἂν τραβήξω τὸ σχοινί, μ' ἔκαναν νὰ δέχωμαι σιωπηλὰ τὴν ἀπιστία σου. Ἀν ἦξερες πόσο πικρὸ μοῦ ἦταν τὸ ποτήρι... Κι' ἐσύ, ὅχι μόνο δὲν μοῦ ἀνεγνώριζες τὶς θυσίες, ἀλλὰ μοῦ φερόσουν μὲ τρανυτῆτα, μὲ ὑπερό- ττητα μὲ σκαϊότητα, μὲ περιφρόνη- ση νὰ ἦμουν τὸ σκουπίδι σου. Τώ- ρα πᾶει. Ὅτι ἦταν νὰ γίνῃ ἐγινε. Δὲν σοὺ κρατῶ κακία...

Ἡ ὥρα τοῦ σὺλῳγου. Ἀτάραχοι κι' αὐτὸς, μὲ τὸ βλέμμα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἄκουσε τὴ μικρὴ ἀγόρευ- σή του.

— Οὐτ' ἐγὼ σοὺ κρατῶ κακία. — Κακία ἐσύ. Ὁ μ' ἦταν ἀδικο. — Θέλεις νὰ μ' ἀκούσης χωρὶς νὰ μὲ διακόψης; Λές ὅτι θὰ ἦταν ἀδι- κό. Πού ἔρεκες ἂν δὲν ἐγὼ κι' ἐγὼ τὰ παρόπριά μου. — Παράπονα ἐσύ.

— Νὰ γιὰ τὴν κωλοσύνη σου γιὰ ὅσα παρουσιάζεις σὰν προσφορὰ καὶ σὰ θυσία.

— Νὰ μὲ συγχωρῇς τότε πού ἔ- μουν καλὴ.

— Μὴν εἰρωνεύεσαι καὶ προσπαθῇ- σε νὰ μὲ καταλάβης. Νὰ, παραπο- νιέμαι γιὰ τὴν κωλοσύνη, γιὰ τὴν πνεῦμα τῆς θυσίας, γιὰ τὶς οικονομίες σου... Πόσο διαφορετικὸς θὰ ἦμουν ἂν εἶχα μιὰ γυναῖκα ἀπαιτητική, κοκέτα, ναϊάρα, χα- διάρη, γυναῖκα μὲ ἀξιώσεις, πού δὲν θὰ ἦταν ἐπέσε πίττα νὰ σὲ φάω, ἀλλὰ κάθε φορά θὰ μοῦ ἐπρόβαλλε κι' ἕνα αἶψιμα... Ἡ γυ- ναῖκα πού θὰ μ' ἔκανε νὰ νιώσω τὴν πίστις της, πού θὰ μὲ ἐν- πνεύσει τὴ δραστηριότητα, τὴν φιλοδοξία, τὴν ἀνυσχία. Προπα- τῶν τὴν ἀνυσχία. Φοβόσουν μήπως χάσης ἐμένα, καὶ δὲν φρόν- τισες τὸ φόβο αὐτὸ νὰ τὸν ἐμπνεύσης ἐν σ' ἐμένα. Νὰ τρέμω δη- λαδὴ ἐγὼ μήπως σὲ ψυχράνω, μήπως σὲ δυσχερῶ, μήπως στρέψω τὰ ἐνδιαφέροντά σου σὲ ἄλλον. Γιὰ νὰ τ' ἀποφυγῶ αὐτὰ ὅλα θὰ ριχνόμουν στὴν προσπάθειά. Ἐσύ δὲς ὑπῆρξες ἡ βολι- κή, ἡ χωρὶς ἱστορίας.

— Μήπως φταίω καὶ γιὰ τὸ ἄλλο: ρώτησε μὲ εἰρωνεία ἡ σύ- ζυγος, πού ἦθελε ν' ἀλλάξῃ θέμα.

— Γιὰ ποῖο ἄλλο; — Γιὰ τὶς ἀπιστίες σου. — Ἐκεῖ εἶναι κι' ἂν εἶναι. Τί νὰ σοὺ πῶ: Πιὸ αὐστηρὴ ἀπέ- ναντί μου ἦταν ἡ μητέρα μου πρὶν παντρευθῇ. Παρὰ ἐσύ. Σὰ νὰ μὴ ὑπῆρχες. Ἐπέστρεφα ἀργά. Οὔτε κοῦβεντα. Ἐφεύγα σὲ τα- ξίδια. Οὔτε λέει. Τὰ πρώτα χρόνια τοῦ γάμου μὰς ἐπρόσχεχα. Δὲν ἤθελα μὲ κανένα τρόπο νὰ σὲ δυσχερῶ. Ὅταν εἶδα ὅμως τί ἀνάγκη ἦσαν ἀπογοητώθηκα...

— Δὲν κακοπέρασες. — Ἐγὼ τὸ ἔχω αὐτό. Μὴ μακαρίζεις ποτὲ τὸν ἄνθρωπο πού κάνει διπλὴ ζωὴ. Ταλαιπώρια, βαπνά, φθορά, τύψεις, δισυρ- μοί, ταπεινώσεις. Ἀν ἦξερες πόσες φορές αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγ- κη ἐνός χειροῦ δυνατοῦ πού θὰ μὲ τραβούσε ἀπ' αὐτὸ τὸν κατῆ- φορο γιὰ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὴν εὐθεία, νὰ μὲ κἀνὴ νὰ συναισθονθῶ τὶς ὑποχωρεῖς μου στὸν ἑαυτό μου, σ' ἐμένα... Ἀλλὰ ὅπως εἶ- πες κι' ἐσύ, τώρα πᾶει. Ὅτι ἦταν νὰ γίνῃ, ἐγινε. Χαλάσαμε τὸ βίο μας χωρὶς ἀληθινὴ χαρά, χωρὶς συνεννόηση, δίχως συμ- πνοια, ἐξένοι μεταξύ μας, μὲ τὶς ἀγνοῖες θυσίες σου ἐσύ, μὲ τὸν ἐγωισμό, πού δὲν μοῦ ἔδωσε χαρὰ, ἐγὼ... Ὁ μὲ μὰς βοήθη ὁ γειώνας.

— Κάτι εἶναι κι' αὐτός. Τουλάχιστον ὁ χειμῶνας μὰς νὰ εἶναι γαλήνιος.

Κυττάχτηκαν στὰ μάτια. Ἐνα ὀπτικό γάδι. Ἐδῶσαν τὰ χέ- ρια τους ὑστερὰ. Χέρια ψυχρά, ἄτονα, ἄθυμα, ἀδρανῆ, ὅπως θὰ ἦταν τὰ χέρια πού βγάλεϊ κανεὶς ἀπὸ ψυγεῖο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Λίλινα, σὲ ζητάει στὸ τη- λέφωνο ὁ χθεσινός. Τί νὰ τοῦ πῶ;

— Ἐμεν, περίεργος νὰ δο- πῶς θὰ μὲ ποδεχθῇ ἡ γυναῖκα σου!...

Φθόνος!...

Ἡ σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο. Ἡ γκρίζος κύριος, (μιάς κά- ποιας ἡλικίας)—πάντως ἀρ- κητὰ προχωρημένης—κου- ψός, περιποιημένος, στέκε- ται ὀρθίος στὴν μέση τοῦ διαδρόμου καὶ ἐπισκοπεῖ μὲ τὸ βλέμμα μιὰ νεαρὰ δε- σποινίδα, πού κάθεται ἀπέ- ναντί. Ἡ κοπέλλα ἀφροσι- μένη στὴν ἀνάγνωσι ενός περιοδικοῦ, δὲν τὸν προσέ- χει καὶ ὁ γκρίζος κύριος κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτός.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ κοπέλλα σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀντιλαμβάνεται νὰ τὴν κυτ- τᾷ ἀσκαρδαμυκτῶς. Μὲ τὴν ἀ- φέλεια τῆς ἡλικίας της, ὁ

πρεθέτοντας ὅτι ὁ γκρίζος ἐσθθηματῶς... κάθισμα της, σηκώνεται εὐγενεστά- τῃ καὶ τοῦ προσφέρει τὴ θέ- ση της.

— Ὅριστε, παρακαλῶ!...

Τέλος τῆς σκηνῆς. Ὁ γκρίζος κύριος γινεται κα- τακόκκινος κι' ἕνας ἄλλος, πῶς παρακολουθεῖ τὸ δρά- μα μωρμουρίζει φιλοσοφί- κα:

— Τί τὰ θέλεις; καὶ μὲνε, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία!...

Ἀ διακρίτος ὠτακουστὴς με- ταδίδει ἐνδιαφέροντα διάλογο μεταξύ ενός νεα- ροῦ καὶ μίας νεαρᾶς πού μόλις γνωρίστηκαν.

— Πῶς λέγεστε, εἰπατε, δεσποινίς;

— Ῥόρη, ἀπαντᾷ ἡ δεσποι- νίς.

— Δυστυχῶς... Καλλιρρόη!

— Καὶ γιὰ τί «δυστυχῶς»; λέει ὁ νεαρός. Τὸ ὄνομά σου εἶναι εὐχνο!

Μπᾶ, δὲν βαρύνετε...

Ἀλλὰ πάλι καλά. Τὴν ἀδελ- φή μου ἐξέρετε πῶς τὴν λέ- νε;

— Πῶς τὴν λένε;

— Καλλιόπη.

— Ἐ κι' ὑστερὰ; Κακό εἶ- ναι; Ἡ Καλλιόπη νομίζω ὅ- τι ἦταν μιὰ ἀπ' τις... Μου- ρές;

Κι' ἐπεμβαίνει στὸ ση- μέριον αὐτὸ ἕνας ἀκάλεστος ἐρμηνευτής, γιὰ νὰ δώσῃ τὴ σωστὴ ἐξήγησι:

— Ὁχι κύριε. Μὲ συγχωρεῖ- τε, Ἡ Καλλιόπη εἶναι κατὶ... στὸ στρατό!

Ἡ καλύτερη δουλειὰ εἶναι νὰ εἶσαι «μποῦκ μπαί- κερ»! εἶπε ὁ ἕνας φιλιπ- πος στὸν ἄλλο, μετὰ τὸ συ- νῆδες, κυριακάτικο ζετινα- γμα στὶς κούρες.

— Τί θὰ πῇ «μποῦκ μπαί- κερ»; ρώτησε παρατυχὼν ὁ νήσεος.

— Νά! Θέλεις ἐσύ, νὰ πούμε νὰ παίξῃς τὸ τάδε ἄ- λογο. Ἀντὶ νὰ τὸ παίξῃς στὸν Ἱππόδρομο, μοῦ δίνεις τὰ λεφτὰ ἐμένα. Κέρδιζε; Σὲ πληρώνω. Δὲν κέρδιζε; Εἰς τὰ λεφτὰ στὴν τσέπη μου. Γίνομαι δηλαδὴ ἐγὼ ἡ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ' ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) · ΤΗΛ. 36-781 · ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

«Ἐταιρία Ἱπποδρομιῶν». Κα- τόλαδες; — Κατόλαδα. Μωρὲ πρώ- τος τάδεως ἐπικεῖρσις! — Ἄλλα; Τί νόμισες; — Μπαίνω κι' ἐγὼ στὸ κὸλ- πο!

Τὴ συνέχεια θὰ τὴ διαβά- ρετε στὸ ἀστυνομικὸ δελτίο. Πρὸς τὸ παρὸν τοὺς κυνη- γᾶνε οἱ ἔχοντες λαμβάνειν καί... ἡ ἀστυνομία, γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «μποῦκ μπαί- κερ» ἀπαγορεύεται.

Μαίγει πεταχτὴ καὶ λυγι- στή μιὰ κυριούλα, μὲ τὴ τσάντα, στὸ πακάκι.

— Εἶναι καλὴ ἡ φέτα;

— Ἐξαιρετικὴ!...

Πολλὲς ἐρωτήσεις, πολλὰ κοῦβεντα, πολλὰ ἀπασχόλη- αὶ τοῦ πωλητοῦ. Σὲ μιὰ στιγμή βουτᾷ ἕνα κοῦτι «ζαμπόν» καὶ τὸ κώνει στὴν τσάντα. Κινήσεις ἀστραπῆς! Ψυγίζει τὴ φέτα καὶ φεύγει. Ἀλλὰ ἕνας ἄλλος πελάτης τὴν ἐκεῖ δὴ τὴν παίρνει ἀ- πὸ πίσω.

ΣΚΙΤΣΑ τοῦ Ἐδοῦ

Εὐθυμα ἐνσταταντᾶν

— Κυρία! Ἐσχάστε νὰ πληρώσετε τὸ ζαμπόν.

— Ποῖο ζαμπόν;

— Αὐτὸ πού βαλάτε στὴν τσάντα!

— Ἀστειεύεστε; Ἀφῆστε με, πωλητῆ, σὰς παρακαλῶ.

Ἐρχεται ὁ πωλητῆς. Βά- ζει τὸ χεῖρ στὴν τσάντα καὶ βγάλεϊ τὸ ζαμπόν!

— Αὐτό; λέει ἡ κυρία. Αὐ- τὸ τὸ ἀγόρασα πρὸ ὀλίγου ἀπ' τὸ ἀπέναντι κατάστημα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε κα- λὴ φέτα. Πᾶμε νὰ σὰς τὸ ἐπιδείξω!...

Πραγματικῶς! Ὁ ἄλλος μπακάλης βεβαιώνει ὅτι ἡ κυρία πρὸ δέκα λεπτῶν ἀ- γόρασε τὸ κοῦτι μὲ τὸ ζα- μπόν!

Ἐλευθερὰ ἡ κυρία καὶ μά- λιστα ἐξάλλη γιὰ τὸ «πῶς ἐτόλμησαν»!

Ἀλλ' ὁ ἀστυφύλας δὲν τρώει ἄκουρα. Ἡ κυρία κάνει μιὰ βόλτα καὶ ἐπειτα ζυγῶ- νει ἕνα περὶπτερο.

— Μοῦ δίνεις σὲ παρακα- λῶ τὸ πακέτο πού σου ἀ- φῆσα πρὸ ὀλίγου...

Ἐνας κύριος μὲ πολιτικὰ πλησιάζει:

— Κυρία, ἔχετε τὴν καλω- σὺνη νὰ μετὰς μαζί μου;

— Γιατί;

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω! Τρῶ- τε πολὺ ζαμπόν! Κι' αὐτὸ ἀπαγορεύεται!

Κάθεται κομψὸς καὶ σοβα- ρὸς ὁ υπάλληλος στὸ γραφεῖο του καὶ μπαίνει ὁ ἀστυνομικὸς του, μὲ ἀγριεὶς ἀσέβειες.

— Θὰ μοῦ δώσης τὰ λεφτὰ μου, γιὰ τὴν θά κἀνω φασαρία.

— Τὸ καλὸ πού σου θέλω νὰ μὴν τὴν κάνης.

— Ἐγὼ θὰ τὴν κάνω!

— Ἐ, κάντηνε!

— Νὰ μοῦ δώσης τὰ λεφτὰ μου, βρε ἀλήτη, βρε πα- λήλθρωπε βρε ἀπατεῶνα!

Νὰ μοῦ δώσης τὰ λεφτὰ μου νὰ μὴ σου βγάλω τὸ σκα- κί στὸ δρόμο, βρέ!

Γυρίζουν ὅλοι καὶ κυτᾶ- νε, φυσικά. Ψυχραῖμος ὁ ὑ- βρισμένος.

— Τὴ εἶπες; Τελειώσες;

— Τί νὰ τελειώω βρε τρά- κοδρε; Δὲν ἔχεις ντροπὴ ἔπαυ- σου;

— Ἐχεις νὰ πῇς τίποτ' ἄλ- λο;

— Τί νὰ πῶ; Ψυθυρίζει ἐμ- βρόντος πρὸ τῆς ἀπαθείας ὁ ἐνοστήτης.

— Γιατί ἔχω νὰ πῶ ἐγὼ. Θὰ σὲ πληρώσω γιὰ νὰ μὴ με κάνης ρεζίλι. Τώρα πού μ' ἔκανες, δὲν πρόκειται νὰ σοὺ δώσω φράγκο!...

Γι' αὐ- τὸ σοὺ εἶπα νὰ μὴν κάνης τὴ φασαρία, ἀλλὰ δὲν μ' ἄ- κούεσαι!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Μπρόα ξέσπασε ραγδαία, τὸν Ὀκτώβριο τὸ μῆνα καὶ τὴν ἔκανε σὲ λίγο... Βενετία τὴν Ἀθήνα, γιὰ τὴν λείπειν τὰ ἔργα τὰ διοικητικὰ, τὰ λεγόμενα συνήθως καί... ἀποστραγγιστικά!

Κι' ὅμως θάπρεπε ἀφρόνως νὰ τὰ ἔχουν ὅλ' αὐτὰ, καὶ νὰ μὴ μὰς δίνουν ὅπιν ποταμὸν οἱ λεωφόροι, μὰ καὶ κατασπατάλουμε τὰ ὀφρὰ μὰς λεφτὰ κι' ὅλο μὰς ἀποστραγγίζουν γιὰ χατῆρ τοὺς οἱ... (φόροι!)

Γ. Ο—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΔΙΧΩΣ ΑΓΑΠΗ

Οι ἀναιμνήσεις πλημμύρι-
ζαν τὴν καρδιά τοῦ Σάντρο...
Πρὶν ἀπὸ δύο μέρες, εἶχε ξα-
νασαναντήνῃ μὲ τὴν Ἑρῖκα.
Τὴ βρῆκε μισροφὴ, δροσερὴ
καὶ ἥρεμῃ, ὅπως πάντα...

—Ξέρω πὼς παντρεύεσαι
τὸν ἐρχόμενο μὴνα, τοῦ εἶπε
ἐκείνη χαμογελώντας. Χίλιες
εὐχές!

Τοῦδωσε τὸ χέρι τῆς, μὲ
μιὰ κίνησι γερὰτὴν εὐχαιρί-
νευσι, κ' ἀπομακρύνθηκε πρὶν
προλάβῃ ἐκείνος νὰ συνέλθῃ
ἀπ' τὴν κατάπληξί του.

Ἦταν ἀρραβωνιαστικιά
τοῦ ἄλλοτε. Τὴν εἶχε σφίξει
τόσες φορές στὴν ἀγκαλιά
του κ' εἶχε μαγεύτῃ ἀπ' τὰ
τροφερά τῆς γλυκόλογα...
Ἦταν, μιά μέρα, τῆς εἶπε
ἀπότομα, ὡς:

—Ἀγαπήθηκαμε, πολὺ,
Ἑρῖκα. Μὰ, ἐδῶ καὶ λίγον
καίρο, παρατηρῶ μιὰ ψυχρό-
τητα ἐκ μέρους σου, ποὺ μὲ
τρομάζει... Εἶμαι βέβαια
πὼς θὰ δυστυχήσουμε, ἀν-
θελῶν νὰ κρατήσω τὴν ὑ-
πόσχεσί σου σὺδωρα. Κα-
λύτερα νὰ χωρίσουμε!

Φοδῶταν κλάματα, σκηνὲς
ἐκ μέρους τῆς. Μὰ ἐκείνη ἔ-
φυγε ἥσυχα, μὲ θλίψη, ἀλλὰ
καὶ μ' ἀξιοπρέπεια, ἀφοῦ
τὸν ἀποχαίρετ' ἐγκάρδια
καὶ τοῦ εὐχίσθηκε νὰ εὐτυ-
χήσῃ. Αὐτὸς ὑπόφερε τότε,
βλέποντας τὴν τόση ἀντοχή
τῆς στὸν πόνο—γιατί ἤξε-
ρε πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ
πὼς πονοῦσε βαθεῖα... Μὰ ὅ-
στερα τὴν ἔχασε, κοντὰ
στὴν Πάολα, τὴν καινούργια
τοῦ ἀγάπη.

Ἦταν κ' ἐκείνη πολὺ δ-
μορφὴ καὶ τὸν ἀγαποῦσε σι-
γουρὰ περισσότερο ἀπ' ὅσο

τὸν εἶχε ἀγαπήσει ἡ Ἑρῖκα...
Αὐτὰ συλλογιζότανε τώ-
ρα ὁ Σάντρο, καθισμένος σ'
ἐνα ἀπόμικο τραπέζι, ἐκεί-
νου ἱεροπρεπείας. Εἶχε
καθίσει ἐκεῖ, πρῶς ἀπ'
τὴς μεγάλης γλάστρας, γιὰ ν'
ἀπομονωθῇ μὲ τὸν ἑαυτό του.

Ξαφνικά, ὁ ἦχος μιᾶς γυν-
αικῆς φωνῆς τὸν ἔκαμε ν' ἀ-
νασκιρτήσῃ. Γύρισε τὸ κεφά-
λι του κ' εἶδε, ἀνάμεσα στὶς
γλάστρες, τὴν Πάολα καὶ τὴ
φίλη τῆς Λόρι, σ' ἐνα γειτο-
νικὸ τραπέζι. Τί σύμπτω-
σι! Εἶχαν ἔρρει πρὶν ἀπὸ
λίγα λεπτά.

—Εἶδα χτὲς τὴν Ἑρῖκα
Κάλλι καὶ τῆς μίλησα γιὰ
σένα... ἔλεγε ἡ Λόρι. Θὰ
μπορούσα νὰ ὀρκιστῶ πὼς
δὲν ὑποφέρει πιά γιὰ τὴν
ἐρωτικὴ ἐκείνη ἱστορία...

—Υποφέρει... πρέπει νὰ
ὑποφέρει! ἀπάντησε ἡ Πάο-
λα μὲ φωνὴ βραχνή, ἀγνώ-
ριστῇ. Τὴ μίσσησα πάντα ἀ-
περιόριστ'! Ὅταν συνδέ-
θηκε μαζὶ τῆς ὁ Κάρλο, ποῦ
τὸν ἀγαποῦσε σιωπηλὰ ἀλ-
λὰ μὲ χίλιες ἐπιθέσεις, ὀρ-
κίστηκε νὰ τῆς κάνο κακό.
Καὶ τὸ κατάφερε! Τῆς τὸν
πῆρε, τὴς παρομοίωσε τὸν
γάμου τους. Τί θρῆσμος!

—Ἀμφιβάλλω ὅμως ἀν' ἡ
Ἑρῖκα ὑποφέρει πραγματι-
κά, ἐπέμεινε ἡ Λόρι. Φαίνε-
ται ξέγνοιαστῇ, εὐχαριστη-
μένῃ... Πρόσεξε μὴπως παν-
τρευτῇ μ' ἐναν ἄνθρωπο,
ποῦ δὲν ἀγαπάς, μόνο καὶ
μόνο γιὰ μιὰ ἐκδίκηση ἀνυ-
παρκτῇ!

Ἡ Πάολα ἔμεινε βουβή.
Δὲν ἐξομολογήθηκε στὴ φίλη
τῆς πὼς εἶχε ἀγαπήσει στὸ
μεταξὺ τοῦ Σάντρο, πὼς δὲν

ὀπορῶντανε πιά, πὼς ἦταν
ἀληθινὰ ἐντυπωσιωμένη πὼς θὰ
γινότανε γυναίκα του!

Τοῦ κακοῦ ὁ Σάντρο πε-
ρίμενε μιὰ κίνησι τῆς, μιὰ
φράσι τῆς, ποῦ θὰ τοῦ γιά-
τρωνε τὴν πληγὴ ποὺ εἶχαν
ἀνοίξει στὴν ψυχὴ του τὰ
τελευταῖα λόγια τῆς Λόρι...

Ἡ Πάολα δὲν μίλουσε...
Ἦταν οἱ δύο φίλες ἀρ-
χίσαν νὰ κουβεντιάζουνε γι'
ἄλλα θέματα. Σὲ λίγο, σπ-
κώθηκαν κ' ἔφυγαν.

Ὁ Σάντρο βῆκε τότε κ'
αὐτὸς ἀπ' τὸ ἱεροπρεπείας
στῆσι, κουρασμένος, δυστυ-
χημένος ἀπ' τὸ βάρος τῆς
μοναξιάς του...

Πῆγε κατ' εὐθείαν στίτι
του καὶ ἐτοίμασε ἐνα γράμ-
μα γιὰ τὴν Πάολα. Τῆς ἔ-
γραψε πὼς ὅλα τελειώσανε
μὲ αὐτὸν, καὶ τῆς ἔξη-
γούσε τὸ λόγο: Εἶχε ἀκού-
σει τὰ λόγια τῆς, στὸ ἱερο-
πρεπείας, καὶ δὲν ἐνόου-
σε νὰ παντρευτῇ μὲ μιὰ κο-
πέλλα, ποῦ τὸν εἶχε τραβή-
ξει κοντὰ τῆς ἀπὸ πείσμα
μοναχὰ, γιὰ ἐκδίκηση...

Ἦταν πῆγε στὸ στίτι
τῆς Ἑρῖκας. Ἐκείνη τὸν δέ-
χθηκε μ' ἐνα γλυκὸ καὶ ἐκ-
πληκτὸ χαμόγελο. Τὸν ἀκού-
σε μὲ συγκίνηση, ὅταν τῆς
μίλησε γιὰ τὴς περασμένες,
ἀξέχαστες μέρες...

Στὸ τέλος, τῆς εἶπε ἀπο-
φασιστικὰ:

—Ἡ μοναξιά μου ἐπι-
θυμία εἶναι νὰ γυρῶ κοντὰ
σου. Θὰ παντρευτοῦμε, ἀν-
τὸ θέλῃς, τὴν ἡμέρα ποὺ εἶ-
χε ὀρίσει γιὰ τοὺς γάμους
μου μὲ τὴν Πάολα... τὴ γυ-
ναῖκα ποὺ δὲν ἀγαπῶ πιά,
ποῦ δὲν τὴν ἀγάπησα ἴσως
ποτέ!

Ἐτρεψε ἀπὸ φόβο, μήπως
ἀκούσῃ ἐνα «ὄχι» τῆς. Μὰ ἔ-
κείνη τοῦ ἀπάντησε, γλυκὰ
καὶ ἠσέμνα:

—Σὲ περιμένα πάντα!
Καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔ-
λαμπε ἀπὸ χαρά...

Ὁ Σάντρο, λίγο ἀργότερα,
εἶχε ἐνα ὄψος κουρασμένο
καὶ θλιμένο, ὅταν ἀνάγγει-
λε στὴν ἀδελφή τῆς:

—Ξανααρραβωνιάστηκα μὲ
τὸ Σάντρο... Θὰ παντρευ-
τοῦμε.

—Εἶναι, τυχερή!... τῆς
ἔγραψε ἐκείνη. Ἐγὼ μοναχὰ
ξέρω πὼς τὸν ἀγάπησες.
Μὰ ἡ Ἑρῖκα ποῦ;

—Τώρα ὅμως δὲν τὸν ἀ-
γαπῶ πιά!... ἀπ' τὴ στιγμή
ποῦ διάβασα ἐνα γράμμα
του γιὰ τὴν Πάολα Φάτζι,
ποῦ τοῦπεσε τυχαῖως ἀπ' τὴν
τσέπη, καθὼς ἔφευγε ἀπὸ
δῶ!... Ἀπ' αὐτὸ τὸ γράμμα
ἔμαθα πὼς εἶχε ἀκούσει σ'
ἐνα ἱεροπρεπείας τὴν Πάο-
λα νὰ ἐκμυστηρεῖται στὴ
φίλη τῆς Λόρι ὅτι εἶχε κάνει
τὸ κάθε τι γιὰ νὰ μὴ κλέ-
ψῃ τὸ Σάντρο, χωρὶς ὅμως
νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ποτέ. Τὰ
λόγια τῆς αὐτὰ τοῦ προκά-
λεσαν τέτοιον κλονισμό καὶ
ταπεινώσι, ὥστε ἀποφάσισε
νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ νὰ παν-
τρευτῇ ἑμὲν.

—Καὶ σὺ δέχθηκες; φώ-
ναξε ὁ ἀγανάκτησις ἡ ἀδελ-
φή τῆς Ἑρῖκας.
—Ναί... γιὰ νὰ ἐκδικη-
θῶ τὸν Πάολα! Μὰ δὲν νοιῶ-
θω τὴν παραμικρὴν χαρὰ γιὰ
τὴ νίκη μου! Θὰ ἐνωθῶ μ' ἐ-
ναν ἄνθρωπο ποὺ μ' ἀγάπη-
σε ἀσχημά, ἢ ἴσως δὲν μ' ἀ-
γάπησε ποτέ...

Δ. ΚΟΥΑΝΤΡΕΛΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

Ὁ συναγωνισμὸς τῶν δύο «Ἀγαπη-
τικῶν τῆς βοσκοπούλας», ποὺ παίχθηκαν
ταυτοχρόνως τὴν περασμένην ἑβδομάδα
στοὺς ἀθηναίους κινηματογράφους, εἶχε
ἀφορμὴ νὰ μπουὶν μεγάλα στοιχήματα.

Ἰδιαίτερα στὸν Πειραιᾶ, γνωστὸς
κινηματογραφιστὴς, μὲ διαφορά 4 μόνον
εἰσιτηρίων, ἀφοῦ ἡ ταινία τῆς Ἄν. Ζερ-
δὸς ἐπραγματοποιήθηκε σὲ ἐνα κινηματο-
γράφο 2228 εἰσιτήρια καὶ ἡ ταινία τῆς
«Φίλις Φίλμ» σὲ ἄλλον 2224, ἔχασε ἐνα
σεβαστὸ ποσό.

Οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου,
ποὺ ἔφυγαν γιὰ τὴ Γιουγκοσλαβία, δο-
κίμασαν μιὰ ἀπρόοπτη περιπέτεια, γιατί
τὸ τραῖνο, τοῦ ὁποῖου ἐτέδαιναν, λόγω
τῆς καταρρακτώδους βροχῆς, δὲν μπορού-
σε νὰ προχωρήσῃ μετὰ ἀπὸ τὴ Γενεύη.
Ἀναγκάσθηκαν, λοιπόν, νὰ συνεχίσουν τὸ
ταξίδι τους μὲ αὐτοκίνητο. Στὸ Βελιγρά-
δι, ὅμως, ἡ πρεμιέρα τους ἀνεβλήθη, γι-
ατί τὰ κοστούμια τῆς «Ἑκάτης» καὶ τοῦ
«Οἰδιπόδου», βράχθηκαν μέσα στὸ τραῖνο!

Στὸ θέατρο «Κυθελή», ἡ ἐναρκτή-
ριος ἐπιθεώρησις «Ἡ Ἑλλάδα γιὰ τὴν
Ἑλλάδα», ποὺ ἐτοιμάζεται γιὰ τὰ τέλη
τοῦ μηνός, θὰ ἔχῃ ὅς φινάλε μιὰ πολυ-
κροτὴ πολιτικὴ δίκη.

Στὴν ἴδια ἐπιθεώρησι, ἡ Μπελβί-
τα θὰ λανσάρῃ ἐνα νέο τραγούδι τοῦ
Θεοφανίδη, μὲ τὸν τίτλο «Βασίλισσά
μου».

Ἡ μόνη Ἑλληνίδα καλλιτέχνης, ποὺ
κατ' ὀρθὴν ἀνὰ ἐπιτυχίαν στὴν Ἀμερική, κα-
τ' ἀξιόλογο, εἶναι ἡ Ρίτα Δημητρίου.

Πραγματικὰ, ἡ Ρίτα Δημητρίου,
ποὺ ἔμαθε θαυμάσια τὴν Ἀγγλική, εἶναι
τώρα πρωταγωνίστρια ἐνὸς ἀμερικανικοῦ
θιάσου ὀπερέτας. Στὴν ὀπερέττα ποὺ
παίζει ὁ ἀνωτέρω θιάσος, μὲ τὸν τίτλο
«Κάν Κάν», συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ
γνωστὸ τραγούδι «Ἀὐτὸς ὁ Πάρις».

Τὸ χορευτικὸ ζευγάρι «Ἐκρέκο Σί-
στερς», ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, με-
τὰ τὴν Ἱταλία, ἐμφανίζεται τώρα μὲ ἐ-
πιτυχίαν στὴν Ἑλβετία.

Ὁ γνωστὸς μίμος Τζάκ Νάιφ γύρι-
σε στὴν Ἀθήνα, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ μεγάλη
περιοδείαν στὴν Ἀφρική. Ὁ Τζάκ Νάιφ
ἔφθασε ὡς τὰ βῆθη τῆς ἀφρικανικῆς
ζουγκλᾶς, ἐπισκεφθεὶς διάφορες φυλὰς ἀ-
γρίων. Ἐκεῖ εἶχε τὴν τύχη νὰ ανταλλάξῃ
ὅλα τὰ ζεύγη τῶν παπουτσιῶν του μὲ ὁ-
λόκληρα δερμάτια λεοπαρδάλων!

Ὁ Τζάκ Νάιφ, ἐπλούτισε τὸ ρε-
περτόριό του μὲ μιὰ καινούργια ἐμφάνισιν
«Μάου-Μάου», στὴν ὁποία μιμεῖται τοὺς
πολεμικοὺς χοροὺς τῶν ἀγρίων καὶ τὴς
κραυγὰς τους.

Ἡ Ζωζὴ Νταλμάς, ἡ γνωστὴ πρω-
ταγωνίστρια τῆς ἑλληνικῆς ὀπερέτας, ἐ-
πανέρχεται στὴ σκηνή. Συγκροτῇ ὀπερετι-
κὸ θέατρο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἐπιχειρήσῃ
μεγάλῃ περιοδείαν στὴς ἐπαρχίες.

Ἐνα καινούργιο ποινεμένο λαϊκὸ τρα-
γουδάκι, μὲ τὸν τίτλο «Σπλάχνο μου,
σπλάχνο μου», ἡχογράφησε σὲ δίσκους
τὴς τελευταῖες μέρες ἡ Ἑλσα Λάμπο.

Ἡ Καίτη Παρίση λανσάρει διὰ και-
νούργια μεγάλα ξένα σουξέ, ποὺ ἔλαβε
ἀπὸ ἐνα οἶκο τῆς Μασρίτης.

Ἀθροῖο καλλιτεχνικῶν γάμοι ἀναγ-
γέλλονται τὴς τελευταῖες μέρες.
Ἡ μικρούλα Φαῦλη Δεκαβάλλα, ἀρρα-
δωνίσθηκε μὲ ἐνα μηχανικὸ τῆς ἀμερι-
κανικῆς ἀεροπορίας καὶ φεύγει ὕστερα
ἀπὸ λίγο καιρὸ γιὰ τὴν Ἀμερική.

Στὴν Κοκκινιά ἔγιναν, τὴν περα-
σμένην ἑβδομάδα, οἱ γάμοι τῆς γνωστῆς
ἀκροβάτιδος Χριστίνης Ταρτακίδου (Ἄ-
τλαντὶ) μετὰ τοῦ κ. Δημ. Τσαούγκα.

Τέλος, στὴν Κωνσταντινούπολι παν-
τρεύτηκαν, πρὶν λίγο καιρὸ, Ἀμερικανούς
καὶ ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀμερική, ἡ Κούλα
καὶ ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀννω Μπίονκα.
Εὐστρατοπούλου καὶ ἡ Ἄννω Μπίονκα.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΔΕΝ ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὰ
τρόλλεϋ εἶναι τὰ πλεονέκτημα καὶ πλεονέκτημα
συγκρινόμενα μὲς αὐτοὺς τοὺς ὁμοῦς.
Ἡραία εἶναι τὰ καθίσματα—κάθισμα, βου-
λάς λιγάκι, κουζουρεῖται καὶ πρᾶκτου-
θεῖς τὴν ἐνδιαφέρουσα κίνησι τοῦ δρόμου.
Ὅταν κάθεται, εἰσέρχεται... Ὅταν ὁμοῦ
στέκεται ὁρθὸς (ἐλλείπει θέσεως) τότε
τὰ πράγματα συμβαίνουν κάπως διαφορε-
τικά. Ὁ ὁρθὸς ἐπιβάτης τοῦ τρώλλεϋ δὲν
εἶναι σὰν τοὺς ὁρθοὺς ἐπιβάτες τῶν ἄλ-
λων ὁχημάτων. Τοῦ συμβαίνει ἐνα μυσ-
τήριον παίχνιδι, νοιώθει τὸ παῖγμα νὰ
φεύγῃ κάθε τόσο κάτω ἀπ' τὰ πόδια του,
κλυδωνίζεται, χάνει τὴν ἰσορροπία καὶ κά-
θε τόσο κλονίζεται πρὸς τὰ ἑμπρός ἢ πρὸς
τὰ πίσω, ἀναλόγως τὴν κίνησι τοῦ ὁχη-
ματος.

Τὸ τρώλλεϋ ἀπὸ τὴν ἀποψὶ αὐτὴ εἶναι
ἐνα ὁχημα περιεργό. Καθὼς οἱ χώροι του
εἶναι μεγάλοι καὶ τὰ στήριγμά του λί-
γα ἀφίνει τὸν ἐπιβάτη ἐρμαιο στὸ κενό,
κλονιζόμενο σὲ κάθε ἐκκίνημα, κλυδωνιζό-
μενο σὲ κάθε σταμάτημα, μὲ τὰ χέρια ἀ-
πλημένα, μεταίως ψάχνοντα ἀπὸ κάπου
νὰ πιαστούν.

Ὅταν τὸ τρώλλεϋ ἔχῃ πολλοὺς ὁρθοὺς,
τὸ θέαμα εἶναι ἐνδιαφέρον. Γιατί σὲ κάθε
ἀπότομο σταμάτημα ὅλοι μαζὶ οἱ ὁρθοὶ
πέφτουν πρὸς τὰ ἑμπρός καὶ βρίσκονται
οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ—ὅλοι μαζὶ—σὲ μιὰ
κίνησι ἐναγκαλισμοῦ ἐκ τῶν ὀπισθεν, μὲ
ἄλλα λόγια, ὁλαδῇ, ὁ κάθε ἐπιβάτης
νοιώθει διὰ μπράτσον ἀπὸ πίσω του νὰ τὸν
ἀγκαλιᾶσιν ἐγκάρδια, ἐνῶ συγχρόνως
ἀγκαλιᾶται κ' ὁ ἴδιος ἐγκάρδιος ἀπὸ πίσω
τὸν ἱσταμένον μπροστὰ του. Κι αὐτὸ γί-
νεται μὲ μιὰ γενική κ' ὀρμητικὴ κίνησι
σκούτουφλῆματος, πρὸς τὰ ἑμπρός.

Στὸ ἐκκίνημα τοῦ τρώλλεϋ ἡ κίνησι ἐ-
παναλαμβάνεται ἀντιθέτως, μὲ ἄλλα λό-
για ὁλαδῇ, ὅλοι μαζὶ οἱ ἐπιβάτες κλυ-
δωνίζονται πρὸς τὰ πίσω κ' ὁ καθένας
βρίσκει ἐγκάρδιος πίπτοντα στὴν ἀγκαλιά
τοῦ τὸν μπροστινὸν του, ποὺ ὅταν εἶναι
τοῦ ἴδιου φύλου τὸ πρᾶγμα εἶναι δυσάρε-
στο καὶ ὅταν εἶναι ἀντιθέτου φύλου τὸ
πρᾶγμα εἶναι πολὺ εὐχάριστο. Ἐταὶ συνή-
θως μερικοὶ κύριοι βρίσκονται σὰ καλὰ
καθούμενα μὲ θεατρικὰς ὑπάρξεις στὴν

ἀγκαλιά τους κ' ὅταν κατορθώσουν νὰ
μὴν κατακυλισθοῦν ἀλλὰ νὰ στήρικθουν,
τότε ἀπλώνουν τὰ χέρια γιὰ νὰ προο-
φέρουν τὴς ὑπηρεσίας τους καὶ πιάζουν
ἀντικείμενα λίαν ἱκανοποιητικά. Γι' αὐτὲς
τὴς περιπτώσεις ἀισθάνονται θαυμάσια καὶ
λεπτῶν τέρψεων ἀισθάνονται θαυμάσια καὶ
εὐλογοῦν τὰ τρώλλεϋ ποὺ χαρίζουν τὴς
μικρὰς αὐτὲς εὐτυχίας τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι παρατράβηξε ὁ πρό-
λογος καὶ εἶναι καιρὸς νὰ μπουὶν στὸ
κύριον θέμα, νὰ ἐντοπίσουμε τὸ ἐνδιαφέ-
ρον μας στὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέ-
ρει καὶ ποῦ, φυσικά, δὲν εἶναι ἄλλο ἀπ'
τὴν θρυλικὴ προσωπικότητα τῆς κ. Ξαν-
θίππης τῆς δυναμικῆς...

Δὲν τὰ χωνεύω αὐτὰ τὰ τρώλλεϋ!
συνηθίζει νὰ ληρὴν ἡ κ. Ξανθίππη. Ἡ κρι-
τικὴ τῆς ὁποίας, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶναι πο-
τὲ καλόδοξη γιὰ πράγματα καὶ πρόσωπα
τοῦ μάταιου τούτου κόσμου.

Καὶ ἔχει ἄρκετὸ δίκιο ἡ καυμένη ἡ
Ξανθίππη καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό,
γιατί, ἄνθρωπος λιγάκι δύσκολος καθὼς
εἶναι, δὲν βρίσκει ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι
στοὺς ἐναγκαλισμοὺς αὐτοὺς ποὺ ἀντιθέ-
τως τὴν ἐκνευρίζουν στὸν υπέρτατο
βαθμό.

Ναὶ, λοιπόν, ποὺ ἀνεβαίνει, μὲ ἐμφα-
νὴ τὴν ἐκφορά τῆς προκαταλήψεως στὸ
πρόσωπο. Μία γρηγορὴ ματιά στὰ ἀναπαυ-
τικὰ καθίσματα, ποὺ εἶναι ὅλα παλαιά,
τὴν κάνει νὰ ξεροκαταπνί καὶ νὰ γρυλ-
λίσῃ:

—Τώρα μάλιστα! Μία χαρούλα θὰ πᾶω
μ' αὐτὸ τὸ ρημάδι!...

Μερικοὶ ἐπιβάτες ὁρθοὶ εἶναι πιασμένοι
ἀπ' τὰ στήριγμά, ἀλλὰ ἡ ταλαιπωρία
Ξανθίππης βρέθηκε στὸν κενὸ διάδρομο καὶ
προσπαθεῖ νὰ στήριξῃ γερὰ τὰ πόδια τῆς
ἐπὶ τῶν πόδια γιὰ νὰ μὴ χᾶσῃ τὴν ἰσορο-
πία. Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ
τόσο εὐκόλο κ' ἐστὶ μολὶς ξεκινᾷ τὸ ὁ-
χημα κλονίζεται.

—Μηδὲ, παναθεμά σας!...

Ἐπεισόδιο μ' ἐναν στριμένον

Μὲ τρία μεπερδεμένα βήματα βρέθηκε
στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ὁρθίου κυρίου ποὺ
γκρινιάζει:

—Μὰ προσέχετε κυρία μου!...

Ἐξω φρενὼν γίνεται ἡ Ξανθίππη:
—Δὲν με παρατὰς κ' ἐσύ! Ὁρεξὶ εἶχα
ἀπ' τὰ μούτρα σου!

Κι ἐνῶ τραβιέται γιὰ νὰ ξανάρθῃ τὴν
ἰσορροπία της, ἀκούει τὴν ὀργισμένη φω-
νὴ τοῦ κυρίου:

—Μὰ προσέχετε, κυρία μου! γκρινιάζει
στὴν Ξανθίππη ὁ ἐπιβάτης.

—Ὅχι, εἶχα ἐγὼ ὀρεξὶ ἀπ' τὰ δικά σου
μούτρα! Ὅριστε μας! Δὲν φτάνει μὲ ποῦ
στραπατσάρησες τὰ πόδια μου, μιλᾷς κ'
ἀπὸ πάνω!

Ἐξω φρενὼν ἡ Ξανθίππη, στρέφει καὶ
τοῦ λέει κατακόκκινη:

—Ἐγὼ φταῖω, βρε χριστιανέ μου; Ἡ
δὲν βλέπεις πὼς πάει τοῦτο τὸ ρημάδι;

—Τί σοῦ φταίει τὸ ρημάδι; Νὰ στήρικθῃς
πρὸς ἐνῶ, γιὰ νὰ μὴ πέφτῃς ἀπάνω στὸν
κόσμο.

—Καὶ πὼς νὰ στήρικθῶ, βρε ἐξυπνάκια;
—Νὰ στήρικθῃς ὅπως στήριξαι κ' ἐ-
γώ, κυρά μου!

Ἀστράφτει τὸ ἀριστερὸ μάτι τῆς Ξαν-
θίππης:

—Κυρά μου νὰ λες τὴ γυναῖκα καὶ τὴ
μᾶνα σου, στριμένε!

—Στριμένη εἶσαι καὶ φαίνεται!

—Ἀε κόφοι! οὐρλιάζει ἡ Ξανθίππη. Κό-
φο, γιατί εἶμαι ποῦ εἶμαι στὰ μπουρβίνα
μου!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, ἐνῶ ὁ στριμένος
κύριος ἐπέμεινε στὴν ἀποψὶ τρυ ὅτι θὰ
μπορούσε κάλλιστα κάπου νὰ στήρικθῇ ἡ
κυρία γιὰ νὰ μὴ πέσῃ ἀπάνω του, μὲ μιὰ
νέα ἀπότομη κίνησι τοῦ ὁχήματος, χάνει
τὴν ἰσορροπία του ὁ ταλαιπώρος καὶ κα-
τακυλᾷ κατ' εὐθείαν στὴν ἀγκαλιά τῆς
Ξανθίππης:

—Μηδὲ πού νὰ σὲ πάρῃ ὁ δαίμονας! ὁ-
ρῦται μὲ τὴ σειρά τῆς ἡ Ξανθίππη. Δὲν
βρίσκες χριστιανέ μου, ἐνα μέρος νὰ στή-
ρικθῇς;

Κύματα ἰλαρότητας σπκνώνονται ἀπ' τὴς
δύο σειρὰς τῶν καθισμένων ἐπιβατῶν, ποὺ
παρακαλοῦσιν κουζουρεῖντας μακαρίως
στὰ ἀναπαυτικὰ καθίσματα τους, τὸν τερ-
πνὸ καυτῶ.

—Ὁμολογῶ, κυρία μου, λέει κατακόκ-
κινος ὁ στριμένος κύριος ὅτι εἶχα ὀδὸ
νὰ σὲ γκρινιάσω. Ἀλλὰ τιμωρήθηκα! Θὰ
ἦταν προτιμώτερο γιὰ μένα νὰ ἀγκαλιά-
σω ἐναν ἱπποπόταμο!...

Βαρύταπ, βέβαια, ἦταν ἡ προσβολὴ τοῦ
γεροστριμένου καὶ γι' αὐτὸ ἦταν πολὺ ψυ-
αὶ καὶ φέρν τὰ ἐκρηκτικὰ ἀποτελέσματα,
ποῦ ἔφερε:

—Μηδὲ παναθεμά σε φαρμακογλώσσα! ἀν-
τίχθῃς ἡ εὐφραδέστατη καὶ πεντακάθαρη

Ένα κορίτσι 18 χρονών

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μητέρα του πείθει τον Άλικο να στείλει στον πατέρα του ένα γράμμα στο οποίο να κατηγορήσει την Άννα και να του εξηγήσει πώς αμφισβallestαι αν το παιδί που πρόκειται να φέρει στον κόσμο είναι δικό του. Στο γράμμα αυτό του μιλάει για τις σχέσεις της με το Ζώη και αφίνει να υπονοηθεί ότι η Νίνα Εὐγενικού την παρασέρνει σε κακές συντροφικές. Το συκοφαντικό αυτό γράμμα κλονίζει το φόρτη. Όσα γράφει ο γυιός του βρίσκονται σε αντίθεση με την έντυπωσι που σχημάτισε ο ίδιος, όταν επισκέφθηκε την Άννα στο σπίτι της και με τις πληροφορίες που του έδωσε γι' αυτήν ένας έμπιστος του. Δεν υποπτεύεται, ωστόσο, την κακοήθεια του γυιού του και δικαιολογεί τώρα την επίμονη άρνησή του να παντρευτεί την Άννα.

Είχε αδικήσει, λοιπόν, το γυιό του; Αυτό ήταν ολοφάνερο. Κι' ο ίδιος αν βρισκόταν στη θέση του, δεν θα φερνόταν διαφορετικά.

Αισθανόταν, όμως, την έπιθυμία να έχει μια προφορική εξήγησι μαζί του.

— Αν ξανατηλεφωνήσω, πές του πώς θέλω να τον ιδώ, είπε στη γυναίκα του.

— Άλλα τί συμβαίνει; τον ρώτησε. Σε βλέπω πολύ παραγμένο...

— Δεν έχω τίποτε, απάντησε ο Φόρτης. Μην ξεχάσεις μόνο να πής στον Άλικο ναρρή εδώ.

— Αν με ξαναπάρη στο τηλέφωνο, είπα η γυναίκα του.

Και βγήκε από το γραφείο.

Επειτα από λίγο, έπαινε το γυιό της στον αριθμό που της είχε δώσει.

Απροσδόκητη έμελογία

Μια ώρα αργότερα, ο Άλίκος βρισκόταν μπροστά στον πατέρα του.

Είχε παρθεί μια υπέροχη βραδυά με τη Λουσίλ και δεν έβλεπε τη στιγμή που θα ξαναβρισκόταν μαζί της. Έπρεπε, όμως, να κανονίσει πριν αυτή την καταραμένη ιστορία με την Άννα.

Η μητέρα του, συνοδεύοντάς τον ως το γραφείο του πατέρα του, τον κατατόπισε με λίγα λόγια.

— Ο πατέρας σου άρχισε να πέφτει, του είπε. Το γράμμα σου φαίνεται πώς του έκανε μεγάλη εντύπωσι. Πρόσεξε τώρα να του πής καλά... Το νου σου μη σε τυλίξει με τις ερωτήσεις του... Πές του ότι θέλεις, αρκεί να μην ξεφύγεις από εκείνα που του λες στο γράμμα σου.

— Μην ανησυχής, μαμά, τη βεβαίωσε ο Άλίκος. Ξέρω πώς θα του μιλήσω.

Μπήκαν μαζί στο γραφείο του Φόρτη.

— Ήρθε, πατέρα, είπε ο Άλίκος. Μά ζήτησες;

— Κάθισε, του είπε ο Φόρτης.

— Έπειτα γύρισε στη γυναίκα του.

— Άφισε μου, σε παρακαλώ, της είπε. Θέλω να κοιμηθώ με τον Άλικο.

Η γυναίκα του διαμαρτυρήθηκε. Δεν ήταν, λοιπόν, μητέρα και δεν ενδιαφερόταν κι' αυτή για το γυιό τους; Μήπως δεν ήξερε την υπόθεσι;

— Άλλ' ο Φόρτης θάηκε ανέμελος.

— Θα κουβεντιάσουμε καλύτερα μόνοι μας, της είπε.

Δε δυσπίστοσε στη γυναίκα του. Άλλα δεν ήθελε να ταπεινωθεί μπροστά της, όμολογώντας πώς είχε πέσει έξω στις κρίσεις του.

Στο τέλος, πείστηκε κι' η ίδια πώς ήταν καλύτερο να τους αφήσει μόνους. Κι' άλλωστε, δεν ανησυχούσε. Η δουλειά βρισκόταν σε καλό δρόμο.

Ο Φόρτης, όταν έμειναν μόνοι στο δωμάτιο, κύτταξε κάμποσες στιγμές το γυιό του κι' έπειτα του είπε:

— Μπορείς, σ' αλήθεια, να είσαι τόσο άτυχος, όσο δείχνει το γράμμα σου;

Ο Άλίκος δεν μπόρεσε να καταλάβει ποιο νόημα είχαν τα λόγια του πατέρα του και γι' αυτό προτίμησε να μην απαντήσει.

— Κι' ήμουν τόσο ευχαριστημένος! συνέχισε ο Φόρτης. Ο Άλίκος μου πατέρας! Κι' εγώ, ο γερο-παππούς, θα κρατούσα στην αγκαλιά μου το εγγονάκι μου... Το είχα σίγουρο κιόλας πώς θα γεννιόταν άβγα, θα τούδινες τ' όνομά μου. Αν πάλι ήταν κορίτσι, θα το βαφτίζαμε Μαρία, όπως τη μητέρα σου... Όμως εγώ, για να σου πω την αλήθεια, θα το ήθελα αγόρι... Θα ήταν ο Μιχαήλ της Φόρτης νούμερο δύο... Αναστρέναζε.

— Όνειρα, είπε. Πρέπει να ξέρεις, Άλικο, πώς πόνεσα πολύ... Το ήθελα πολύ να γινώμουν παππούς... Κι' αυτή η κοπέλα μου άρεσε. Φαινόταν τόσο καλή... Την είχα αγαπήσει κιόλας...

Ο Μιχαήλ της Φόρτης ήταν ψυχρός τύπος. Πού την είχε βρή, λοιπόν, όλη αυτή την τρυφερότητα; αναρωτιόταν ο Άλίκος. Είχε

— Άλλ' είσαι βέβαιος πώς αυτό το παιδί δεν είναι δικό σου; ρώτησε ξαφνικά.

Ο Άλίκος ανατρίχιασε.

— Δεν είναι δικό μου, απάντησε προσπαθώντας να φανή ήρεμος.

— Πώς το ξέρεις;

— Σε ρωτάω πώς το ξέρεις; ξαναείπε ο πατέρας του.

Ο Άλίκος δεν ήταν προετοιμασμένος για μια στρατηγή συζήτησι. Είχε φωνάξει το προπερασμένο βράδυ, αλλά τώρα αυτές οι ήμερες ερωτήσεις του πατέρα του τον στενοχωρούσαν.

— Μά... σου τα λέω όλα στο γράμμα μου, απάντησε.

Ο πατέρας του βρήκε παράξενη την ταραχή του. Του άρεσαν πάντα οι σταράτες κουβέντες κι' ήθελε το ίδιο να ξεκαθαρίσει αυτή την υπόθεσι από όλες τις πλευρές.

— Στο γράμμα σου μιλάς άριστα για μερικά πράγματα, που δεν μπόρεσα να τα καταλάβω, είπε. Ο πατέρας σου, παιδί μου, πρέπει να μάθω... Γιατί διατάξεις;

— Δεν διατάζω, πατέρα.

— Για πές μου, λοιπόν, τί έννοιες μ' αυτά που γράφεις για την υποτίμη ζωής της Άννας;... Δεν είναι τίμια κοπέλα;

— Δεν είπα πώς δεν είναι τίμια, αλλά... Κάτι πήγε να πη, αλλά σταμάτησε. Καταλάβαινε τώρα πώς ήταν πιο εύκολο να γράψει κανείς μερικά πράγματα παρά να τα πη με το στόμα.

Ο πατέρας του απέδωσε το διστάγμό του στη ντροπή που αισθάνονταν για τις απίστειες της γυναίκας που αγαπάνε, λες κι' αμύνονταν οι ίδιοι γι' αυτές.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

πάρει την απόφασι να μην μιλήσει, αν δεν τον ρωτούσε ο πατέρας του, για να μην πέσει σε γκάφα. Γι' αυτό δεν απάντησε και πάλι.

Ο πατέρας του έκανε μια κουρασμένη κίνησι, σαν ναθελε να διώξει κάποια επίμονη σκέψι από το μυαλό του. Το πρόσωπό του ξαναπαίρνε σιγά-σιγά την ψυχρή έκφρασή του.

— Γιατί προτίμησες να μου γράφεις, αντί να μου πής, αυτά τα πράγματα με το στόμα; ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές.

— Ντρεπόμουν, πατέρα, απάντησε ο Άλίκος.

— Αν δεν έφταίξες, γιατί ντρεπόσουν;

— Βρισκόμουν σε δίλημμα. Δεν ήξερα τί να κάμω...

Ο Φόρτης κούνησε το κεφάλι του.

— Σε καταλαβαίνω, είπε.

Και πρόσθεσε σαν να μιλούσε στον έαυτό του:

— Ένας πατέρας δεν πετάει το παιδί του, που είναι ένα κομμάτι από την ίδια τη σάρκα του και που κλείνει μέσα του τη δική του ψυχή και το δικό του μυαλό... Έγώ δεν είμαι γραμματισμένος, αλλά σκέφτομαι πολλές φορές πώς ο άνθρωπος που άφνει πίσω του παιδιά, δεν πεθαίνει. Άμα εγώ φύγω από τη ζωή, ένας άλλος Φόρτης θα πάρη τη θέση μου κι' έπειτα τρίτος, τέταρτος...

Τον παράξερνε πάλι το όνειρό του, ο πόθος κι' η αγωνία του για μια επίβιασι, που θα ήταν μια νίκη πάνω στο χρόνο, ένας θρίαμβος πάνω στο φθαρτό στοιχείο που υπήρχε μέσα του, μια αληθινή αθανασία.

Έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

— Άλλ' είσαι βέβαιος πώς αυτό το παιδί δεν είναι δικό σου; ρώτησε ξαφνικά.

Ο Άλίκος ανατρίχιασε.

— Δεν είναι δικό μου, απάντησε προσπαθώντας να φανή ήρεμος.

— Πώς το ξέρεις;

— Σε ρωτάω πώς το ξέρεις; ξαναείπε ο πατέρας του.

Ο Άλίκος δεν ήταν προετοιμασμένος για μια στρατηγή συζήτησι. Είχε φωνάξει το προπερασμένο βράδυ, αλλά τώρα αυτές οι ήμερες ερωτήσεις του πατέρα του τον στενοχωρούσαν.

— Μά... σου τα λέω όλα στο γράμμα μου, απάντησε.

Ο πατέρας του βρήκε παράξενη την ταραχή του. Του άρεσαν πάντα οι σταράτες κουβέντες κι' ήθελε το ίδιο να ξεκαθαρίσει αυτή την υπόθεσι από όλες τις πλευρές.

— Στο γράμμα σου μιλάς άριστα για μερικά πράγματα, που δεν μπόρεσα να τα καταλάβω, είπε. Ο πατέρας σου, παιδί μου, πρέπει να μάθω... Γιατί διατάξεις;

— Δεν διατάζω, πατέρα.

— Για πές μου, λοιπόν, τί έννοιες μ' αυτά που γράφεις για την υποτίμη ζωής της Άννας;... Δεν είναι τίμια κοπέλα;

— Δεν είπα πώς δεν είναι τίμια, αλλά... Κάτι πήγε να πη, αλλά σταμάτησε. Καταλάβαινε τώρα πώς ήταν πιο εύκολο να γράψει κανείς μερικά πράγματα παρά να τα πη με το στόμα.

Ο πατέρας του απέδωσε το διστάγμό του στη ντροπή που αισθάνονταν για τις απίστειες της γυναίκας που αγαπάνε, λες κι' αμύνονταν οι ίδιοι γι' αυτές.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

— Καλά, είπε. Μου άρεσε να σου μιλήσω.

στον ότι όλα δσα μου έγραψες είναι σωστά;... Καταλαβαίνεις... θέλω να έχω κι' εγώ ψυχή τη συνειδήσι μου πώς δεν αδικήσα αυτό το κορίτσι...

Ο Άλίκος είχε άρχισι να χάνη την ψυχραιμία του.

— Για ποιο λόγο να όρκιστώ; είπε.

— Σου είνε, λοιπόν, τόσο δύσκολο; τον ρώτησε απορώντας ο πατέρας του.

— Δεν μου είνε δύσκολο, αλλά δεν μπορώ να όρκιστώ παρά μόνον για ό,τι είδα με τα μάτια μου. Κι' είνε μερικά πράγματα που δεν μπορεί κανείς να τα ιδή με τα μάτια του... Δεν είνε, όμως, ανάγκη να ιδή για να πιστέψη... Νά... άκουσα ένα σωρό πράγματα για την Άννα...

— Από ποιούς;

— Από φίλους μου...

— Κι' από τον Παύλο;

— Και βέβαια...

Ο Φόρτης έπαιξε κάμποσες στιγμές με τα δαχτύλα του πάνω στο τραπέζι.

Ο Παύλος δεν ξέρει τίποτε, είπε έπειτα. Τον είδα σήμερα... Κι' όχι μόνον δεν ξέρει, αλλά μου είπε ακόμη πώς η Άννα είνε μια πρώτης τάξεως κοπέλα... Με άφησε να καταλάβω πώς όλο το άδικο βρισκεται με το μέρος σου και πώς της φέρθηκες πολύ άσχημα.

Ο Παύλος είνε ήλιος! φώναξε ο Άλίκος. Ποιός του είπε ν' ανακατευεται στις δουλειές μου;

— Μά συ τον ανακάτεψες στο γράμμα σου...

Ο Φόρτης ξαναόρμησε να παίζη με τα δακτύλα του πάνω στο τραπέζι.

— Περιέργο, είπε έπειτα. Νόμιζα πώς ήσουν περισσότερο βέβαιος.

Ο Άλίκος μετάνιωσεν τώρα γιατί είχε ακολουθήσει τις συμβουλές της μητέρας του. Δεν εβρισκε μέσα του τη δύναμι να υποστηρίξη την κατηγορία που είχε ξεστομίσει. Κι' αυτό τον στενοχωρούσε περισσότερο.

— Και μήπως δεν είναι; φώναξε με προκλητικό ύφος νομίζοντας πώς έτσι θα άσφάλιζε τον πατέρα του.

— Καλά, είπε ο Φόρτης, που δεν έδειξε πώς πρόσεξε τον άργισισμένο τόνο της φωνής του γυιού του. Άφου είνε έτσι, θα φωνάξω εδω την Άννα και θα της πούμε καθαρά γιατί δεν μπορείς να την κάμης γυναίκα σου. Έτσι κι' αυτή θα το πάρη απόφασι και θα δεχτή πρόθυμα τη βοήθεια που θα της δώσωμε... Γιατί έτσι ή άλλοιώς, θα την βοηθήσωμε. Αυτό είνε αποφασισμένο.

Ο Άλίκος έχασε το χρώμα του.

— Ποτέ! απάντησε. Δεν έχω να πω τίποτε στην Άννα!

— Άλλ' άφου είνε αλήθεια;

— Δεν της λέω τίποτε.

— Της χρωστάς, όμως, μια εξήγησι...

Πρέπει να της δικαιολογήσεις την άρνησι σου.

— Μπα! απάντησε ο Άλίκος. Η Άννα έχει ευγενική ψυχή και δεν θα ζήτηση καμιά δικαιολογία.

Αυτή η φράσι του ξέφυγε χωρίς να το προσέξη. Κατάλαβε, όμως, άμέσως το λάθος του και προσπάθησε να το διορθώση.

— Θέλω να πω πώς δεν είναι από τους τύπους που γίνονται φόρτωμα σ' έναν άντρα...

Ο πατέρας του τον κύτταξε περίεργα.

— Έννοείς, ότι θα σκύψη το κεφάλι στη μοίρα της κι' ότι δεν θα θελήση να σε καταιώση, όπως έχει κάθε δικαίωμα;

— Ά, όχι, αυτό δεν το φοβάμνη από την Άννα, απάντησε με μια αυθόρμητη ειλικρίνεια, ο Άλίκος.

— Βασίζεσαι στην ευγένεια και τη λεπτότητα της ψυχής της;

— Δεν ξέρω σε τί βασίζομαι, απάντησε νευρισμένος ο Άλίκος. Το μόνο που ξέρω είναι, ότι δεν θα με καταδιώξη...

Ο πατέρας του τον κύτταξε από μερικές στιγμές περίεργα. Πώς μπορούσε να έχη τόσο καλή ιδέα για την Άννα, που στο γράμμα του, ούτε λίγο, ούτε πολύ, την παρουσιάζε σαν κοινή γυναίκα;

— Δεν σου ζήτησε να την παντρευής;

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Όχι... Δηλαδή, μ' άφησε να το καταλάβω μόνος μου.

— Πώς να το καταλάβης;

— Μά... άφου την είχα καταστρέψει;

Ο πατέρας του τινάχτηκε άμέσως όρθιος από την πολυθρόνα του.

— Ά! Το παραδέχεσαι, λοιπόν, πώς την κατέστρεψες; φώναξε.

Κύτταξε με περιφρόνησι, με αηδία σχεδόν το γυιό του.

— Είσαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! του είπε. Με κάνεις να ντρεπώμαι, που σ' έχω γυιό μου... Τα καταλαβαίνω όλα τώρα... Κατέφυγες σ' αυτό το άτιμο τέχνασμα για να μου ρίξης στάχτη στα μάτια. Θα έχης τουλάχιστον τον ανδρισμό να όμολογήσης πώς όλα δσα έγραψες ήταν ψέμματα;

Έκανε δυό βήματα προς το μέρος του γυιού του και πρόσθεσε:

— Αν το κάμης άμέσως τώρα, ίσως σε συγχωρήσω. Διαφορετικά, θά βρης στον πατέρα σου έναν άμείλικτο έχθρο. Σε προειδοποιώ... Την αλήθεια εγώ θα την μάθω και τότε άλλοιόμουν σου! Έμπρός, μίλησε!

Ο Άλίκος κύτταξε τρομαγμένα γύρω του, σαν το ναυαγό που ζητάει μια σκάβια για να σωθή. Άλλα δεν είδε τίποτε άλλο εκτός από τα άψυχα έπιπλα του γραφείου του πατέρα του. Κι' άπ' αυτά, βέβαια, δεν μπορούσε να περιμένη καμιά βοήθεια. Έσκυψε τότε το κεφάλι του και ψιθύρισε δειλά:

— Το όμολογώ, πατέρα. Συγχώρεσέ με...

Αισθάνθηκε άμέσως μια μεγάλη ανακούφισι. Ήταν σαν ένα τεράστιο βάρος να είχε φύγει από το στήθος του. Σ' αυτή την όμολογία δεν τον είχαν παρακινήσει οι άπειλές του πατέρα του, αλλά ένα ασθματικό ντροπή, που είχε άπλωθη, ξαφνικά, μέσα στην ψυχή του για όλη τη στάσι του ως εκείνη την ήμερα. Όχι, δεν ήταν ικανός να συνεχίση ως το τέλος αυτό το άτιμο παιχνίδι, που είχε άρχισι.

— Παραδέχεσαι, ότι η Άννα είναι άγνη και τίμια κοπέλα; συνέχισε ο πατέρας του.

— Ναι.

— Κι' ότι την συκοφάντησε άνανδρα;

— Ναι.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί δεν ήθελα να την πάρω.

— Είχες καμιά άφορμή;

— Καμιά.

— Άλλα τότε;

Ο Άλίκος διάτασε μια στιγμή.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

— Είπαι ένας ψεύτης, ένας συκοφάντης, ένας ελεεινός! είπε του Άλίκου ο πατέρας του.

Ο 'Επίγειος Παράδεισος ΤΟΥ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

Η παράξενη θεωρία ενός
στρατιγού

Ο περισσότερος κόσμος πιστεύει ότι ο 'Επίγειος Παράδεισος, ο Κήπος της 'Εδέμ, βρισκόταν στην 'Ασία, κάπου ανάμεσα στους ποταμούς Τίγρη και Εφράτη. 'Αλλ' ο 'Αγγλος στρατηγός Γκόρντον διατύπωνε μιά άλλη θεωρία: ότι ο βιβλικός αυτός κήπος βρισκόταν σ' ένα νησί του 'Ινδικού 'Ωκεανού!

Πρόκειται για το νησί Πραλίν, της ομάδας των Σέυσελ, που βρίσκεται 1.000 μίλια ανατολικά απ' τις ακτές της Κένια.

Ο στρατηγός Γκόρντον — συνταγματάρχης τότε ακόμη — πέρασε από κει το 1891, ταξιδεύοντας για την Κίνα. 'Ακουσε λοιπόν ότι το νησί Πραλίν και το μικρότερο νησάκι Κυριέζ είναι τα δύο μόνα μέρη στον κόσμο, όπου υπάρχουν τα μεγαλύτερα και περιεργότερα κοκοκάρυδα.

Οι καρύδες αυτές, πολλαπλές στο μέγεθος από τις συνηθισμένες, είναι οι καρποί του 'θαλασσιού κοκοφοίνικος', φθάνουν δε σε βάρος κάποτε τα 25 κιλά! Κάνουν 7 χρόνια να ώριμασούν. Το περιεχόμενό τους έχει ένα περίεργο σχήμα, «σαν την κοιλιά και τους μηρούς μιάς γυναίκας», όπως είπε χαρακτηριστικά ο Γκόρντον.

Οι εντόπιοι διηγούνται ένα σωρό θρύλους γι' αυτό το σπάνιο καρπό. Λένε π.χ. πως πρωτοβγήκε σ' ένα δέντρο, που οι ρίζες του φθάνανε ως το βυθό του 'Ωκεανού.

Πάντως, τώρα τα δέντρα αυτά βρίσκονται σε δυο αλθινα παραδείσια — κα τοπία των νησιών Πραλίν και Κυριέζ. Ο ξένος που θα φτάσει εκεί, δοκιμάσει την έντυπση πως περιβάλλεται από ένα βαθύ μυστήριο.

Το γεγονός αυτό, μαζί με τους θρύλους που αναφέρονται και το συνδυασμό σχήμα του περιεχομένου των καρπών, έκανε το Γκόρντον να πιστέψει πως ο 'Επίγειος Παράδεισος βρισκόταν σ' αυτό το μέρος και πως το δένδρο της Γνώσεως ήταν ο θαλάσσιος κοκοφοίνικς. Φρόντισε ωστόσο να συνδυάσει τη θεωρία του με τα κείμενα της 'Αγίας Γραφής, που μιλούσαν για τους τέσσερες ποταμούς του Κήπου της 'Εδέμ.

Πραγματικά, στη θάλασσα αυτών των νησιών, βοήκει μιά βαθεία υποβρυχία χαράδρα, που χωρίζεται σε δυο κλάδους. Ο ένας απ' αυτούς ανευαίνει προς τον Περσικό Κόλπο κι' ο άλλος προς την 'Ερυθρά θάλασσα. Ο Γκόρντον λοιπόν υποστήριξε ότι απ' τον πρώτο περνούσαν άλλοτε τα δυο βιβλικά ποτάμια ο Τίγρης κι' ο Εφράτης, κι' απ' τον δεύτερο τα άλλα δυο, ο Νείλος και ο 'Ιορδάνης, για να ενώσουν κατόπιν όλα μαζί, κοντά στη θέση των σημερινών νησιών Σέυσελ, και να χυθούν μέσα σε μιά μεγάλη λίμνη. 'Αργότερα το σκέπασε ο Κατακλυσμός, διατηρήθηκαν όμως στο βυθό του 'Ωκεανού οι κοίτες τους, καθώς και η λεκάνη της λίμνης.

Κατά τον Γκόρντον, η 'Εδέμ ήταν μιά ολόκληρη περιοχή και ο Κήπος της 'Εδέμ ένα διατεχτό σημείο της, το πιο ωραίο. 'Η σημερινή πόλις 'Αντεν πήρε την ονομασία της από την 'Εδέμ, γιατί η τοποθεσία της άνηκε σ' αυτή την περιφέρεια.

Δεν λείπει όμως και ο 'δωκις από τον 'Επίγειο Παράδεισο του Γκόρντον. 'Υπάρχει πράγματι στο νησί Πραλίν ένα μικρό είδος φειδιού, μήκους 1 μέτρου περίπου.

Και μιά λεπτομέρεια, ακόμα πιο περιέργη. Το πιο διαδεδομένο ανδρικό όνομα, μεταξύ των 3.000 κατοίκων του νησιού αυτού είναι: 'Α-θαί!...

— "Ελα πάμε, Γιάννη! Αυτό το νούμερο δεν έχει κανένα ενδιαφέρον!..."

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΕΟ ΚΡΑΣΙ

Η αγάπη μας δεν έχει γούστο
κι' έχει γεμίσει από ανασίες...
'Ασε να βάλω νέο μούστο
με τις καινούργιες τις μυστιές.
'Ελα και ρώτημα δεν θέλει...
Μά σκέψου, αγάπη μου, και σύ
πως στής καρδιάς μου το βαρέλι
νέο, χρειάζεται, κρασί...

*

Τόδεσκα ώρα το κρασί
που πίνουμε — όταν το σκεφτώ —
μ' απεριποίητο λιγάκι,
ίσως να ξύνισε κι' αυτό.
Και το βαρέλι, πριν ημῶν
στο λένω με θλίψη περισσή,
πρέπει τον μούστο του ν' αλλάξει,
να βγάλει άλλοιωτικό κρασί.

*

'Ετσι η ζωή τα κανονίζει,
έτσι διαβαίνουν οί' αυτά,
ποτέ κανείς να μην ελπίσει,
γιατί της μοίρας τα γραφτά
δεν μας χαρίζουν πάντα γέλια,
μά θέλουμε καμμία βαριά,
καινούργια μούστο στα βαρέλια,
καινούργια αγάπη στην καρδιά.

*

'Ελα και κάνε μου τη χάρη
και σκέψου το πιο πρακτικά,
καινούργια αγάπη — ριωματάρι —
θα μας μεθύσει πιο γλυκά.
Καινούργια αγάπη εσύ θα βάλεις
μέσ' της καρδιάς σου τον σκοπό
κι' εγώ — γι' αυτό μην αμφιβάλλεις —
καινούργια αγάπη θ' αγαπώ!

*

Καθένας θάχνη τη χαρά του
καινούργια εγώ, καινούργια εσύ
κι' ο 'Ερωτας με τα φτερά του
να ανακατεύει το κρασί...

Να δής, θα βγάλω κερδοσιμότητες
με νέους μεζέδες και φαγιά
και, πίνοντας το — χωρισμένοι —
δ' ένας στον άλλον την ύμνιά!...

ΑΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΕΣ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Με γραμματόσημα, πορτοκίττα,
εισιτήρια, λαχεία κλπ.

'Ενας έκκεντρικός Γερμανός, που έχει ταξιδεύει σ' όλο τον κόσμο, έχει ταπετορριμένους τους τοίχους μιάς κάμαρας στο οπιοτίου του με πολύχρωμες αναμνηστικές καρτοστάλ όλων των πόλεων και των χωριών που επισκέφθηκε. Καυχιέται δε ότι επέτυχε έτσι μιά διακόσμηση καλλιτεχνικώτατη κι' αληθινά μοναδική στο είδος της.

'Υπάρχουν ωστόσο και πολλοί άλλοι, που είχαν τέτοιες πρωτότυπες εμπνεύσεις, προκειμένου να διακομίσουν τους τοίχους τους. 'Ετσι, κάποια νέα και πλούσια 'Αμερικανίδα έχει σκεπάσει τους τοίχους της τουαλέτας — τις με τις έγγραφες προτάσεις γάμου που της έχουν στείλει. Ο αϊμός τους φθάνει τις 810 — αληθινές... παγκόσμιες ρεκόρ! Προέρχονται δε από ανθρώπους κάθε ηλικίας, γονιτευμένους από το διορφο προσηπάκι της, απ' το καλλιγραμμο σώμα της, προπάντων όμως από την τεραστία περιουσία της!

'Εννοείται ότι όλοι αυτοί... φάνανε τη κυλοπότη. 'Η πολυφύρετος νύφη παντρεύτηκε ένα πλούσιο, που γνώρισε κατά τη διαμονή της στη Ριθιέρα.

'Ενας Νεοορκέζος οδοντογιατρός διακόσμισε τους τοίχους της κρεβατοκάμαράς του με ένδυμα της επαγγελματικής καριέρας του. Δεν έννοουμε δηλαδή τα βγαλμένα δόντια των πελατών του, στερεωμένα μέσα σε γυψο... Ο οδοντογιατρός τα αντικατέστησε με τραπουλόχαρτα, που το καθένα τους αντιπροσπεύει ένα βγαλμένο δόντι και γράφει πάνω το όνομα του αντίστοιχου πελάτη του γιατρού.

Οι τοίχοι της βιβλιοθήκης ενός οπιοτίου της 'Ανατολικής 'Αγγλίας είναι ταπετορριμένοι έντελως με διατεχίστα γραμματόσημα. Οπως θα μαντεύατε ασφαλώς, στο οπιοτί αυτό μένει ένας μανιώδης συλλέκτης γραμματοσήμων. Για την πρωτότυπη αυτή ταπετσαρία του χρειάστηκαν 61.242 γραμματόσημα συνολικά, αξίας 5.000 λιρών. Οι συνδυασμοί των χρωμάτων τους είναι ωραιότατοι και καλλιτεχνικότατοι.

Στο γραφικό ολλανδικό χωριό Βόλνταρ, όχι άλλου, μπορεί κανείς να δει ένα οπιοτί, που οι τοίχοι και το ταβάνι ενός δωματίου του είναι ντυμένα με 250.000 ταινίες από πούρα. Οι ταινίες αυτές προέρχονται απ' όλο τον κόσμο. Ο ιδιοκτήτης κι' η γυναίκα του χρειάστηκαν τρία ολόκληρα χρόνια για να τις συλλέξουν, καλλιτεχνικά και με ωραία σχέδια.

'Ενας απ' τους βασιλιάδες του Καμπούτζ χρησιμοποίησε ως χαρτί ταπετσαρίας στο παλάτι του... τα πορτοκίττα των συζύγων του. Δεν ήταν δε και λίγα! 'Εφτασαν τις 8.000, όλες ωραίες και γονιευτικές. Κάποιος 'Αγγλος μεταχειρίστηκε για τον ίδιο σκοπό ένα μεγάλο άριστο εισιτήριο, οιδροδρομικών, αεροπορικών, των τραμ και των λεωφορείων. Στο κέντρο δε ενός από τους τοίχους του οπιοτίου του φηγορούσαν, σε τιμητική θέση, τα εισιτήρια που χρησιμοποίησαν αυτοί κι' η γυναίκα του για το ταξίδι του γάμου τους στη Γαλλία.

'Επί 50 ολόκληρα χρόνια, ένας κάτοικος του Σίδνεϋ άνοραζε τακτικά λαχεία, χωρίς να κερδίσει ούτε μιά φορά. Δεν τα πετούσε ωστόσο. Κι' έτσι, είχε την έμπνευση να τα μεταχειρισθεί, όταν χρειάστηκε στα γεράματά του ν' αλλάξει το χαρτί ταπετσαρίας των τοίχων του οπιοτίου του. Βλέποντάς τα, θυμάται διαρκώς πως πέταξε γι' αυτά μιά ολόκληρη περιουσία...

Τέλος, κάποιος έπιχειρηματίας της Νέας 'Υόρκης έχει ταπετράσει τους τοίχους του γραφείου του με μετοχές ενός χρυσωρυχείου, ονομαστικής αξίας 300.000 δολαρίων, μαστικής αξίας, σήμερα ούτε ένα που δεν αξίζουν σήμερα ούτε ένα δολάριο, γιατί το χρυσωρυχείο δεν βγαίνει κανένα χρυσάφι.

ΗΤΑΝΕ μιά πολύ σοβαρή οικογένεια. 'Η σοβαρότητα προερχόταν από τον οικογενειάρχη, τον κ. Σταμάτη, που, εκτός από σοβαρό, ήταν πάντα και πολύ συνωφρωμένος, αυστηρός και λιγομίλητος. Μόλις και μετά βίας ταυπαρνες και κουβέντα, που τη ζύγιζε στα γέλια του, καθώς ο ακροατής ζυγίζεται άπανά στο σκονί — να την πή, να μην την πή. Και τότε την έλεγε, ποτέ την κατάπιε. Το ίδιο σοβαρό και η γυναίκα του, η κυρία Μαρίκα, πρώτης τάξεως κυρία καθ' όλα της, που χαμογελούσε ποτέ — ποτέ με καλωσύνη, αλλά είχε κι' εκείνη τα λόγια της ακριβή, πράγμα σπάνιο για γυναίκα. Το ίδιο σοβαρό και το σπύτι, με τα βαρέλια του επιπλα, τις μεγάλες κουρτίνες στα παράθυρα και τα παλιά σερόβια που έμεναν άκρηστα στο μπουφέ. Το σπύτι ήταν ιδιόκτητο κι' ο κ. Σταμάτης καθόταν στο άπανά. Κι' όταν πήγαινα εκεί καμιά φορά, μ' έπιανε μιά στενοχώρια, σαν να με είχαν βάλει φυλακή. Και πήγαινα όχι βέβαια για ν' ακούσω τον κύριο Σταμάτη να μιλάει τίποτα, αλλά για να ζητήσω το λάδι το γιό του, που ήταν φίλος μου και που έμεινε έξω τον λέγαμε Λάκη, αλλά ο μπαμπάς και η μαμά πάντα «Ευάγγελος». Σοβαροί άνθρωποι, μπορούσαν να πούνε τα γυιό τους «Ελάκη»! 'Ηταν ακόμα δυο παιδιά, η Σάσα, δέκα όγδυ χρόνια κοπέλλα και ο 'Ηρακλής, έννα. 'Αλλά τα παιδιά δεν είχαν πάρει σοβαρότητα από το μπαμπά, παρά μονάχα τόση, όση χρειαζότανε για μέσα στο σπύτι. 'Εξω ξεσπάγανε. Και πήγαιναν συχνά σε πάρτυ και χορούς και χορεύαν και τραγουδούσαν και κάνουν ατάκες τρέλλες. Κι' άμα τους ρωτούσε κανείς γιατί δεν κάνουν κι' αυτό κανένα γλεντάκι στο σπύτι, βάζανε τα γέλια:

— Είσαστε με τα καλά σας; Γλέντι στον 'Αραίο Πάγο;
Τέτοιο ήτανε το σπύτι του κ. Σταμάτη.

Και μιά μέρα, λοιπόν, ο Λάκης μας φέρνει το άπιστευτο μαντάτο: Μας καλούσε σε πάρτυ, στο σπύτι του. Πέσαμε από τον ούρανο:

— 'Αστείεςσαι, Λάκη;
— Καθόλου. Λύριο το βράδυ θα το κάμουμε.

Μιά σου έδωσε την άδεια ο μπαμπάς σου;
— Δεν μούδωσε την άδεια. Μούδωσε διαταγή! Σταυροκοπήσαμε. Όμως το πράγμα είχε και μιά εξήγηση. Ο κ. Σταμάτης ίσως να βαρέθηκε πια τη μόνιμη σοβαρότητα του, και να σκέφτηκε να ξεδώσει λίγο. 'Ερχεται μιά μέρα που ο άνθρωπος μπαράζει από τη ρουτίνα της ζωής κι' άλλες πλάκες στην τακτική του. 'Ισως να σκέφτηκε και τις υποχρεώσεις των παιδιών του, με σύσταση της κυρίας Μαρίκας: «Τα παιδιά τα καλούμε σε τόσα σπύτια, πρέπει κι' αυτά να καλέσουν κάποτε. 'Επί τέλους στην κοινωνία ζούμε κι' εμείς!» Κάτι τέτοιο θάγινε κι' ήρθε η πρόσκληση.

Κι' εκείνο το ιστορικό βράδυ βαδίσουμε προς το σπύτι του κ. Σταμάτη, όχι χωρίς μερικές επιφυλάξεις. Τι γλέντι μπορούσε να γίνει σ' ένα τέτοιο σπύτι, αφού μάλιστα θα ήταν παρών και ο αυστηρός πατήρ; Το πολύ — πολύ να συζητούσαμε για τον καρπό και την πολιτική κατάσταση. Και όμως ούτε το ένα έγινε, ούτε το άλλο. Ο κ. Σταμάτης, μάς δέχτηκε εύθυμα κι' ανοιχτοκαρδιά:

— Καλώς τους! Καλώς τους!

Περσάσαμε στη σάλλα. Και μαζευθήκαμε καμιά είκοσριά πρόσωπα, άλλα γνωστά, της παρέας, και άλλα της γειτονιάς. 'Η σάλλα πλημμυρισμένη στα φώτα κι' αυτό μάς χτύπησε ευχάριστα στο μάτι, γιατί ο κ. Σταμάτης άναψατο το ημίφως, που έδειχνε σοβαρότητα και ποτέ δεν είχε περισσότερο φως, απ' όσο χρειαζόταν να βάλει τη μύτη του. Μεζέδες, κρασί και πικαπ. Πώς τόμασε ο κ. Σταμάτης να βάλει τέτοιο έργολείο στο σπύτι του; 'Ηταν κι' αυτό ένα από τα άπιστευτα, που έμοιαζε με αληθινή επανάσταση.

— Θέλω να γλεντήσετε, παιδιά! Φώναξε μ' ένθουσιασμο ο οικοδεσπότης. 'Εγώ, για να μη σας έμποδίζω με την παρουσία μου, θα είμαι δίπλα. 'Αλλά να μη με λάθετε όπ' έμα σας. Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Και μιά μέρα, λοιπόν, ο Λάκης μας φέρνει το άπιστευτο μαντάτο: Μας καλούσε σε πάρτυ, στο σπύτι του. Πέσαμε από τον ούρανο:

— 'Αστείεςσαι, Λάκη;
— Καθόλου. Λύριο το βράδυ θα το κάμουμε.

Μιά σου έδωσε την άδεια ο μπαμπάς σου;
— Δεν μούδωσε την άδεια. Μούδωσε διαταγή! Σταυροκοπήσαμε. Όμως το πράγμα είχε και μιά εξήγηση. Ο κ. Σταμάτης ίσως να βαρέθηκε πια τη μόνιμη σοβαρότητα του, και να σκέφτηκε να ξεδώσει λίγο. 'Ερχεται μιά μέρα που ο άνθρωπος μπαράζει από τη ρουτίνα της ζωής κι' άλλες πλάκες στην τακτική του. 'Ισως να σκέφτηκε και τις υποχρεώσεις των παιδιών του, με σύσταση της κυρίας Μαρίκας: «Τα παιδιά τα καλούμε σε τόσα σπύτια, πρέπει κι' αυτά να καλέσουν κάποτε. 'Επί τέλους στην κοινωνία ζούμε κι' εμείς!» Κάτι τέτοιο θάγινε κι' ήρθε η πρόσκληση.

Κι' εκείνο το ιστορικό βράδυ βαδίσουμε προς το σπύτι του κ. Σταμάτη, όχι χωρίς μερικές επιφυλάξεις. Τι γλέντι μπορούσε να γίνει σ' ένα τέτοιο σπύτι, αφού μάλιστα θα ήταν παρών και ο αυστηρός πατήρ; Το πολύ — πολύ να συζητούσαμε για τον καρπό και την πολιτική κατάσταση. Και όμως ούτε το ένα έγινε, ούτε το άλλο. Ο κ. Σταμάτης, μάς δέχτηκε εύθυμα κι' ανοιχτοκαρδιά:

— Καλώς τους! Καλώς τους!

Περσάσαμε στη σάλλα. Και μαζευθήκαμε καμιά είκοσριά πρόσωπα, άλλα γνωστά, της παρέας, και άλλα της γειτονιάς. 'Η σάλλα πλημμυρισμένη στα φώτα κι' αυτό μάς χτύπησε ευχάριστα στο μάτι, γιατί ο κ. Σταμάτης άναψατο το ημίφως, που έδειχνε σοβαρότητα και ποτέ δεν είχε περισσότερο φως, απ' όσο χρειαζόταν να βάλει τη μύτη του. Μεζέδες, κρασί και πικαπ. Πώς τόμασε ο κ. Σταμάτης να βάλει τέτοιο έργολείο στο σπύτι του; 'Ηταν κι' αυτό ένα από τα άπιστευτα, που έμοιαζε με αληθινή επανάσταση.

— Θέλω να γλεντήσετε, παιδιά! Φώναξε μ' ένθουσιασμο ο οικοδεσπότης. 'Εγώ, για να μη σας έμποδίζω με την παρουσία μου, θα είμαι δίπλα. 'Αλλά να μη με λάθετε όπ' έμα σας. Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Και μιά μέρα, λοιπόν, ο Λάκης μας φέρνει το άπιστευτο μαντάτο: Μας καλούσε σε πάρτυ, στο σπύτι του. Πέσαμε από τον ούρανο:

— 'Αστείεςσαι, Λάκη;
— Καθόλου. Λύριο το βράδυ θα το κάμουμε.

Μιά σου έδωσε την άδεια ο μπαμπάς σου;
— Δεν μούδωσε την άδεια. Μούδωσε διαταγή! Σταυροκοπήσαμε. Όμως το πράγμα είχε και μιά εξήγηση. Ο κ. Σταμάτης ίσως να βαρέθηκε πια τη μόνιμη σοβαρότητα του, και να σκέφτηκε να ξεδώσει λίγο. 'Ερχεται μιά μέρα που ο άνθρωπος μπαράζει από τη ρουτίνα της ζωής κι' άλλες πλάκες στην τακτική του. 'Ισως να σκέφτηκε και τις υποχρεώσεις των παιδιών του, με σύσταση της κυρίας Μαρίκας: «Τα παιδιά τα καλούμε σε τόσα σπύτια, πρέπει κι' αυτά να καλέσουν κάποτε. 'Επί τέλους στην κοινωνία ζούμε κι' εμείς!» Κάτι τέτοιο θάγινε κι' ήρθε η πρόσκληση.

Κι' εκείνο το ιστορικό βράδυ βαδίσουμε προς το σπύτι του κ. Σταμάτη, όχι χωρίς μερικές επιφυλάξεις. Τι γλέντι μπορούσε να γίνει σ' ένα τέτοιο σπύτι, αφού μάλιστα θα ήταν παρών και ο αυστηρός πατήρ; Το πολύ — πολύ να συζητούσαμε για τον καρπό και την πολιτική κατάσταση. Και όμως ούτε το ένα έγινε, ούτε το άλλο. Ο κ. Σταμάτης, μάς δέχτηκε εύθυμα κι' ανοιχτοκαρδιά:

— Καλώς τους! Καλώς τους!

Περσάσαμε στη σάλλα. Και μαζευθήκαμε καμιά είκοσριά πρόσωπα, άλλα γνωστά, της παρέας, και άλλα της γειτονιάς. 'Η σάλλα πλημμυρισμένη στα φώτα κι' αυτό μάς χτύπησε ευχάριστα στο μάτι, γιατί ο κ. Σταμάτης άναψατο το ημίφως, που έδειχνε σοβαρότητα και ποτέ δεν είχε περισσότερο φως, απ' όσο χρειαζόταν να βάλει τη μύτη του. Μεζέδες, κρασί και πικαπ. Πώς τόμασε ο κ. Σταμάτης να βάλει τέτοιο έργολείο στο σπύτι του; 'Ηταν κι' αυτό ένα από τα άπιστευτα, που έμοιαζε με αληθινή επανάσταση.

— Θέλω να γλεντήσετε, παιδιά! Φώναξε μ' ένθουσιασμο ο οικοδεσπότης. 'Εγώ, για να μη σας έμποδίζω με την παρουσία μου, θα είμαι δίπλα. 'Αλλά να μη με λάθετε όπ' έμα σας. Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Και μιά μέρα, λοιπόν, ο Λάκης μας φέρνει το άπιστευτο μαντάτο: Μας καλούσε σε πάρτυ, στο σπύτι του. Πέσαμε από τον ούρανο:

— 'Αστείεςσαι, Λάκη;
— Καθόλου. Λύριο το βράδυ θα το κάμουμε.

Μιά σου έδωσε την άδεια ο μπαμπάς σου;
— Δεν μούδωσε την άδεια. Μούδωσε διαταγή! Σταυροκοπήσαμε. Όμως το πράγμα είχε και μιά εξήγηση. Ο κ. Σταμάτης ίσως να βαρέθηκε πια τη μόνιμη σοβαρότητα του, και να σκέφτηκε να ξεδώσει λίγο. 'Ερχεται μιά μέρα που ο άνθρωπος μπαράζει από τη ρουτίνα της ζωής κι' άλλες πλάκες στην τακτική του. 'Ισως να σκέφτηκε και τις υποχρεώσεις των παιδιών του, με σύσταση της κυρίας Μαρίκας: «Τα παιδιά τα καλούμε σε τόσα σπύτια, πρέπει κι' αυτά να καλέσουν κάποτε. 'Επί τέλους στην κοινωνία ζούμε κι' εμείς!» Κάτι τέτοιο θάγινε κι' ήρθε η πρόσκληση.

Κι' εκείνο το ιστορικό βράδυ βαδίσουμε προς το σπύτι του κ. Σταμάτη, όχι χωρίς μερικές επιφυλάξεις. Τι γλέντι μπορούσε να γίνει σ' ένα τέτοιο σπύτι, αφού μάλιστα θα ήταν παρών και ο αυστηρός πατήρ; Το πολύ — πολύ να συζητούσαμε για τον καρπό και την πολιτική κατάσταση. Και όμως ούτε το ένα έγινε, ούτε το άλλο. Ο κ. Σταμάτης, μάς δέχτηκε εύθυμα κι' ανοιχτοκαρδιά:

— Καλώς τους! Καλώς τους!

Περσάσαμε στη σάλλα. Και μαζευθήκαμε καμιά είκοσριά πρόσωπα, άλλα γνωστά, της παρέας, και άλλα της γειτονιάς. 'Η σάλλα πλημμυρισμένη στα φώτα κι' αυτό μάς χτύπησε ευχάριστα στο μάτι, γιατί ο κ. Σταμάτης άναψατο το ημίφως, που έδειχνε σοβαρότητα και ποτέ δεν είχε περισσότερο φως, απ' όσο χρειαζόταν να βάλει τη μύτη του. Μεζέδες, κρασί και πικαπ. Πώς τόμασε ο κ. Σταμάτης να βάλει τέτοιο έργολείο στο σπύτι του; 'Ηταν κι' αυτό ένα από τα άπιστευτα, που έμοιαζε με αληθινή επανάσταση.

— Θέλω να γλεντήσετε, παιδιά! Φώναξε μ' ένθουσιασμο ο οικοδεσπότης. 'Εγώ, για να μη σας έμποδίζω με την παρουσία μου, θα είμαι δίπλα. 'Αλλά να μη με λάθετε όπ' έμα σας. Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Και μιά μέρα, λοιπόν, ο Λάκης μας φέρνει το άπιστευτο μαντάτο: Μας καλούσε σε πάρτυ, στο σπύτι του. Πέσαμε από τον ούρανο:

— 'Αστείεςσαι, Λάκη;
— Καθόλου. Λύριο το βράδυ θα το κάμουμε.

Μιά σου έδωσε την άδεια ο μπαμπάς σου;
— Δεν μούδωσε την άδεια. Μούδωσε διαταγή! Σταυροκοπήσαμε. Όμως το πράγμα είχε και μιά εξήγηση. Ο κ. Σταμάτης ίσως να βαρέθηκε πια τη μόνιμη σοβαρότητα του, και να σκέφτηκε να ξεδώσει λίγο. 'Ερχεται μιά μέρα που ο άνθρωπος μπαράζει από τη ρουτίνα της ζωής κι' άλλες πλάκες στην τακτική του. 'Ισως να σκέφτηκε και τις υποχρεώσεις των παιδιών του, με σύσταση της κυρίας Μαρίκας: «Τα παιδιά τα καλούμε σε τόσα σπύτια, πρέπει κι' αυτά να καλέσουν κάποτε. 'Επί τέλους στην κοινωνία ζούμε κι' εμείς!» Κάτι τέτοιο θάγινε κι' ήρθε η πρόσκληση.

Κι' εκείνο το ιστορικό βράδυ βαδίσουμε προς το σπύτι του κ. Σταμάτη, όχι χωρίς μερικές επιφυλάξεις. Τι γλέντι μπορούσε να γίνει σ' ένα τέτοιο σπύτι, αφού μάλιστα θα ήταν παρών και ο αυστηρός πατήρ; Το πολύ — πολύ να συζητούσαμε για τον καρπό και την πολιτική κατάσταση. Και όμως ούτε το ένα έγινε, ούτε το άλλο. Ο κ. Σταμάτης, μάς δέχτηκε εύθυμα κι' ανοιχτοκαρδιά:

— Καλώς τους! Καλώς τους!

Περσάσαμε στη σάλλα. Και μαζευθήκαμε καμιά είκοσριά πρόσωπα, άλλα γνωστά, της παρέας, και άλλα της γειτονιάς. 'Η σάλλα πλημμυρισμένη στα φώτα κι' αυτό μάς χτύπησε ευχάριστα στο μάτι, γιατί ο κ. Σταμάτης άναψατο το ημίφως, που έδειχνε σοβαρότητα και ποτέ δεν είχε περισσότερο φως, απ' όσο χρειαζόταν να βάλει τη μύτη του. Μεζέδες, κρασί και πικαπ. Πώς τόμασε ο κ. Σταμάτης να βάλει τέτοιο έργολείο στο σπύτι του; 'Ηταν κι' αυτό ένα από τα άπιστευτα, που έμοιαζε με αληθινή επανάσταση.

— Θέλω να γλεντήσετε, παιδιά! Φώναξε μ' ένθουσιασμο ο οικοδεσπότης. 'Εγώ, για να μη σας έμποδίζω με την παρουσία μου, θα είμαι δίπλα. 'Αλλά να μη με λάθετε όπ' έμα σας. Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Και μιά μέρα, λοιπόν, ο Λάκης μας φέρνει το άπιστευτο μαντάτο: Μας καλούσε σε πάρτυ, στο σπύτι του. Πέσαμε από τον ούρανο:

— 'Αστείεςσαι, Λάκη;
— Καθόλου. Λύριο το βράδυ θα το κάμουμε.

Μιά σου έδωσε την άδεια ο μπαμπάς σου;
— Δεν μούδωσε την άδεια. Μούδωσε διαταγή! Σταυροκοπήσαμε. Όμως το πράγμα είχε και μιά εξήγηση. Ο κ. Σταμάτης ίσως να βαρέθηκε πια τη μόνιμη σοβαρότητα του, και να σκέφτηκε να ξεδώσει λίγο. 'Ερχεται μιά μέρα που ο άνθρωπος μπαράζει από τη ρουτίνα της ζωής κι' άλλες πλάκες στην τακτική του. 'Ισως να σκέφτηκε και τις υποχρεώσεις των παιδιών του, με σύσταση της κυρίας Μαρίκας: «Τα παιδιά τα καλούμε σε τόσα σπύτια, πρέπει κι' αυτά να καλέσουν κάποτε. 'Επί τέλους στην κοινωνία ζούμε κι' εμείς!» Κάτι τέτοιο θάγινε κι' ήρθε η πρόσκληση.

Κι' εκείνο το ιστορικό βράδυ βαδίσουμε προς το σπύτι του κ. Σταμάτη, όχι χωρίς μερικές επιφυλάξεις. Τι γλέντι μπορούσε να γίνει σ' ένα τέτοιο σπύτι, αφού μάλιστα θα ήταν παρών και ο αυστηρός πατήρ; Το πολύ — πολύ να συζητούσαμε για τον καρπό και την πολιτική κατάσταση. Και όμως ούτε το ένα έγινε, ούτε το άλλο. Ο κ. Σταμάτης, μάς δέχτηκε εύθυμα κι' ανοιχτοκαρδιά:

— Καλώς τους! Καλώς τους!

Περσάσαμε στη σάλλα. Και μαζευθήκαμε καμιά είκοσριά πρόσωπα, άλλα γνωστά, της παρέας, και άλλα της γειτονιάς. 'Η σάλλα πλημμυρισμένη στα φώτα κι' αυτό μάς χτύπησε ευχάριστα στο μάτι, γιατί ο κ. Σταμάτης άναψατο το ημίφως, που έδειχνε σοβαρότητα και ποτέ δεν είχε περισσότερο φως, απ' όσο χρειαζόταν να βάλει τη μύτη του. Μεζέδες, κρασί και πικαπ. Πώς τόμασε ο κ. Σταμάτης να βάλει τέτοιο έργολείο στο σπύτι του; 'Ηταν κι' αυτό ένα από τα άπιστευτα, που έμοιαζε με αληθινή επανάσταση.

— Θέλω να γλεντήσετε, παιδιά! Φώναξε μ' ένθουσιασμο ο οικοδεσπότης. 'Εγώ, για να μη σας έμποδίζω με την παρουσία μου, θα είμαι δίπλα. 'Αλλά να μη με λάθετε όπ' έμα σας. Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι' φάνηκε ο οικοδεσπότης, στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας και φώναξε:

— Πιάστε, παιδιά! Φωτιά στα πόδια!

Και μιά μέρα, λοιπόν, ο Λάκης μας φέρνει το άπιστευτο μαντάτο: Μας καλούσε σε πάρτυ, στο σπύτι του. Πέσαμε από τον ούρανο:

— 'Αστείεςσαι, Λάκη;
— Καθόλου. Λύριο το βράδυ θα το κάμουμε.

Μιά σου έδωσε την άδεια ο μπαμπάς σου;
— Δεν μούδωσε την άδεια. Μούδωσε διαταγή! Σταυροκοπήσαμε. Όμως το πράγμα είχε και μιά εξήγηση. Ο κ. Σταμάτης ίσως να βαρέθηκε πια τη μόνιμη σοβαρότητα του, και να σκέφτηκε να ξεδώσει λίγο. 'Ερχεται μιά μέρα που ο άνθρωπος μπαράζει από τη ρουτίνα της ζωής κι' άλλες πλάκες στην τακτική του. 'Ισως να σκέφτηκε και τις υποχρεώσεις των παιδιών του, με σύσταση της κυρίας Μαρίκας: «Τα παιδιά τα καλούμε σε τόσα σπύτια, πρέπει κι' αυτά να καλέσουν κάποτε. 'Επί τέλους στην κοινωνία ζούμε κι' εμείς!» Κάτι τέτοιο θάγινε κι' ήρθε η πρόσκληση.

Κι' εκείνο το ιστορικό βράδυ βαδίσουμε προς το σπύτι του κ. Σταμάτη, όχι χωρίς μερικές επιφυλάξεις. Τι γλέντι μπορούσε να γίνει σ' ένα τέτοιο σπύτι, αφού μάλιστα θα ήταν παρών και ο αυστηρός πατήρ; Το πολύ — πολύ να συζητούσαμε για τον καρπό και την πολιτική κατάσταση. Και όμως ούτε το ένα έγινε, ούτε το άλλο. Ο κ. Σταμάτης, μάς δέχτηκε εύθυμα κι' ανοιχτοκαρδιά:

— Καλώς τους! Καλώς τους!

Περσάσαμε στη σάλλα. Και μαζευθήκαμε καμιά είκοσριά πρόσωπα, άλλα γνωστά, της παρέας, και άλλα της γειτονιάς. 'Η σάλλα πλημμυρισμένη στα φώτα κι' αυτό μάς χτύπησε ευχάριστα στο μάτι, γιατί ο κ. Σταμάτης άναψατο το ημίφως, που έδειχνε σοβαρότητα και ποτέ δεν είχε περισσότερο φως, απ' όσο χρειαζόταν να βάλει τη μύτη του. Μεζέδες, κρασί και πικαπ. Πώς τόμασε ο κ. Σταμάτης να βάλει τέτοιο έργολείο στο σπύτι του; 'Ηταν κι' αυτό ένα από τα άπιστευτα, που έμοιαζε με αληθινή επανάσταση.

— Θέλω να γλεντήσετε, παιδιά! Φώναξε μ' ένθουσιασμο ο οικοδεσπότης. 'Εγώ, για να μη σας έμποδίζω με την παρουσία μου, θα είμαι δίπλα. 'Αλλά να μη με λάθετε όπ' έμα σας. Φωτιά στα πόδια!

Δεν θέλαμε και πολύ για να βάλουμε μπροστά. 'Αρχίσαμε, όπως ήταν φυσικό, από ταγκά και βαλασκία, για να πάη κρεσέντο το νταλαβέρι. 'Εξ άλλου σεβάσαμε και το σοβαρό εκείνο σπύτι. Τι θέλαμε ο κ. Σταμάτης αν μάς έδωκε να δουλεύουμε τους παλάτους χορούς της εποχής; 'Ισως, και να μάς καταρίταν. Κι' εδω πέσαμε έξω. Γιατί σε λίγο, άπανά σ' ένα άπαλο βαλόν, κι'

Ηρακλής. Στα δημερώματα μας βρήκαμε ξεβιδωμένους από το απεργιακό εκείνο ποταμινό. Φεύγοντας δεν παραλείψαμε να ευχηθούμε στο πρώην σοβαρό ζευγάρι να τα χιλιάσει και πάντα τέτοια. Και ποτέ ως τώρα δεν είχαμε γλεντήσει με τόσο κέφι, κύριε Σταμάτη. Κατρακυλήσαμε τα ξόλινα σκαλοπάτια, σύμφωνα με την εντολή του ευγενούς οικοδεσπότη.

Να χαίρεσαι τον πατέρα σου, είπα την άλλη μέρα στο Λάκη. Λεβεντιά! Και δεν του φαινότανε τόσο χρόνια.

Ναι, δεν του φαινότανε. Και όμως, κάτω από τη μάσκα της σοβαρότητας που φόραγε όλον αυτόν τον καιρό ο κ. Σταμάτης, κρυβότανε μια καρδιά που λαχτούσε για ξεφάντωμα.

Δεν προφτάσαμε να συνέλθουμε από το ιστορικό εκείνο γλέντι και ο Λάκης μας έφερε καινούργια προαίτηση.

Την Τρίτη το βράδυ θα το κάμουμε πάλι!

Του καλόρεσε του μπαμπά σου, βλέπω.

Ναι. Θέλει να εορτάσει τα γενέθλια της μαμάς. Την Τρίτη κλείνει τα 42.

Και πού μπαίνει;

Πάλι στα 42. Θάρρητε, λοιπόν, στο γλέντι, αλλά ο μπαμπάς έχει κι έναν όρο: Θα βάλετε όλοι σιδερένια πεταλόκια στα παπούτσιά σας. Στις φτέρνες και στις μύτες. Και γιατί θα πεταλωθούμε;

Θα γίνει διαγωνισμός κλακέτας. Είνε στο πρόγραμμα του μπαμπά.

Και πήγαμε πεταλωμένοι. Κι έγινε ο διαγωνισμός, που είχε σπουδαία πλάκα. Ένας διαγωνισμός πρωτότυπος, γιατί, ενώ στην αρχή διαγωνιζόμαστε ένας-ένας, έπειτα αφοσιώσαμε κατά ζεύγη, κατόπιν κατά τετράδες κι ύστερα όλοι μαζί. Πήρα το πρώτο βραβείο. Όχι γιατί ήξερα καλύτερα τις κλακέτες, αλλά γιατί τα πέταλά μου άνοιγόντουσαν πιο δυνατά. Θα ήθελα πολύ να περιγράψω τα γεγονότα, αλλά δεν βρίσκω λέξεις για να αποδώσω κατά πόσο πρέπει εκείνη την κλακετοκαταγίδια.

Ο μπαμπάς σου είναι και μοντέρνος! Είπα την επομένη στο Λάκη.

Εξελίχθηκε, μου απάντησε εκείνος. Και να ξέρετε τι σας έτοιμάζει μεθαύριο!

Μεθαύριο; Άλλο γλέντι μεθαύριο;

Ναι. Είναι η εορτή της Σπάσας.

Εκείνο που μας είχε ετοιμάσει ο έφευρετικός κ. Σταμάτης ήταν ένα παιχνίδι δικής του φαντασίας.

Το γουδί το γουδοχέρι, το ξέρετε;

Όχι. Πώς παίζεται;

Θα πάρτε όλοι από ένα γουδί, θα βάλλουμε μέσα κανέλλα και θα ποιος την κοπάνησι πιο γρήγορα, θα ανακηρυχθεί πρώτος γουδοχρονική της και θα λάβει το βραβείο.

Και τι είναι το βραβείο;

Το γουδί και το γουδοχέρι που θα χειρίζεται.

Ωραίο παιχνίδι! Μόνο που, ι-βιστροπία του ευγενούς οικοδεσπότη — έπρεπε το γουδί να τρώγουμε στο πάτωμα και να κοπάνουμε το γουδοχέρι ξοπλωτοί ή καθισμένοι γάμω — κατά το βόλεμα του καθενός. Κι έπειτα από την κανέλλα, κοπάνησαμε πιπέρι και μετά το πιπέρι γαρύφαλλα. Τρεις διαγωνισμοί γίνανε και τότε γινότανε εκεί μέσα, δεν το βάζει νοθε άνθρωπος.

Και τα γλέντια εξακολούθησαν. Δύο και τρεις και τέσσερες φορές τη βδομάδα. Πού να γλεντήσουμε άποψε; Μά δεν ήθελε ρώτημα. Στον κύρ Σταμάτη. Το σπίτι του λέει κι είχε γίνει κέντρο διασκεδάσεως, με ταπεινό πρόγραμμα. Το τι γιορτές βρισκόταναν γι' αυτά τα πανηγύρια, ούτε μπορεί να θυμηθώ. Και τα γενέθλια του Ηρακλή και η επέτειος που γιορτάστηκε το ζευγάρι των αιγιανών οικοδεσποτών και η επέτειος που έδωσαν το πρώτο φάλι και η επέτειος που αμνηστεύθηκαν και ξανά η εορτή της Σάσας που την έλεγαν και Σοφία και δεν το ξέραμε και η επέτειος που πήρε το απολυτήριο ο Λάκης.

του από το στρατό ο κύρ Σταμάτης και η επέτειος που βαφτίστηκε ο Λάκης και άλλο τίποτα από επετείους.

Όλ' αυτά τα καταλάβαινα. Όσες γιορτές δεν είχε κάνει στη ζωή του ο κύρ Σταμάτης, ήθελε να τις πανηγυρίσει τώρα, για να εορτάσει τα εορταστικά του χρέη. Ένα μόνο δεν μπορούσα να καταλάβω: Τον Ηρακλή, που τον φώναζε πάντοτε ο μπαμπάς του και κάτι τούλεγε στ' αυτό κι ο Ηρακλής έλειπε για λίγο και ξαναρχότανε και κάτι έλεγε κι εκείνος στον κύρ Σταμάτη κι αμέσως ο κύρ Σταμάτης διάταζε μετάρσι του πληρώματος.

Στην κρεβατοκάμαρα, παιδιά. Στη σάλλα παιδιά. Στη μικρή κρεβατοκάμαρα, παιδιά...

Μιά νύκτα μας έβαλε και στην κουζίνα, όπου έγινε το κουτούλι το πανηγύρι με τους τετζερέδες.

Παιδιά, είπα στην παρέα, εδώ έχουμε εξασφαλίσει γλέντι για χρόνια. Το ζήτημα ήταν να μην άρνησθουν τα ένστικτα του κύρ Σταμάτη. Μιά που αφυπνίστηκαν, ποιος τον κρατεί...

Αλλά είχα γελαστή. Ξαφνικά τα γλέντια έπαψαν. Πέρασαν μιά βδομάδα, πέρασαν δύο, πέρασαν τρεις κι ο Λάκης ούτε κουδούνια πιά για ξεφάντωμα. Όπου τον ρώτησα:

— Τι γίνεται, Λάκη; Δεν θα το κάμουμε κανένα βράδυ;

— Σ' το σπίτι μου; Αποκλείεται.

— Γιατί; Τελείωσε η σειρά των επετείων;

— Όχι. Ο σκοπός επιτεύχθη. Φύγαν οι κάτω. Δεν άντεξαν πιά και τα μαζέμμενα.

— Όποτε αυτό ήτανε. Και έτσι εξηγήθηκαν και τα τσιμικά και οι χοροί των κοινωδίων και οι κλακέτες και τα γουδοχέρια. Ο σκοπός ήταν να φύγουν οι άποκάτω νοικοκαίοι.

— Δηλαδή, ο μπαμπάς σου μας μεταχειρίστηκε ως μέσον! Είπα στο Λάκη.

— Γιατί; Βγήκατε ζημιωμένοι;

— Η έχετε ξανακάνει τέτοια γλέντια;

— Ναι. Έχεις δίκιο. Άλλα ήθελα να μου εξηγήσεις ένα μυστήριο, τουλάχιστον. Αυτά τα σουδαφέρτα του Ηρακλή, τα μυστικά στ' αυτά και τις μεταθέσεις μας από τόνα δωμάτιο στ' άλλο.

Ο Λάκης χαμογέλασε: — Έκεί από τότε είσαι μυστήριο. Οι άποκάτω, για να γλυτώσουν από το νταβαντούρι μας και να κοιμηθούν, άλλαξαν δωμάτιο. Ο Ηρακλής, λοιπόν, κατέβαινε κι έκανε κατασκαφές. Κι ανάλογα με το δωμάτιο όπου είχαν μεταφέρει τις κουβέρτες τους οι ένοικοι, αλλάζουμε κι εμείς, για να μη μας ξεφύγουν. Γι' αυτό κι ένα βράδυ χορεύαμε στην κουζίνα. Οι άλλοι μας είχαν καταφύγει στην κουζίνα τους γι' αυτό! Τι να γίνει; Άμα δεν πάνον οι άποκάτω και το καλό, υπάκουον άλλα μέσα.

— Όποτε δεν θα ξανακάνουμε γλέντι στο σπίτι σας;

— Μα τι λές τώρα; Δεν ξέρεις τί σοφιστές που είναι ο πατέρας σου; Και πραγματικά ο κ. Σταμάτης φανταστής τη σοβαρότητά του. Ένα βράδυ που πήνα στο σπίτι, ξαναβρέθηκαν στο ίδιο δωμάτιο και αντίκρισαν πάλι τα σουφωμένα φουφια του προχθονίου άνοιγλεντζέ. Σιωπή και κατήφεια είχε απλωθεί. Ο κ. Σταμάτης μούλε και καταβέβηκε να μας πη μια χαμπέρη και να μας πει: «Η έβαλε στο ρόβιο μιά της ήθελε κι. Μάταια. Αδυσπρόθεσμα μουσική της φάνταζε. Ο κ. Σταμάτης την φάνταζε. Μουσικές κανονισμών δεν έπρεπε στο σπίτι μου.

Σ' εκάθε κ. ο ίδιος γούσε τη κομική κι ακούστικη ή έπιστητή συνόλεια επί της διεθνούς καταστάσεως.

Καληνύχτα κι έφυγα. Έμεινε ο κ. Σταμάτης να νικήσει το άποκάτω διαμέρισμα σε άλλο νοικοκαίο. Άμα αν-φά να τοξ διαβέ κι' αυτός, θα το γλεντήσουμε πάλι. Θωπιά στα όπλα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

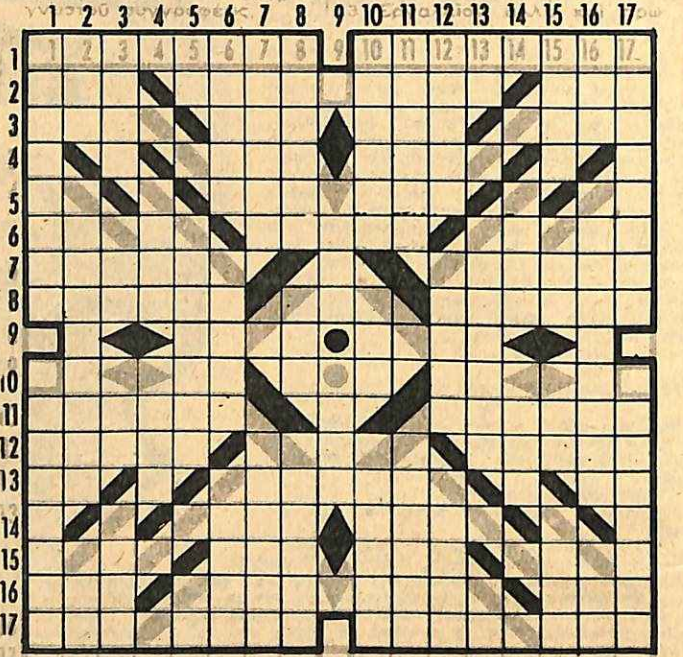
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 559

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΘΕΤΩΣ

- Μπορεί να μαλακώση με την τριβή. — Τμήμα της Ν.Α. Ασίας που συμπεριλαμβάνει και νησιά της περιοχής εκείνης.
- Επιφώνημα που δεν περιέχει ούτε ίχνος αισιοδοξίας (άνορθ). — Την διάλεξαν οι κακοποιοί. — Επώνυμον γνωστό συγγραφέας.
- Γυναικείο όνομα που σχηματίζεται από δύο άλλα. — Μέρος της Ιαπωνίας όπου άνευρέθη απίλητοι τραγλοδυτών προϊστορικής εποχής.
- Ένας από τους Χαν. — Τό μικρό όνομα μεγάλου Έλληνος ποιητού. — Νόμισμα της Βραζιλίας.
- Εργαλείον αλλά και πρω...

- Μέρος του λόγου — Ζωγράφος στον οποίο όφειλονται οι τοιχογραφίες του Πανεπιστημίου Αθηνών. — Χρονικό επίγραμμα. — Ρόσσι: διάσημος τραγουδιστής.
- Χαρτοπαικτικός όρος. — Θάμνος που μας δίνει μιά ρητίνη, την οποία χρησιμοποιούμε ως καθαριστικό.
- Καλύπτουν το μισό τοσά. — Το μεγαλύτερο τείχος του πλανήτη μας. — 101.
- Σεβιλία: στάρ του κινηματογράφου. — Επώνυμον δύο αδερφών του γαλλικού κινηματογράφου. — Είδος μεταλλικής πόρτης.
- Βρίσκεται ο ένα σμείο του όριζοντος. — Σπέρς καρπός.
- Συνοδεύει συχνά τον βασιλέα. — Χαρακτηρίζει την κρητική προφορά. — Ζημιά.
- Διευθύνουν. — Βοηθεί τις γυναίκες να κάνουν... άποκαλύψεις.
- Ουράνιο σώμα. — Αρχικά του στρατού μας. — Δεν είναι λείος.
- Ηρώς του Κορομπλά. — Δεν υποχωρώ.
- Γι' να τον πάρετε πρέπει να δώσετε χρήματα. — Ιεραδικά των Τούρκων. — Έπαυσις.
- Προτρέπει. — Κράτος της Κεντρικής Αμερικής. — Βρίσκονται μέσα στα άνθη.
- Πάια. — Νοσογόνος έστια.
- Περιέχει όλα τα χρώματα. — Οχυρά πόλεις της Β.Α. Γαλλίας. — Συνεχόμενα στα τρωτικά. — Όλον.
- Θέα. — Σφαλερός μουσικός τόνος. — Μεγάλα ποιήματα.
- Το μικρό όνομα μεγάλου Γάλλου συγγραφέως που πέθανε το 1902. — Ένας από τους επτά λόφους της Ρώμης.

Η λύσις του 558 στη σελ. 82

Ο βλάκας: "Όταν μου είπες πως θα πάμε να ψαρέψουμε, δέχθηκα να σε συνοδέψω, γιατί νόμιζα πως ήταν δικαιολογία!..."

Δεν σταματάς πιά αυτό το σουράβλι!...

Η επιστροφή του ψαρά.

Ο ψαράς, το ψέμμα και η εμφάνισι του παππά.

Όταν το δέρμα σας είναι πολύ ξηρό, θα έδε κανονικά καλό οι κομπρέσες με ζουμί από μαρούλι...

πολύτιμες βιταμίνες. Η κυριώτερη πηγή των βιταμινών της κατηγορίας Β είναι το σπυρί, ή σόγια, οι φακές, τα ξηρά μπιζέλια, τα καρύδια και το γνήσιο γιαούρτι.

Όταν η επιδερμίδα σας είναι ωχρή και άτονη, αυτό σημαίνει, ότι από τον οργανισμό σας λείπει ο σίδηρος. Το πολύτιμο αυτό στοιχείο θα το βρείτε στους χουριάδες, στα βαμύσκηνα, στα βερύκοκα, στις μπανάνες, στα σταφύλια, στα γογγύλια, στον κάρδαμο και στο σέλινο.

Ας τελειώσουμε με μερικές συμβουλές για το μακιγιάζ σας.

Α'. Τα μάτια

Όταν προεξέχουν από τις κόγχες, θα χρησιμοποιήσετε το «σαντούρι». Θα το βάλετε με μεγάλη προσοχή στην άκρη των βλεφάρων, σε τρόπο που να σχηματίσετε έναν κύκλο γύρω στα μάτια σας.

Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε το μασκαρά, που θα κάμη τα ματωσίνορα σας να φανούν πιο μεγάλα. Αλλά και εδώ χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Το μασκαρά θα το βάλετε μόνον στα ματωσίνορα, γιατί, αν τυχόν το επεκτείνετε και στα βλέφαρα, τότε τα μάτια σας θα πεταχτούν ακόμη πιο πολύ προς τα έξω.

Β'. Φόν ντε τέν και ρούζ για τα χείλη

Θα πρέπει απαραίτητως να ταιριάζουν με το χρώμα των ματιών σας.

Γ'. Σχήμα του προσώπου

Στην περίπτωση που θέλετε να το τροποποιήσετε, ρωτήστε ένα ζωγράφο που θα σας δώσει πολύτιμες συμβουλές.

ΟΙ ΑΤΕΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Και τό μακιγιάζ

Κατά κανόνα, κάθε σκούρο χρώμα, εξασθενίζει, ενώ κάθε ανοιχτό τονώνει.

Αν π. χ. το μέτωπό σας είναι πολύ ίσιο, μπορείτε να το κάμετε να αποκτήση όπτικά κάποια κυρτότητα, ως εξής: Θα βάλετε ένα σκούρο φόν ντε τέν στις ρίζες των μαλλιών και αντίθετα στο μέτωπο ένα φόν ντε τέν ανοιχτό.

Αν, αντίθετα, το μέτωπό σας είναι πολύ κυρτό, θα κάμετε το αντίστροφο.

Αν η μύτη σας είναι πολύ μεγάλη, θα βάλετε σ' όλη την επιφάνειά της ένα φόν ντε τέν πιο σκούρο από εκείνο που χρησιμοποιείτε για το πρόσωπό σας.

Αν θέλετε να λεπτύνετε τη μύτη σας, θα βάλετε στη ραχοκοκαλιά της ένα ανοιχτό φόν ντε τέν κι ένα άλλο πιο σκούρο στα πλάγια. Η διαφορά τους, όμως, δεν πρέπει να είναι πολύ μεγάλη, γιατί

τότε θα φαίνεσθε σαν καρικατούρα, από την αντίθεση των δυο χρωμάτων.

Αν τα σαγόνια σας προεξέχουν, θα τα σκεπάσετε επίσης μ' ένα φόν ντε τέν μάλλον σκούρο, ενώ, αντίθετα, θα βάλετε ένα άλλο φόν ντε τέν πιο ανοιχτό στα μήλα των παρειών.

Θα κάμετε το ίδιο και για το πηγούνι σας, στην περίπτωση που προεξέχει.

Αν, όμως, το πηγούνι σας πηγαινί προς τα μέσα, θα το σκεπάσετε τότε μ' ένα φόν ντε τέν ανοιχτό, για να φαίνεται λιγότερο.

Δ'. Τα χείλη

Αποφύγετε τα πολύ χτυπητά ρούζ, που δεν είναι πιά της μόδας.

Θα προτιμήσετε, τούναντίον, το ελαφρύ ρούζ, που, αντί να σας απομακρύνει από τη φυσικότητα, σας φέρνει πιο κοντά σ' αυτήν.

Και μία τελευταία συμβουλή. Αν θέλετε να είσαστε πραγματικά όμορφη, προσπαθήστε ν' αποκτήσετε ψυχική ηρεμία.

Το πρόσωπο είναι πάντοτε ο καθρέφτης της ψυχής.

Θα παίρνει

Ο ΑΝΕΜΟΣ

Ο καιρός όσο πηγαινί στο χειμώνα το γυρίζει, κι έχει αρχίσει ο αέρας, τα βραδάκια, να σφυρίζη, όμως και τις άλλες ώρες της ημέρας δυναμώνει... κι η ζωή αλλάζει όψη και η φύσις ξεσηκώνει... Κατηφής, λοιπόν, ο κόσμος στη θολή του σκέψη φέρνει τόσα πράγματα ωραία που δ... άνεμος τα παίρνει!

Με το πρώτο τσούξιμό του ή απλώς το φύσημά του, παρατά κάθε πουλάκι το γλυκό κελαιδίμα του και πετούν τα χελιδόνια ειαστικά και ταιρι-ταιρι για να βρουν την ξενισιά τους σ' άλλη γη και σ' άλλα (μέρη... Τis παλές φωνές αφίνουν, τους λειμώνες και τα δέντρα κι' όπως φεύγουν τα πουλάκια για να βρουν καινούργιες (πιάτσες, συλλογίζεσαι πώς θαχουν... ξερμιά κι' αυτά τα κέντρα και θα πέφτουνε μονάχα στην πρωτεύουσα... μεκατάσες!

Με τα πρώτα βοριάδκια και τα προχειμερινά, παίρνουν τέλος και τα φρούτα τα ποικίλα και (φτηνά: το πεπόνι, το καρπούζι και κυρίως το σταφύλι, που, σχεδόν, την ύπαρξή του ο κοσμάκης τους όφειλει, επειδή όλο το θέρος κι' ασφαλώς πέντ' εξη μήνες, απελάμβανε τις τόσες θρεπτικές τους... βιταμίνες! Έγω τώρα του μπακάλη τις τιμές δλο φλερτάρε, που δ... άνεμος τις πήρε και τις έφτασε --ήν Αση και με λύπη σκέπτεται' ότι θα γεμίξη εδώ κα... έρα, το πεζό του το στομάχι με φρεσκοτάτον... αέρα!

Ο βορρᾶς, που σε λιγάκι δυνατώτερος θα γίνη, αφαιρεί από τη φύσι κάθε χάρη και σαγήνη... Πρό παντός όμως τα δέντρα με μανία τα χτυπά και στους πέντε τους ανέμους τα φυλλώματα σκορπά! Τis πυκνές τις φυλλωσιές τους αφανίζει δηλαδή και γυνώνει τον κορμό τους και το κάθε τους κλαδί... Έτσι μοιάζουν και τα δέντρα τα γυμνά του φθινοπώρου, σαν να πέρασαν κι' εκείνα απ' τον πάγκο του... εφόρου!

Αλλ' αντίθετα τελείως με τα δέντρα, που τα γδύνει, ντύνει όλες τις γυναίκες ή πνοή του και ή δινη κι' υποφέρουν οι δανδήδες και το μάτι τους λιγώνει για να δούνε λιγη πλάτη και μισή μερίδα... γόνυ! Η, τουλάχιστον, ζητάνε στη λαχτάρα τους την τόση, να φουήξη πάρα πάνω και τις φοδότες να σηκώση. Κι' όταν βλέπουνε φουστάνια καθ' όδον να τρικυμίζουν, με μεγάλη έπαρσι τους λένε: «Αστα... ν' ανεμίζουν»!

Δίχως περιτολογίες και κουβέντες του... αέρος, τα φτωχά βαλάντια μας στραπατσάει ιδιαιτέρως, επειδή το φύσημά του, δυστυχώς, το δυνατό, καταργεί το ντυσίμό μας το λιτό και προσιτό κι' επί πλέον ή «καλή» σου σε σταυρώνει κάθε μέρα, γιατί θέλει ν' αποκτήση κοσμιώτερον... αέρα! Ανοιχτό το πορτοφόλι, επομένως, τώχεις πάντα και της παίρνεις πότε κάλτσα, πότε γάντι, πότε τσάντα, ή με τ' απαραίτητα της τις ντουλάπες της γεμίζεις κι' επί μέρες κι' εβδομάδες τα λεπτά εξανεμίζεις!

Ο βορρᾶς, εν κατακλείδι, που αρχίζει και σφυρίζει, τη γαλήνη μὲν στη φύσι και στην ύπαιθρο χαρίζει, αλλά κάθε παντομένου τη γαλήνη αφαιρεί και στιγμή δεν τον αφήνει ήσυχία να χαή! Τὸν γκρινιάζει ή πεθερά του κι' ή κυρά του κάθε μέρα, που σκοπό τους τώχουν βάλει να του πάρουν τόν... αέρα! κι' είναι υποχρεωμένος ή να ζή μέσ' στη Βασιλλή, ή μαυά και σύζυγό του... κατ' άνεμον ν' αποστείλη!

Εμπνευσμένη
Μα. Ταβάρια

Αστέρες και Δυστυχήματα

Μια σειρά άτυχημάτων σε γνωστούς στάρ αναστατώνει το Χόλλυγουντ...

ΕΙΝΑΙ αρκετές εβδομάδες τώρα που οι «κακές γλώσσες» του Χόλλυγουντ έχουν εγκαταλείψει την ιδιότητα των αστέρων κι' έχουν στρέψει την προσοχή τους σε μία σειρά άλλων δυστυχημάτων, που σημειώθηκαν τελευταία σε γνωστούς στάρ. Ας δούμε μερικά από τα πιο πρόσφατα αυτά δυστυχήματα.

Υστερά από ανάπαυση αρκετών μηνών, μετά τη γέννηση και του δεύτερου παιδιού της, η Έλκις Τζάιντ Τάιντλντ ζήτησε να αναγυρίσει στα σπουδία με τα οποία συνδέεται με πολυετές συμβόλαιο. Όταν, όμως, παρουσιάστηκε εκεί ζητώντας ένα ρόλο ανάλογο με τη φήμη της, της είπαν ότι δεν είχαν τέτοιο ρόλο. Της υπέδειξαν δε να περιμένει, συνεχίζοντας την αδειά της άνευ αποδοχών. Η Λίζ, όμως, είχε ανάγκη από χρήματα, παρά το ότι φημίζεται ως μία από τις πλουσιότερες στάρ, αλλά και ως μία από τις πιο... φιλάργυρες. Παρουσιάστηκε, λοιπόν, σε άλλα στούντιο και ανέλαβε τον πρώτο ρόλο στην ταινία «Ο Γι. Γας» με τον Ρόκ Χάτσον, δανεικόν κι' αυτόν από άλλο στούντιο. Έτσι λίγο αργότερα άρχισε το γύρισμα που απ' αυτό θα έπαιρνε ως αμοιβή ένα πολύ στοργικό ποσό. Ένώ όμως το γύρισμα προχωρούσε κανονικά, η Λίζ παραπονιόταν διαρκώς ότι δεν αισθανόταν καλά. «Επιμονή» πονοκέφαλοι την ανάγκασαν πολλές φορές να διακόψει το γύρισμα και να γυρίσει στο σπίτι της. Πρό δεκαήμερου, τα πράγματα πήραν σοβαρότερη τροπή, γιατί, ενώ έρμηνευε μία αισθηματική σκηνή με τον Ρόκ Χάτσον, ένοιωσε ξαφνικά τις δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν κι' έπεσε λιπόθυμη. Από τότε δεν ξαναγύρισε στα στούντιο. Είναι ακόμη άρρωστη από ένα κακόηχο όγκο, άλλοι από όξεία σκληροειδίτιδα και άλλοι από έλκος του στομάχου. Στο μεταξύ το γύρισμα της ταινίας έχει σταματήσει προεξαιτίας της.

Η Λάνα Τάρνερ, πάλι, έγινε άφορη ν' ασχοληθούν όλοι για μία φορά ακόμη με το άτομό της. Πριν από μερικές ημέρες τελείωσε το γύρισμα της ταινίας «Αρτεμίσ» και έφυγε για το σπίτι της να ξεκουραστεί, ενώ ο άνδρας της, ο γνωστός ως Τζορτζ Λις Μπάκκερ, βρισκόταν μακριά για το γύρισμα μιας άλλης ταινίας. Βγαίνοντας, λοιπόν, από το σπίτι, η Λάνα ένοιωσε ξαφνικά μία σκοτεινή και έπεσε κάτω αναίσθητη. Πέρασε μία ολόκληρη ώρα μέχρις ότου άνησυχήσει η καμριέρα της και παρατήρησε την πόρτα για να δει τι συμβαίνει. Βρήκε λοιπόν αναίσθητη την κυρία της με αρκετούς μικροτραυματισμούς στο κεφάλι και στο σώμα. Η Λάνα τώρα νοσηλεύεται στο σπίτι της με τις στοργικές φροντίδες που της δίνουν οι γονείς της. Και οι γνωστοί κύκλοι προσπαθούν να μαζέψουν σε τι άραγε οφείλετο η σκοτεινιά της Λάνα, η οποία φημίζεται για την καλή της υγεία. Όλοι την αποδίδουν στον αταίριαστο, όπως αποδείχθηκε, τέταρτο γάμο της με το Λέξ και στους συχνούς καυγάδες που έχει μαζί του για την «κατάσταση» ζωής του. Λένε σχετικά ότι λίγο πριν ο Λέξ φύγει για το γύρισμα της ταινίας του, είχε ξεσπάσει

Η Άρλιν Ντάλ, που θέλει να γίνει διάσημη

ακόμη ένας καυγάς μεταξύ τους, γιατί ο Λέξ δεν είχε πάει στο σπίτι του να κοιμηθεί το προηγούμενο βράδυ. Και συγχυσμένη, φαίνεται από το έπεισόδιο αυτό, η Λάνα έπαθε τη σκοτεινιά και τραυματίστηκε στο λουτρό της!

Ας έρθουμε τώρα στη νεοστή στάρ Τζαίντ Μάνφιλντ, μία ψηλή κι' όμορφη κοπέλλα, που φημίζεται στην Αμερική για την «ηλίουοια» περιμέτρου του στήθους της. Η Τζαίντ, βγαίνοντας ένα βράδυ από κάποιο νυχτερινό κέντρο, μπήκε σε ένα ταξί να πάει στο σπίτι της, χωρίς να προσέξει ότι ο οδηγός του ήταν μεθυσμένος. Και το δυστύχημα δεν άργησε να συμβεί: Καθώς το ταξί έτρεχε με ταχύτητα σε μία στροφή του δρόμου ανετράπη και... σκόπευσε τη Τζαίντ και τον σωφέρ! Σοβάρα τραυματίστην η στάρ, μεταφέρθη στο νοσοκομείο και τώρα που έγινε καλά, έκανε άγνη εναντίον της εταιρίας των ταξί ζητώντας ως αποζημίωση ψυχική δόση δέκα χιλιάδες δολάρια!

Το δυστύχημα αυτό ήταν η μόνη ευκαιρία για τη Τζαίντ, λένε οι κακές γλώσσες, να κερδίσει χρήματα και δημοτικότητα! Αν έρριμε από τις ταινίες της, θα περνούσε πολύς καιρός για να το κατορθώσει!

Θύμα δυστυχίας έπεσε και ο «άνεργος» Γκάρι Κούπερ. Ής γνωστόν, το πάθος του είναι η συλλογή παλαιών όπλων, όλων των ειδών και εποχών.

Ένα μεγάλο δωμάτιο απ' τα πολλά της βίλλας του έχει μετατραπεί σε έκθεση όπλων, που ο Γκάρι δείχνει με υπερφάνεια μόνο σε πολύ στενούς φίλους του.

Πρό ημερών, λοιπόν, αγόρασε μία παλιά καραμπίνα του εμφυλίου πολέμου και βγήκε στον κήπο του να την δοκιμάσει. Το όπλο όμως «έκλωσε» τόσο δυνατά, ώστε ο ώμος του Γκάρι έπαθε εξάρθρωση!

Κι' ένα ακόμη αυτοκινητιστικό δυστύχημα με ήρωα ένα γνωστό στάρ. Από δίετίας, από τότε δηλαδή που ο Τόνι Κέρτις πρωταγωνίστησε σε ένα φιλμ γύρω από τους αυτοκινητιστικούς αγώνες, έγινε μανιώδης φίλος του βολάν. Με την πρώτη ευκαιρία παίρνει ένα από τα τρία αυτοκίνητά του και τρέχει σαν τρελλός στους «καρδείς αυτοκινητοδρόμους» της Καλιφόρνιας, προς μεγάλη στενοχωρία της γυναίκας του, της Τζάνετ Λι, που φοβάται τα δυστυχήματα. Το δυστύχημα, λοιπόν, έγινε, αλλά με ομαλές συνθήκες! Ένα βράδυ, που το ζεύγος με μερικούς φίλους του βγήκε από ένα κοσμικό κέντρο, ο Τόνι αισθανόταν αρκετά βαρύ το κεφάλι του από το ούτο που είχε πιει. Παρ' όλα αυτά δεν άκουσε τη γυναίκα του και κάθισε στο βολάν να οδηγήσει.

Αλλά, αντί να βρεθούν όλοι στα σπίτια τους, βρέθηκαν στον πλησιέστερο... Σταθμό Πρώτων Βοθειών! Από τη ζάλη του ο Τόνι δεν είδε ένα μεγάλο δέντρο στην άκρη του εθνικού δρόμου και έριξε το όμάζι απάνω του! Επ' ουδ' αμφίβω τα τραύματα όλων ήταν ελαφρά. Το όμάζι όμως έπαθε μεγάλες ζημιές.

Μη λυπάσαι, αγάπη μου, είπε ωστόσο, της Τζάνετ. Μόλις κυκλοφορήσει το νέο μοντέλο της «Πόντιας», θα το πάρουμε και θα πάμε πάλι να γλεντήσουμε!

Τελειώνουμε με το άτυχημα της όμορφης Άρλιν Ντάλ.

Από καιρό ζητούσε ένα μεγάλο ρόλο σε μία ταινία, που θα την έκανε διάσημη. Έτσι, ύστερα από πολλές προτάσεις, δέχθηκε μία που την υποσχέθηκε να πάρει στην «Ιταλία για το γύρισμα της ταινίας «Πόλεμος και ειρήνη».

Χαρούμενη, λοιπόν, έτοιμαζε τις βαλίτσες της για το ταξίδι όταν, τις παραμονές της αναχώρησής της, ένοιωσε μία γενική αδυναμία με πυρετό, που συνεχίστηκε και τις άλλες ημέρες.

Τελικά αναγκάστηκε να τηλεγραφήσει ότι παραπέμπεται από το ρόλο της.

Οι γιατροί είχαν διαπιστώσει προχωρημένη αναιμία, που χρειαζόταν νοσοκομείο.

Αντί, λοιπόν, να βρεθεί στη Ρώμη βρέθηκε άρρωστη στο νοσοκομείο «Σαιν Τζων» του Λος Άντζελες!

O. PENNY

Η προκλητική Τζαίντ Μάνφιλντ

Ο Έντν Κωνσταντίν Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

★ Ο Τζέιμς Ντιν, η νέα μεγάλη αποκάλυψη του Χόλλυγουντ, που θα γνωρίσουμε έρετος με το φιλμ του «Ελίας Καζάν» «Ανατολικά της Έδεμ», ακούστηκε προ ημερών στο Χόλλυγουντ σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Πολλοί πιστεύουν ότι το δυστύχημα δεν ήταν τυχαίο και ότι το πρόκαλεσε ο ίδιος ο Ντιν για να βάλει τέρμα στη ζωή του. Ο Τζέιμς Ντιν αγαπούσε κυρφα την «Αννα Μαρία Πιερράντζελι» και άπο τη την ημέρα που εκείνη παντρεύτηκε τον Βίκ Ντάμον το χατίρι του έθεσε από τα χείλη του και ήταν σχεδόν συνεχώς μεθυσμένος.

★ Μιλώντας προ ημερών στους Γάλλους δημοσιογράφους, η Ρίτα Χάιγντ ομολόγησε:

«Η κόρη μου, Γασμίν, ήθελε πολύ να ξαναβεί τον πατέρα της Άλντ Χάν».

★ Ένας από τους δημοσιογράφους πρόσθεσε τότε χαμηλόφωνα:

«Και η Ρίτα το ίδιο!».

★ Ο Σαντρί Χάν, ο αδελφός του Άλντ, διέλυσε τους αρραβώνες του με την πολυκατοικία του «Α. Μερκάντις» Νάσον Πλενκετ και μερτανιές Νάσον Πλενκετ σε λίγο ανάγκασε ότι θα βγαίνασε στη Ρώμη. Υπάρχουν πληροφορίες ότι ο νεώτερος των Χάν είναι έρωτευμένος με μία Ιταλίδα στάρ-λετ...

★ Η «Ινγκριντ Μπέργκ» αν έφτασε στο Παρίσι, όπου βρίσκεται να γυρίσει από την διεύθυνση του σκηνοθέτη Ζαν Ρενουάρ σε ένα φιλμ που θα έχει θέμα τη ζωή του στρατηγού Μπουλνέζε. Το φιλμ αυτό θα είναι το πρώτο που η «Ινγκριντ» γυρίζει χωρίς τον Ροσελίνι από τον καιρό που τον παντρεύτηκε. Η Μπέργκμαν έχει πάρει μαζί της και τα τρία της παιδιά, τα οποία δεν θέλησε ν' αποχωρήσει.

★ Ο Άνρ Κλουζώ, που γυρίζει ένα φιλμ γύρω από την ζωή η ζωγράφου, ανέγκασε επι σειράν ημερών τον Πικασσό να εργάζεται μπροστά στο φακό του 9 και 10 ώρες την ημέρα. Το αποτέλεσμα ήταν ν' αρρωστήσει ο μεγάλος ζωγράφος.

★ Ο Έντν Κωνσταντίν ζήτησε για παρτεναιρ του την Φρανσουάζ Άρνουλ στο προσεχές του φιλμ «Φόλι Μπερζέ». Θα είναι η πρώτη φορά που οι δύο καλλιτέχνες θα παίξουν μαζί.

★ Ο Τίνο Ρόσι, για να μπορεί να παίξει στην όπερέτα «Μεσόνιους», βρήκε ένα τρόπο να χάσει 8 κιλά μέσα σε λίγες μέρες χωρίς να υποβληθεί σε μεγάλες ιατρικές. Μέχρι στιγμής κρατεί μυστικό τον τρόπο με τον οποίο έπετυχε τον καταπληκτικό αθλο.

★ Αντιθέτως ο σκηνοθέτης του φιλμ «Η μάγισσα» όμορθεσε την πρωταγωνιστριά του, Νικολ Πρωταγωνιστριά του, Νικολ κατά 5 κιλά τουλάχιστον πριν αρχίσει να γυ-

ρίζει το φιλμ.
★ Η Τζίνα Λολομπριγκίτα απέδωσε την πρόταση ενός Αμερικανού παραγωγού να γυρίσει για λογαριασμό του 4 φιλμ μέσα σε 4 χρόνια αντί 1.400.000 δολαρίων και θα είναι έτσι η πιο ακριβοπληρωμένη ηθοποιός του κόσμου. Ο παραγωγός της πρόταξε, για ν' αποφυγή να φορολογηθεί άγριας, να της δίνει 2000 δολάρια την εβδομάδα επί δέκα χρόνια. Από την Ιταλία μας έρχεται στο μεταξύ η πληροφορία ότι η Τζίνα σκοπεύει στο εξής να παράγει ή ίδια τα φιλμ, στα οποία θα πρωταγωνιστεί.

★ Σ' έναν Ιταλό δημοσιογράφο που την ρώτησε ποιά πιστεύει ότι είναι η μεγαλύτερη σύγχρονη ηθοποιός η Γκλόρια Σεάνσον απάντησε:

—Μά, εγώ φυσικά!

★ Η Γκλόρια, που φαίνεται ότι θα εγκαταστήσει μονίμως στην Ιταλία, πρόκειται να αποδεχτεί τον ρόλο της Αργιλίας σε μία παραμυθία, που θα γυρίσει ο κομικός Άλμπέρτο Σόρνι, ο οποίος είναι αποφασισμένος να πάρει από τον Τοτό τον τίλο του απ' άριθ. 1 κομικού της Ιταλίας.

★ Για να περάσει απαρατήρητος στη Ρώμη που επισκέφθη προ ημερών, ο Ντάννυ Καςιό φόρεσε ένα μεγάλο ψάθινο καπέλο και μεγάλα μαύρα γυαλιά.

★ Έτσι κάνουν όλες οι διασημότητες, είπε και όπως καταλαβαίνετε ένοσους την Γκρέτα Γκάρμπο.

★ Επιστρέφοντας από την Αυστραλία, η Έλβεν Ρέμπε απέκαλε ότι παντρεύτηκε κυρφα εκεί τον συνδεδεμένο της Πιέρ Κρεσσουά. Οι δύο Γάλλοι καλλιτέχνες βρισκόταν σήμερα στην Ιταλία, εκείνη στην επιθεώρηση κι' εκείνος στον κινηματογράφο.

★ Η «Ηλβεν Κας» έδωσε ότι εγκαταλείπει τον κινηματογράφο για ν' ασχοληθεί ολοκληρωτικά στο σύζυγό της Μάικ Τόντ. Οι στάρ του Χόλλυγουντ συνηθίζουν, όταν παντρεύονται, να κάνουν μία τέτοια δήλωση.

★ Ο Ντρίκ Χάιμς πιστεύει πως η Ρίτα θα ξαναγυρίσει κοντά του. «Θα έρχαστο σκέπα στο θά λείπει, έδωσε προ ημερών, και αυτό θα είναι μία απόδειξη της αγάπης μου γι' αυτήν». Αυτό όμως σκέπτεται πως ο Ντρίκ δεν ενδιαφέρει να συζητήσει και τόσο σκληρά στο παρελθόν.

★ Η Έστερ Ουίλιαμς και ο Μπέν Γκέιτς πουλόνε όλα τα υπάρχοντά τους γι' την εκπαίδευση. Μη φαντασθείτε ότι κατέρευσαν οικονομικά. Απ' αόρατα το ζευγάρι πρόκειται να έρθει για ένα χρόνο στην Ευρώπη, όπου η Έστερ θα κάνει μία μεγάλη τουρ γι' αυτόν. Πουλούν, λοιπόν, τα πάντα για να πάρουν καινούργια όταν θα ξαναγυρίσουν στο Χόλλυγουντ.

★ Υστερά από τούτους άλλους ο Γκάρι Κούπερ θα τραγουδήσει κι' αυτός στο νέο του φιλμ «Φιλική συμβουλή».

★ Ο Άλαν Λάντ άρχισε να παχαίνει και έπειθε τη γυναίκα του Σουέτ να βολέει αυτό επικίνδυνο για την κινηματογραφική του καριέρα, αποφάσισε να τον βαλνέ από δίαιτα.

★ Έξω από την κομψή βίλλα του ζεύγους Τζέιν Σίμmons—Στιούαρτ Γκρένττςερ τοποθετήθηκε η επιγραφή «Πολιτεία». Το ζεύγος δεν σκοπεύει να εγκαταλείψει το Χόλλυγουντ αλλά απλώς να εγκαταστήσει σε ένα μεγαλύτερο σπίτι, έπειθε τα δύο παιδιά που ο Στιούαρτ έχει από την προηγούμενη γυναίκα του θα πάνε να μείνουν μαζί τους. Οι δύο αυτοί γιοι του Στιούαρτ έχουν περίπου την ίδια ηλικία με τη... μητέρα τους.

★ Ο Τζίνιο Τσέρβι έγινε «απόψε». Η γυναίκα του γιος του Τονίνο έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι στο οποίο πρόκειται να δώσει το όνομα Στέφανος. Ο Τονίνο Τσέρβι δεν είναι ηθοποιός αλλά παραγωγός του κινηματογράφου.

★ Η Τζιάννα Μαρτίνα Κανάλι έφυγε για το Λονδίνο προκειμένου να πάρει μέρος στις σκηνές του φιλμ «Ο γόρος του κόσμου σε 80 μέρες», που θα γυριστούν στην αγγλική πρωτεύουσα.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Χωρισμός

(Φθινοπωρινό δειλινό, γεμάτο ακαθόριστες απειλές στην ατμόσφαιρα και ανεπαίσθητη ρίγη. Έκείνη, ξαφνιασμένη από τις πρώτες ανατριχίλες του νοτιά, έχει μαζεμένη σε μία γωνία της βεράντας της, τυλιγμένη σε μία ρούπα. Σε μία στιγμή, χτυπάει το κουδούνι και μπαίνει Έκείνος, μ' ένα μπουκετό υακίνθους στην αγκαλιά του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Καλησπέρα, αγάπη μου... (Τη φιλάει με διακριτική αδρότητα).

ΕΚΕΙΝΗ: Καλησπέρα... Κάτσε... (Τού προσφέρει ένα καθισματό). Πώς είσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς νάμαι;... Άσασαν, αντί εσσύγνο. Θλίψη και μελαγχολία...

ΕΚΕΙΝΗ: Είδες; Φθινόπωρο μύρισε πιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όλα το δειχνουν — από τα φύλλα που πέφτουν, ως τα κέρνα, σκληρά πέταλα αυτών των υακίνθων, που σκορπίζουμε την απόγνωση σε μορφή άρωματος...

ΕΚΕΙΝΗ (βυθίζει το πρόσωπό της με πονεμένη ήδονη μέσα στην τούφα των ανθισμένων καλαμών): Ναι! Έχεις δικιο... Άκούω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σε να το παίρνει απόφαση): Νά, ξερείς... Είναι μερικά πράγματα που δεν λέγονται εύκολα...

ΕΚΕΙΝΗ (τραβάει κι' άλλη ρουφηξιά. Με ψυχραιμία θλίψη): Νά σε βοηθήσω, λοιπόν, εγώ; Χωρίζουμε... Δεν είν' έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σε να το παίρνει απόφαση): Νά, ξερείς... Είναι μερικά πράγματα που δεν λέγονται εύκολα...

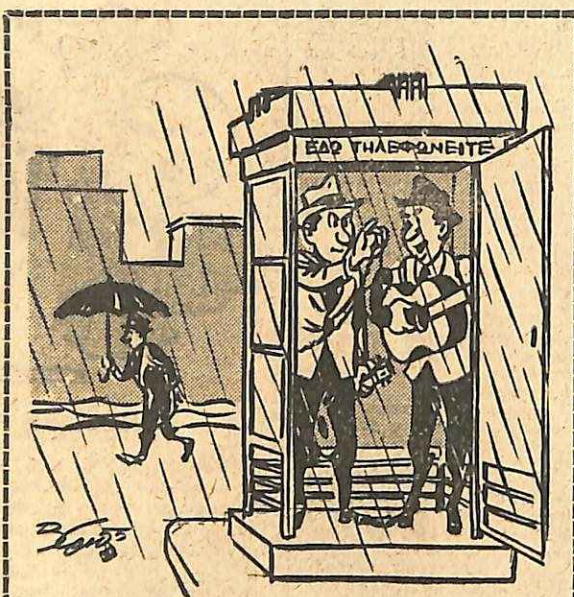
ΕΚΕΙΝΗ (τραβάει κι' άλλη ρουφηξιά. Με ψυχραιμία θλίψη): Νά σε βοηθήσω, λοιπόν, εγώ; Χωρίζουμε... Δεν είν' έτσι...

Κατευθυνόμενα βλήματα!...

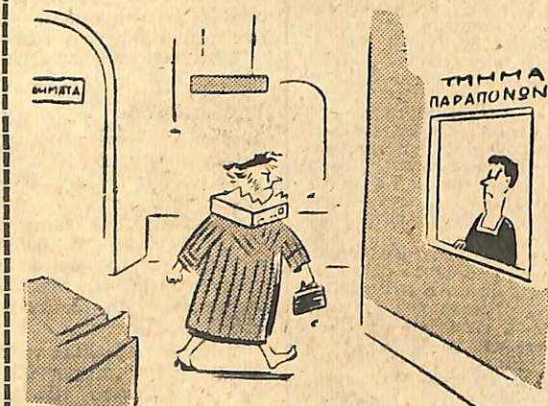
ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένος): Τι λές;
ΕΚΕΙΝΗ: Έχεις κάτι ιδέες καμιά φορά...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί τις διατυπώνω
ώμα, πρέπει να το δηλώσεις...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, πώς γίνεται να
χωρίσουμε... Έχουμε δεθεί τόσο
καιρό τώρα με τα πιά ασπαστα δε-
σμά της αγάπης... Κι' αν ακόμα ή
αγάπη αυτή μετριάζονταν κάποτε,
τότε πάλι θαμνε η συνήθεια...
ΕΚΕΙΝΗ (τινάζει, φαινομενικά
ψύχραιμη, τη στάχτη του τσιγάρου
της): Εμάς, δηλαδή, τί νομίζεις,
ότι μας δίνει;
ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρά): 'Η αγάπη,
φυσικά...
ΕΚΕΙΝΗ (σβύνει το τσιγάρο της
με νωχελική μελαγχολία): Εγώ νο-
μίζω, ότι ούτε η συνήθεια...
ΕΚΕΙΝΟΣ (αίσθάνεται την υπο-
χρέωση να διαμαρτυρηθεί): Γιατί το
λές αυτό;...
ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Γιατί είναι,
δυστυχώς, η άπλη κι' αδιάφεστη α-
λήθεια... ('Ακόμα πιο σιγά). Θυμά-
σαι στην αρχή του δεσμού μας; Δεν
ήθελες να χωριστούμε ούτε μία στιγ-
μή... 'Υστερα, σιγά-σιγά, άρχισαν
οί άδρες να μπαίνουνε παγερά ανά-
μεσά μας και να μας χωρίζουν...
'Ωσπου, τώρα, κατάντησε να φτά-
νης σαν επισκέπτης, να με φίλης
τυπικά, και να ψάχνεις άπεγνωσμένα
για να βρης τα λόγια που θα χρη-
σιμοποιήσης, για να μου αναγγείλης
το χωρισμό μας...
ΕΚΕΙΝΟΣ (σβύνει το κεφάλι του
σαν ένοχος): Ξέρεις... Είμαι υπο-
χρεωμένος να ταξιδέψω για λίγον
καιρό...
ΕΚΕΙΝΗ (με ψεύτικη άδιαφο-
ρία): Για πόσους μήνες;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... για τρείς ή για
τέσσερις...
ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα πικρό χαμόγε-
λο): 'Ισως και περισσότερους, έ...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Το πολύ πέντε ή έξη...
ΕΚΕΙΝΗ: Καί φεύγεις;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Αύριο το πρωί με το
αεροπλάνο για τη Λωζάννη...
ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται και κάνει
λίγα βήματα στη βεράντα της: 'Υ-
στερα, στέκεται πάλι μπροστά του):
Και ήρδες, βέβαια, να μ' άποχαι-
ρετήσεις...
ΕΚΕΙΝΟΣ (που νόμιζε πως με
την άναγγελία του χωρισμού θα άν-
τιμετώπιζε καμιά καταγίδια, με
δάκρυα, θυμούς και λιποθυμίες): Θα
σου γράφω συχνά... 'Από κάθε μέ-
ρος, θα σου στέλνω κι' ένα γράμ-
μα ή κάρτ-ποστάλ...
ΕΚΕΙΝΗ (με συγκρατημένη τρυ-
φερότητα): Θα περιμένω πάντα νέα
σου μ' άγωνία...
ΕΚΕΙΝΟΣ (που ξεχειλίζει η εύ-
γνωσύνη του για το τάκτ και τον
υπεράνθρωπο πολιτισμό της): Νά-
ξερεις πόσο θα μου λείψεις!... (Κά-
νει να την άγκαλιάσει).
ΕΚΕΙΝΗ (του ξεφεύγει ήρεμα, ά-
ποφασιστική): Ναι. Ξέρω... Το φαν-
τάζομαι... (Τον κυττάζει στα μά-
τια). Δέ σε ρωτάω αν είν' όμορφη,
γιατί έμαθα πως είναι...
ΕΚΕΙΝΟΣ (Τα μασσάει σά χα-
μένος): 'Ομορφη;... 'Εμαθες;...
ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Είναι ξανθιά. Με
μάτια μεγάλα, βαθυγάλαζα, και μία
στοργική προίκα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Το ξέρεις;...
ΕΚΕΙΝΗ: 'Αντίο, άγαπημένο μου.
Δέ σε κρατώ... 'Αρκτεν βάζω αύ-
τη ή ιστορία... 'Ηταν γραφτό να
κιτρινίσει η αγάπη μας μαζί με τα
φύλλα... (Τον πηγαίνει ως την έξω-
πορτα, κι' 'Εκείνος βγαίνει με την
καρδιά του βαρειά, σαν ένοχος μιάς
κακής πράξης, που μοιάζει πολύ με
αίσθηματική δολοφονία... 'Έχει πιά
νυχτώσει. 'Εκείνη γυρίζει μόνη στη
βεράντα της, βυθίζει πάλι το πρό-
σωπό της μέσα στους άσκίνους του
άποχαιρετισμού, και τους μαρμαίνει
με ζεστά δάκρυα...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Να μās συγχωρήτε, δεσποινίς Λιλή, αλλά, επειδή βρέχει άπόψε, δεν θα σας τραγουδήσουμε... αυτοπροσώπως!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

'Η ύπομνη έχει τα όριά της!...

— 'Από δώ, βρε γρουσουσής!...

Το μέταλλο με τις χίλιες ΚΑΙ ΜΙΑ ΧΡΗΣΕΙΣ

'Απαράιτητο για τα άτομικά υποβρύχια

Μπορούμε ν' ανάφωμε φωτιά... με το νερό; Ναι, αν το ρίξουμε πάνω σ' ένα κομμάτι νάτριο. Το ελαφρότατο αυτό μέταλλο ανεβαίνει στην επιφάνεια του νερού, συγκρο- νως δέ ένώνεται χημικά μαζί του, τόσο όρμητικά ώστε βγάζει μεγά- λες φλόγες.

'Ακριβώς για να μην ένώνεται με την ύγρασία της ατμοσφαιρας, οι πυλάνε στα χημικά εργαστήρια μέ- σα σε πετρέλαιο, ώστε να μην έρ- χεται καθόλου σ' επαφή με τον α- τμοσφαιρικό αέρα.

Μία άλλη περίεργη ιδιότης του εί- ναι ότι λιώνει εύκολα, σε θερμο- κρασία μικρότερη από εκείνη στην οποία βράζει το νερό. Είναι δέ τό- σο μαλακό, ώστε κόβεται με το μα- χαίρι, σαν κερύ.

Ένώ λοιπόν άλλοτε το μέταλλο αυτό, σε καθαρή κατάσταση, υπήρ- χε μόνο στα χημικά εργαστήρια, σή- μερα έχει γίνει ένα πολύτιμο ύλι- κό για τη βιομηχανία. Στην 'Αμε- ρική μονάχα, η κατανάλωσι του φτά- νει τους 150.000 τόννους το χρόνο! 'Έχει δέ έποννομασθή, πολύ έπιτυχή- μένα, «το μέταλλο με τις χίλιες και μία χρήσεις».

'Η νεώτερη χρησιμοποίησι του εί- ναι στον ατομικό αντίδραστήρα του καινούργιου ατομικίντου αμερικα- νικού υποβρυχίου 'Θαλασσολύκος». Για τη μεταβίβασι της θερμότητος της ατομικής διασπάσεως στο λέ- βητα της μηχανής μεταχειρίζονται λυωμένο νάτριο, καθαρό κατά 99, 95%.

Το προτίμωσαν, άφ' ενός γιατί ά- πορροφά γρήγορα τη θερμότητα, σαν όλα τα μέταλλα κι' άφ' έτέρου γιατί βρίσκεται σε ύψη κατάστασι κι' έτσι μεταφέρει άμέσως τη θερ- μότητα από ένα σε άλλο σημείο του αντίδραστήρος.

Καταλαβαίνετε τώρα πόση ζήτη- σι θάχη αυτό το μέταλλο στο προ- σκεχές μέλλον, όταν έργοστάσια, αε- ροπλάνα, τράινα, κλπ., θα κινούν- ται με ατομική ενέργεια...

Οι βαλβίδες των μοτέρ των αερο- πλάνων θα στράβωναν στις ύψηλες θερμοκρασίες της μηχανής, αν δεν ήσαν κούφισ και γεμάτες με νά- τριον. Καί σ' αυτήν έπίσης την πε- ριπτώσι, χρησιμοποιείται η έξαιρε- τική θερμική αγωγιμότης του να- τρίου.

'Αλλά το νάτριο έχει βρη ένα πλθθος από εφάρμογες και στην καθημερινή ζωή. Π. χ. τα άπορρυ- παντικά, οι σκόνες δηλαδή που έ- χουν αντίκαταστήσει τελευταίως το σαπούνι, δεν θα μπορούσαν να πα- ρασκευασθούν δίχως τη βοήθεια του νατρίου.

Το ίδιο συμβαίνει και για τις χη- μικές εκκίνες ούσιες, που κάνουν το νερό πιο «διαβρεκτικό». 'Αν προσθέσουμε μία τέτοια ουσία στο νερό όπου έπιπλάει μία πάπια, θα τη δούμε να βουλιάζει, γιατί το νε- ρό άρχίζει πιά να διαβρέχη το φτε- ρά της, ένω προηγουμένως γλυ- στρώσε κι' έφευγε από πάνω τους χωρίς να τη βρέχη.

Οι ούσιες αυτές χρησιμοποιούνται τώρα στη βαφική, στις βιομηχανίες του ελαστικού και των χρωμάτων, κλπ. Δεν θα υπήρχαν όμως, χωρίς το νάτριο.

'Επίσης, δίχως το νάτριο, δεν θα είχαμε τις σουλφαμίδες, τα κατεν- ναστικά, τα αντισηπτικά και τα άνθελονοσιακά φάρμακα κι' ένα πλθθος από άλλα φαρμακευτικά προϊόντα.

Για να μη «χτυπάνε» τα πιστόνια των μοτέρ των αυτοκινήτων, προσ- θέτουν στη βενζίνη μία ουσία που λέγεται τετρααιθυλιούχος μόλυ- βδος. 'Η ουσία λοιπόν αυτή παράγ- εται με την έπίδρασι νατρίου σε ώ- ρισμένες άλλες χημικές οργανικές έννοιες.

Τέλος, το νάτριο χρησιμοποιεί- ται στις βιομηχανίες του ναύλου, των αυτοκινήτων, των έντομοκτό- νων φαρμάκων, καθώς και σ' άμέ- τρητες άλλες.

ΕΝΑ κολοσσιαίο έργο, που σε έκτασι και ση- μασία δεν μπορεί να συγκριθί, παρά μόνο με την άνοικοδόμησι του Λονδίνου μετά την πυρκαϊά του 1666 και με την ριζική άναδη- μιουργία του κέντρου του Παρισιού από το βαρό- νο 'Ωσμάν στα χρόνια της Δευτέρας Αυτοκρατο- ρίας, πρόκειται να έγκαινιστή, σε λίγο καιρό, στην Δυτική Γερμανία.

Μία τελείως καινούργια πόλι, για 42.000 κα- τοίκους, που θα άποτελή την πιο ολοκληρωμένη έκφρασι της μοντέρνας πολεοδομικής και αρχιτε- κτονικής, θα χτιστή στην καρδιά του 'Αμβούργου!

Ο ρυθμός, με τον οποίο άνοικοδομήθηκαν, έ- πεται από την πολεμική καταστροφή του 1945, οι γερμανικές πόλεις, χαρακτηρίστηκαν όμοφωνα, σαν ένα «σύγχρονο θαύμα». Στο διάστημα μιάς μόλις δεκαετίας, χτίστηκαν τρία έκατομμύρια κα- τοικίες! Καί οι ξένοι, που έρχαν έπισκεφθή την Γερμανία λίγο μετά την λήξι του παγκοσμίου πολέμου και την ξαναεπισκεφθήκανε τελευταία, δεν μπόρεσαν να μην έκφράσουν την κατάπληξι τους, για την άληθινή μεταμόρφωσι, που συντελέ- σθηκε σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

'Ωστόσο, στις πόλεις που δοκίμασαν σκληρό- τερα από τις άλλες την πολεμική θύελλα, τα τε- ράστια κενά, που δημιουργήθηκαν, δεν ήταν δυ- νατό να καλυφθούν τόσο εύκολα. 'Η Δρέσδη, πα- ραδείγματος χάρι που έγινε, τη νύχτα της 13 Φε- βρουαρίου 1945, ο στόχος του τρομερώτερου βομβαρδισμού του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, εξακολουθεί μέχρι σήμερα να μοιάζει με ένα πε- λώριο δαχτυλίδι! Το κέντρο της, ίσοπεδωμένο ά- πό τον βομβαρδισμό, έχει πάψει να ύπάρχη και στη θέση του βρίσκεται μία άχανής έκτασι...

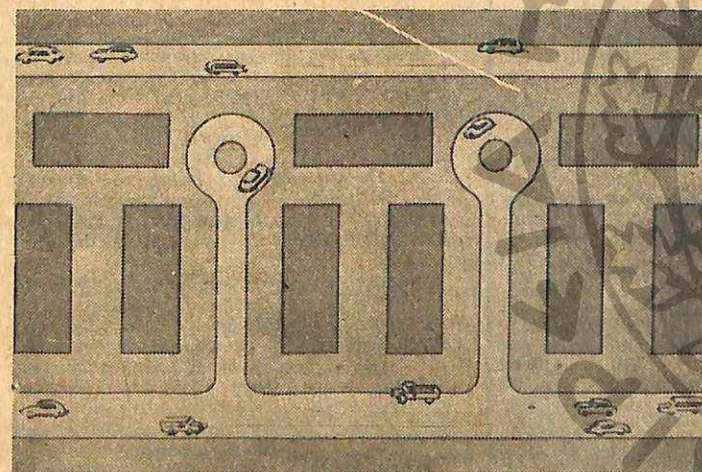
Σε άλλες πόλεις, οι βιαστικές άνάγκες για την στέγασι των κατοίκων, ώδηγησαν στο άποτέλε- σμα — πριν άκόμη όργανωθή συστηματικά η ά- νοικοδόμησι — να χτιστούν, στη θέση των έρει- πίων, πρόχειρα φτωχόσπιτα, με φτηνά ύλι- κά, που προσφέρουν σήμερα ένα μελαγχολι- κό και άθλιο θέαμα.

Αυτό συνέβη και στο 'Αμβούργο, που πε- ριλαμβάνεται στις πόλεις, οι οποίες δοκίμα- σαν σε μεγαλύτερο βαθμό τα άντίποινα της συμμαχικής αεροπορίας.

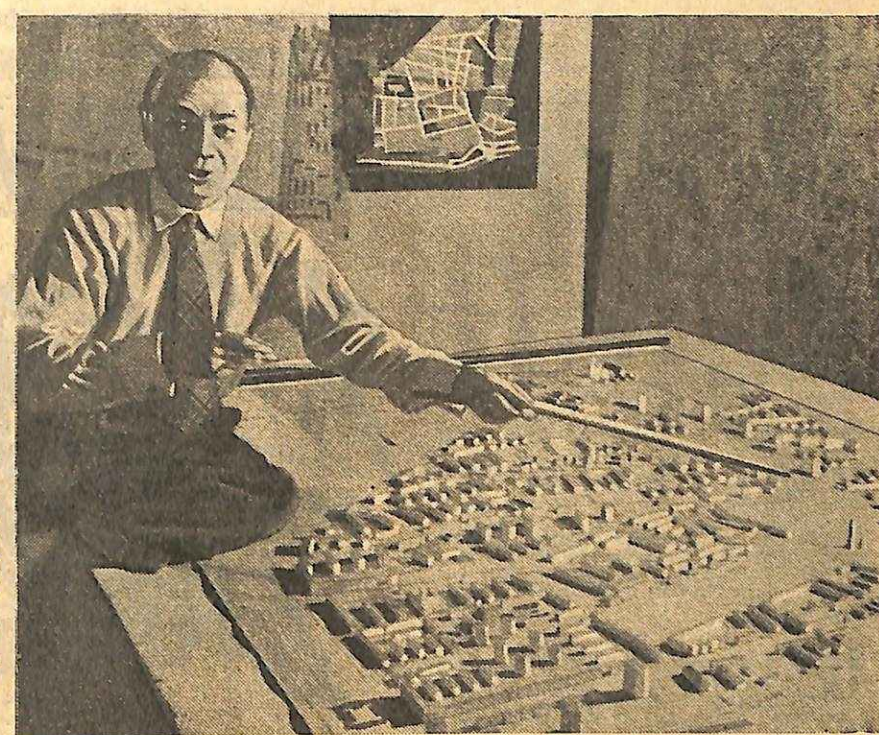
'Η όψι, που παρουσιάζει ένα σημαντικό τμήμα της βιομηχανικής αυτής μεγαλουπό- λεως, με τα περίφημα ναυπηγεία, είναι άλη- θινά θλιερή. 'Αφού καθαρίστηκαν τα έρει- πια ξεφύτρωσαν, έδώ κι' εκεί, χωρίς κανένα άργανωμένο σχέδιο, χωρίς ίχνος πολεοδομι- κής ένότητος, αναρίθμητα σπιτία και έργο- στάσια. Πολλά σημεία έμειναν κενά, αφήνον- τας τον χώρο ελεύθερο, για να ξεπεταχτή το άγριο χορτάρι, ένώ άλλοι τα σπιτία είναι άποπνικτικά σφιγμένα στο ένα πλάι στο άλλο.

Για να άποφασιστή, όμως, να γκρεμιστούν και πάλι όλα αυτά τα εργοστάσια, τα μαγα- ζιά και τα σπιτία, χρειαζόταν μεγάλο θάρ- ρος. Καί το θάρρος να εισληγθή κάτι τέτοιο και να άγωνιστή σκληρά για να το έπιτύχη, το είχε ένας και μόνο άνθρωπος: 'Ο διάσημος Γερμανός αρχιτέ- κτωνας 'Ερνστ Μάυ.

Την άνοιξι του 1954, ο Μάυ ξαναγύρισε στην Γερμανία, έπειτα από άπουσία πολλών ετών, άφού είχε συνεργαστή με τους Ρώσους συναδέλφους του για την άνοικοδόμησι της Μόσχας και είχε πρω- τοστατήσει στα σχέδια για τη μεταβολή σε μία μοντέρνα πόλι του Ναϊρόμπι, της πρωτεύουσας της Κένια. 'Από την πρώτη στιγμή που γύρισε, το έργο, στο οποίο άφιέρωθηκε, ήταν η προσπάθεια να δώση μία καινούργια μοοφή στο κατεστραμμένο 'Αμβούργο.

Το σύστημα των «διακεκομμένων οδών» θα συντελή τόσο στην μείωσι των αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων, όσο και στον περιο- ρισμό των θορύβων.

'Ο αρχιτέκτων 'Ερνστ Μάυ δείχνει το μοντέλο της νέας πόλεως που η άνέγερ- σι της πρόκειται σύντομα να άρχισι.

ΜΙΑ
Υποδεγματική
ΠΟΛΙΣ
ΣΤΟ ΑΜΒΟΥΡΓΟ

Θα άποτελή, όταν χτιστή, την τε- λειότερη έκφρασι της μοντέρνας πο- λεοδομικής και αρχιτεκτονικής!...

σπιτία θα κατεδαφιστούν συνολικά και 12.000 νέα θα χτιστούν στην θέση τους — και στη θέση που άφηνουν σήμερα οι τεράστιοι και άκανόνιστοι άνοιχτοί χώροι.

'Ο σκοπός, που επιδιώξαν οι δύο Γερμανοί τεχνικοί, υπήρξε να εξασφαλίσουν τις ιδωδεις συνθήκες ζωής για τον μέσο άνθρωπο. Νά συγκεντρώσουν τις καλύτερες δυνατές υγιεινές προϋποθέσεις, να εξασφαλίσουν τους θορύβους που τακίζουν τα νεύρα των κατοί- κων των μεγαλουπόλεων, να περιορίσουν στο έλάχιστο τα αυτοκι- νητιστικά άτυχήματα.

Στην καινούργια πόλι, δεν θα ύπάρχουν κατοικίες κρουμένες ά- πό τον ήλιο, που τους τον «κλέβει» ο όγκος της άντικρινής οικοδο- μής. Κάθε σπίτι θα έχη άποσπασμένη μία πρόσopi προς την άνα- τολή ή την μεσημβρία και θα περιβάλλεται από τον άπαραίτητο τολή ή την μεσημβρία και θα περιβάλλεται από τον άπαραίτητο «ζωτικό χώρο» του. Τα «πιά» διαμερίσματά, θα έχουν καταργηθή- ροι άπόκληροι των μοντέρνων πολυκατοικιών, θα έχουν κατάρτα των.

Με μία άληθινά μεγαλοφυά λύσι, θα λείψη και η κατάρτα των θορύβων. 'Όπως φαίνεται καθαρά από το δημοσιεύμενο σχεδιά- γραμμα, οι πεζοί θα μπορούν να περάσουν από την καθετη πάρο- δο στην κεντρική άρτηρία, τα αυτοκίνητα, όμως, θα είναι ύποχρεώ- μενα ή να παρκάρουν ή να έπιστρέψουν στο σημείο από όπου ξε- κίνησαν.

Μ' αυτό το σύστημα, η κυκλοφορία των τροχοφόρων στους δρόμους των κατοικιών θα περιοριστή σημαντικά, με άμεση συνέ- πεια να περιοριστούν και οι θόρυβοι. 'Αντιθέτως, τα αυτοκίνητα θα κυκλοφορούν με έξαιρετική άνεσι, αλλά και με ασφάλεια, στις κεντρικές άρτηρίες, που θα χωρίζονται σε έξη διαδρόμους.

'Αποτελεσματικό, επίσης, μέτρο για την πρόληψι των άτυχημά- των θα είναι, ότι κάθε σταθμός του υπογείου σιδηροδρόμου θα έχη διπλή έξοδο, που ή μία θα οδηγεί σε μία νησίδα, στη μέση μιάς κεντρικής άρτηρίας και ή άλλη σ' έναν από τους δρόμους, που θα προσρίζονται άποκλειστικά για τους πεζούς.

Τέλος, τα σχολεία θα είναι έτσι τοποθετημένα, ώστε κανένα παιδί να μην χρειάζεται, για να φτάση από το σπίτι του εκεί, να περάση έναν επικίνδυνο δρόμο.

Η πτώσις της μήτρας

Οι αιτίες της παθολογικής αυτής κατστάσεως και η θεραπεία τους

Σε κάθε περίπτωση που ο τραχήλος της μήτρας βρίσκεται σ' απόσταση μικρότερη από 6 εκατοστά από την είσοδο του κόλπου, ο γιατρός αποφαινεται, ότι υπάρχει πτώσις της μήτρας.

Η παθολογική αυτή κατάσταση παρατηρείται αρκετά συχνά στις γυναίκες. Διακρίνεται δε σε τρεις βαθμούς, αναλόγως της σοβαρότητάς της.

Στο πρώτο βαθμό, η μήτρα έχει διατηρήσει το κανονικό σχήμα της, αλλά έχει κατεβή χαμηλότερα, μέσα στη λεκάνη. Στον δεύτερο, το σώμα της μήτρας έχει λυγίσει προς τα πίσω, ενώ ο τράχηλός της έχει πλησιάσει στην είσοδο του κόλπου. Τέλος, στον τρίτο βαθμό, ο τράχηλός της μήτρας βγαίνει έξω από τον κόλπο και κρέμεται ανάμεσα στους μηρούς.

Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση, ο βλεννογόνος της μήτρας είναι εκτεθειμένος στον αέρα, τριβεται εδώ κι εκεί και μπορεί συνεπώς να ερεθισθεί και να σχηματισθούν βλεννοπονώδεις εκκρίσεις.

Υπάρχουν διάφορες πιθανές αιτίες της πτώσεως της μήτρας: ινώδεις όγκοι, υπερτροφία της μήτρας, ρήξις του περινέου, εξασθένησι των κοιλιακών τοιχωμάτων, βίαιες προσπάθειες, πολύ σφιχτοί κορσέδες, κλπ. Η συχνότερη όμως και κλασσικότερη αιτία είναι η άτελης επαναφορά της μήτρας στην κανονική θέση της μετά τον τοκετό, συνοδευόμενη κάποτε και από ρήξι του περινέου, που έπρεπε να είχε ραφτεί.

Ποιά είναι τα συμπτώματα της πτώσεως της μήτρας; Προκειμένου για τον πρώτο βαθμό, νοιώθει κανείς με την άφη το χαμήλωμα του τραχήλου της μήτρας, που ακουμπάει στη βάση της λεκάνης. Στο δεύτερο βαθμό, ο τράχηλός φαίνεται στην είσοδο του κόλπου, όπου συγκρατείται μόνον από την αντίστασι του σφιγκτήρος. Στον τρίτο βαθμό, έχει βγή τελείως έξω.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, μία άρχη και συνεχής πίεσι με το δάχτυλο ξαναφέρει τη μήτρα στη θέση της. Μόλις όμως μείνη ελεύθερη, με τις κινήσεις ή τις προσπάθειες, ξαναπέφτει πάλι.

Η πάσχουσα αισθάνεται ένα βάρος στην κοιλιά, πόνους στα νεφρά και μεγάλη κόπυσι στο βάδισμα. Δυσκολεύεται να σηκώσει κάτι βαρύ.

Στα συμπτώματα αυτά έρχεται να προστεθι συχνά η λευκορροία, η δυσκοιλιότης και η συχνουρία.

Τα συμπτώματα γίνονται έντονότερα, όταν εμφανισθι χρονία μητρίτις — ιδίως στην πτώσι τοίτου βαθμού.

Ωστόσο, η έμμηνος ρύσις συνεχίζεται κανονικά, είναι έ

δυνατή ακόμη και η έγκυμοσύνη.

Σε περίπτωση όμως έγκυμοσύνης, μπορεί να παρουσιασθούν διάφορες ανωμαλίες, έπειδή η μήτρα δεν είναι ελεύθερη να διασταλή κανονικά, και να καταλήξουν σε αποβολή. Δεν αποκλείεται ωστόσο ν' ανασταθι μή μόνη της ή πεσμένη μήτρα και να συνεχισθι κανονικά η έγκυμοσύνη.

Αν, αντίθετα, στις άρχες της κύσεως, φαίνεται ν' αυξάνεται η πτώσις της μήτρας, συνιστάται ανάπαυσι στο κρεβάτι και ταμπόν από βαμβάκι μέσα στον κόλπο, για να τόν ανεβάσουν σιγά-σιγά προς το έσωτερικό της κοιλιάς.

Για ν' αποφευγεται η πτώσις της μήτρας μετά τον τοκετό, σε περιπτώσι ρήξεως του περινέου, πρέπει να ράβεται το τραύμα μ' επιμέλεια. Αν δέ, για όποιονδήποτε λόγο, δεν κράτησαν τα ράμματα, να γίνεται μετά μερικούς μήνες περινεογραφία.

Σε περιπτώσεις όχι πολύ προχωρημένες, ωφέλι αρκετά μία κατάλληλη ζώνη, που συγκρατεί το υπογάστριον.

Σε σοβαρότερες περιπτώσεις, χρησιμοποιούνται οι «πεσσοί», που εισάγονται στον κόλπο και συγκρατούν ψηλά τη μήτρα. Υπάρχουν πολλών ειδών πεσσοί. Ο απλούστερος όμως και κοινότερος είναι ένας απλός κρίκος από καουτσούκ.

Η γυναίκα μαθαίνει εύκολα να τον τοποθετή και να τον αφαίρη μόνη της. Είναι δέ απαραίτητο να τον βγάξη κάθε τόσο και να τον πλένη, άλλως μπορεί να της προκαλέση έρεθισμό του βλεννογόνου, λευκορροία και μικρές αιμορραγίες.

Σε νεώτερες γυναίκες, τέλος, μπορεί να γίνη η εύκολη και αποτελεσματική έγχειρσις της «υστεροπηξίας», που συνίσταται σε μία τεχνητή στερέωσι της μήτρας πάνω στα έσωτερικά κοιλιακά τοιχώματα.

Τα φάρμακα για το έλκος

Όταν πρωτοεμφανισθκαν τα λεγόμενα «αντιχολινεργικά» φάρμακα για το έλκος του στομάχου — όπως το «Μπαντίν», το «Πραν-τάλ», το «Αντρενύλ» και το «Προμαντάν» — εξυμνήθησαν μέχρι υπερβολής τα θεραπευτικά αυτά, έπρεζοντάς το νευρικό σύστημα, ελαττώνουν τις εκκρίσεις και τις κινήσεις του στομάχου.

Τώρα όμως τέσσερις Αμερικανοί στομαχολόγοι τα χαρακτηρίζουν σε μία ανακοινώσι τους ως άνακουμια φάρμακα και υποστηρίζουν της κλασσικής θεραπείας. Έξηγούν δέ ότι ελαττώνουν τους πόνους του πάσχοντος, αλλά δεν επουλώνουν το έλκος, εφόσον αποδοκιμασθι οι κεινογραφικώς πως οι «κρατήρες» του έλκους υπάρχουν να υπάρχουν, πεπτα από ολοκληρωμένους μήνες, που χορηγούνται αυτά τα φάρμακα, και μολονότι ο έρρωστος δεν νοιώ

σει άλλα συμπτώματα. Δεν προλαμβάνουν επίσης τις επιπλοκές, ούτε και ελαττώνουν τον αριθμό των περιπτώσεων, που απαιτούν χειρίσι. Για τα άλλα έλκη, δίχως επιπλοκές, δεν χρειάζονται αυτά τα φάρμακα — φρονούν οι Αμερικανοί στομαχολόγοι.

Η «διάσεισις από έκρηξις»

Πολλοί στρατιώτες, όταν έκτεθούν σε μία εσφηνική και κοτυνή έκρηξι στον πόλεμο, παθαίνουν μία κατάσταση που ονομάσθηκε από τους γιατρούς «διάσεισις από έκρηξι». Τα συμπτώματά της είναι: πονοκέφαλοι, ζάλες, παροδική άμνησις, καθώς και μία όξεια και άδικαιολόγητη άγωνία.

Η κληρονομική του πάχους

Οι περισσότεροι χοντροί όφειλουν το πάχος τους στους γονείς τους. Γιατί η τάσις προς την παχυσαρκία είναι κληρονομική. Στα 75% των περιπτώσεων, ο ένας από τους δύο γονείς ενός χοντρού ή των χοντρούς. Αν ένας χοντρος παντρευθι μία γυναίκα κανονικού βάρους, τα μισά παιδιά τους πιθανότατα θα είναι χοντρά. Αν παντρευθι δέ με χοντρή, το ποσοστό αυτό ανεβαίνει στα δύο τρίτα.

Το μυστήριο της «πολλαπλής σκληρώσεως»

Έγινε από δύο έπιστήμονες του Σάν Φραντσκο μία σπουδαία ανακάλυψι, που μπορεί να δώρησθι στην αιτία και στη θεραπεία της «πολλαπλής σκληρώσεως», μιάς παράξενης και ύπουλης ασθένειας του κεντρικού νευρικού συστήματος. Πρόκειται για μία ούσια, που λέγεται «σουλφινάτ» και που τείνει ν' αποκαταστήσθι τις κανονικές χημικές λειτουργίες του εγκεφάλου και των νευρικών ιστών.

Η θεραπεία του λόξυγκας

Ο λόξυγκας μπορεί να προέρχεται από υπερβολικό φαγοπότι ή από πάρα πολλά γέλια. Πάντως, όταν παρατεθι πολύ, μπορεί να ποικαλέση μεγάλη εξάντλησι και ν' απειλήσθι τη ζωή του ανθρώπου — ιδίως αν υπάρχη ήδη κάποια ασθένεια.

Τα πρακτικά γιατροσόφια έναντι

των του είναι πολλά: να κρατήσετε την άναπνοή σας, να κάνετε γαργάρες με νερό, να γαργάλετε τη μύτη σας ώσπου να φταρνισθιτε, ν' αναπνεύσετε μέσα σε μία χαρτοσακούλα, κλπ. Σε σοβαρές περιπτώσεις, οι γιατροί χορηγούν αντισπασμωδικά, άτρωπίνη, σκοπολαμίνη, θειική κινιδίνη, κλπ. Τελευταίως, άρχισε να εφαρμόζεται ένα σύστημα θεραπείας του επίμονου λόξυγκας, που περιλαμβάνει: πίεσι των βολβών των ματιών, ισχυρά κατευναστικά, εισπνοές διοξειδίου του άνθρακος και επανειλημμένες ένεσεις ένος τοπικού αναισθητικού κοντά στο «φρενικόν νεύρον» του τραχήλου.

Το στοιχείο που πήζει το αίμα

Ανακαλύφθηκε ένα νέο και αρκετά κοινό στοιχείο του αίματος, που πήρε την όνομασί «σφραγών U». Αυτό προκαλεί τη θρόμβωσι, το πήξιμο δηλαδή του αίματος και δυσκολεύει πολύ τις μεταγγίσεις. Υπάρχει ιδίως στους Νέγρους. Έχει δέ προκαλέσει αρκετούς θανάτους, πάνω σε μεταγγίσεις αίματος.

Δεν θα χαλάνε τα σφραγισμένα δόντια

Την προσέχη φορά που θα βουλώσετε ένα δόντι σας, ζητήστε απ' τον οδοντίατρο να προσθέσθι και μία ποσότητα αντιβιοτικού στο υλικό του σφραγίσματος, για να σταματήσθι η τερήνωση του δοντιού αυτού. Όπως έχει αποδειχθι με πρόσφατες έρευνες, ο ψευδοδάγυρος, τα πυριτικά μίγματα και το αμάλγαμα του άργυρου έχουν μία μικροβιοκτονό ένέργεια, που αυξάνεται πολύ με την προσθήκη χρυσομυκίνης, βακτηρασίνης και στρεπτομυκίνης.

Μικρές ειδήσεις

Έπιμονες περιπτώσεις άκμης παρουσίασαν αίσθητι βελτίωσι μέσα σε 8 μήνες με τη χορήγησι του νέου φαρμάκου Πρεμαριν σε δισκία και τοπική γαήσι κρέμα με το ίδιο φάρμακο.

Μ' ένα νέο φάρμακο κατά τοδ τριχοφάνου, το «βενζοϊκόν βενζύλιον», ξαναφωτίζουν τα μαλλιά που έχουν πέσει κατά «πλάκες» από αλωπεκία.

Το φαρμακείο του σπιτίου

Τι πρέπει να περιέχει

Για να προσφέρη πραγματικά τις υπηρεσίες για τις οποίες προορίζεται, το μικρό φαρμακείο του σπιτίου πρέπει να ναι οργανωμένο με ώρισμένους κανόνες και να διατηρήται πάντα σε καλή κατάστασι. Οι συμβουλές που ακολουθούν πιο κάτω, θα σας βοηθήσουν σ' αυτό:

1) Στο έσωτερικό της πόρτας του οικιακού φαρμακείου πρέπει να υπάρχουν κολλημένες μερικές σημαντικές πληροφορίες.

Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι το όνομα και ο αριθμός τηλεφώνου του γιατρού και του φαρμακοποιού σας και ο αριθμός τηλεφώνου του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών.

2) Είναι απαραίτητο να υπάρχουν ώρισμα φάρμακα και υγειονομικά υλικά.

Τα σπουδαιότερα είναι τα χρησιμοποιούμενα για τις πρώτες βοήθειες: γάλες, βαμβάκι, λευκοπλάστ, έπιθεμοιο.

Το καθαρό άλκοολ είναι άριστο αντισηπτικό για τα έλαφρά τραύματα. Για τα σοβαρότερα, θα μεταχειρισθι όποιο σας ύποδειξη ο γιατρός σας.

Προκειμένου για έγκαυμάτα, πρέπει να έχετε σόδα, που θα τη διαλύσετε σε χλιαρό νερό (1 κουταλιά της σούπας σόδα σε 150 βράσια νερό). Το ύγρο αυτό είναι άρκετο, όταν το έγκαυμα έχη μικρή έκτασι και είναι πρώτου βαθμού (όταν δηλαδή έχη κοκκινίσει απλώς το δέρμα). Άλλως, μετά τις πρώτες βοήθειες, πρέπει να ειδοποιηθι ο γιατρός.

Η σόδα χρησιμεύει επίσης για την κακοστομαχία και τις ξυλίδες.

Η άσπρινη ή τα ανάλογα φάρμακα είναι απαραίτητα, ως ήπια αναλγητικά.

Δεν πρέπει να λείπουν απ' το οικιακό φαρμακείο ένα θερμόμετρο, ένα ψαλίδι, ένα καθαρό κουτάλι και δυο-τρία σταγονόμετρα. Χρήσιμο είναι επίσης ένα μικρό βαθμολογημένο ποτήρι (μεζούρα) για το μέτρημα των φαρμάκων. Μέσα σ' αυτό υποορίετε να βάλετε τα σταγονόμετρα, με το λάστιχο προς τα κάτω. Συνιστάται να ύπαρχη κολλημένη σε κάθε σταγονόμετρο μία έτικέτα που θ' αναφέρη τον ειδικό προορισμό του: «μάτια», «αυτιά», «μύτη», κλπ. Σκεπάστε από πάνω την έτικέτα αυτή με διαφανές λευκοπλάστ, για να μη βραγή και ξεκολλήσθι.

3) Κάθε κουτί ή μπουκάλι φαρμάκου πρέπει να έχη την έτικέτα του, με τη χρονολογία της άγοράς του.

Πραγματικά, πρέπει να ξερετε από πόσον καιρό το έχετε μέσ' στο φαρμακείο σας. Ακόμα και το λευκοπλάστ μπορεί να άχρηστευθι από την πολυκαιρία.

Η έτικέτα θ' αναφέρη επίσης τί ακριβώς είναι το κάθε φάρμακο. Αν δεν τη ξερετε, ρωτήστε το γιατρό σας να σας πληροφορήσθι. Καλό είναι να σημειώσετε επίσης τότε και για ποιά περίπτωση μεταχειρισθικατε ήδη το φάρμακο.

4) Τα διάφορα φάρμακα πρέπει να είναι άποθηκευμένα όπως απαιτείται για την κα

λή τους διατήρησι.

Όρισμένα απ' αυτά χρειάζονται ψυγείο. Το μπουρνούλα-δο π. χ. αν μείνη πολύν καιρό έξω από το ψυγείο, μπορεί να ταγγίσι.

Επίσης χρειάζονται ψυγείο ώρισμα αντιβιοτικά — όχι όλα. Αν έχετε αμφιβολία για κάποιο απ' αυτά, βάλετε το πάντως στο ψυγείο. Δεν πρόκειται να πάθι τίποτε.

Οι γάλες οι έπιθεμοιο και το βαμβάκι πρέπει να μένουν κλειστά, σφραγισμένα, ως τη στιγμή που θα πρόκειται να τα μεταχειρισθιτε. Γιατί, όταν τ' άνοιξετε, παύουν πιά να είναι άποστειρωμένα.

Μποτιλίες, κουτιά, σωληνάκια και πακέτα πρέπει να μένουν καλά κλειστά, για να μη χάσθι τις ιδιότητές του το περιεχόμενο.

5) Κάθε τόσο, πρέπει να ανανεώνετε το περιεχόμενο του οικιακού φαρμακείου σας.

Ο γιατρός ή ο φαρμακοποιός σας θα σας πληροφορήσθι πόσον καιρό διατηρείται αναλλοίωτο το κάθε φάρμακο. Η χρυσομυκίνη ή η στρεπτομυκίνη π. χ. σε δισκία μπορεί να διατηρηθι επί 4 χρόνια περίπου. Οι σταγονέες βακτηρασίνης για τη μύτη είναι αποτελεσματικές μόνο για 1—2 εβδομάδες. Μία διάλυσις χρυσταλλικής πενικιλίνης αλλοιώνεται όταν περάσουν μερικές ημέρες, ενώ η αλοιφή πενικιλίνης διαρκεί 1—3 γυόια.

Τέλος, όταν καθαρίζετε το οικιακό φαρμακείο σας, πετάτε τα έξες:

Κάθε φάρμακο που άλλαξε γυώσι ή που σχημάτισε κατακάθι μέσ' στο μπουκάλι.

Κάθε μπουκάλι με φάρμακο που λείπει η έτικέτα του.

Τις άσπρινες που τρίβουν ή που μυρίζουν σαν ξύδι.

Το όξιζενό που δεν άφρίζει πιά.

Τα ήπια αντισηπτικά που βόλωσαν ή σχημάτισαν κατακάθι.

Κάθε αλοιφή που έχει φθαρή το σωληνάριό της.

Τις αλοιφές που έχουν σγηνματίσει κηλίδες ή έχουν άπογυωματισθι.

Τις σταγονέες για τη μύτη που βόλωσαν ή έχουν κατακάθι.

Το λευκοπλάστ που έχει ξεραθι.

Τα κολλύρια για τα μάτια που έχουν παλνώσει, γιατί ύπορει να έχουν σχηματισθι μέσα σ' αυτά επικίνδυνοι μύκητες.

Για τις παθήσεις της μύτης

Η όξαινα, καθώς και άλλες παρόμοιες παθήσεις της μύτης, παρουσιάζουν κάποτε μεγάλη βελτίωσι με ισχυρές δόσεις βιταμίνης Α. Οι παθήσεις αυτές χαρακτηρίζονται από βλάβες του βλεννογόνου της μύτης. Σε διαφόρες λοιπόν κλινικές της Δανίας και της Γερμανίας, 35 πάσχοντες από τις ασθένειες αυτές πήραν μεγάλες δόσεις βιταμίνης Α: 300.000 μονάδες δυο φορές τη βδομάδα με ένδομυκική ένεσι, τις δε υπόλοιπες πέντε μέρες της βδομάδας 150—300.000 μονάδες από το στόμα (η απαιτούμενη καθημερινή δόσις για να μην πάθι κανείς άσπαιμνίσι, είναι 5.000 μονάδες).

Μερικοί απ' αυτούς δεν παρουσίασαν καμιά μεταβολή. Στους περισσότερους όμως ο βλεννογόνος της μύτης άρχισε να ξαναγυρίσθι στη φυσιολογική του κατάσταση κι έλειψαν οι κρούστες και η δυσοσμία. Σε κανένα δεν παρατηρήθηκαν συμπτώματα δηλητηρίασεως από υπερβολική ποσότητα βιταμίνης Α.

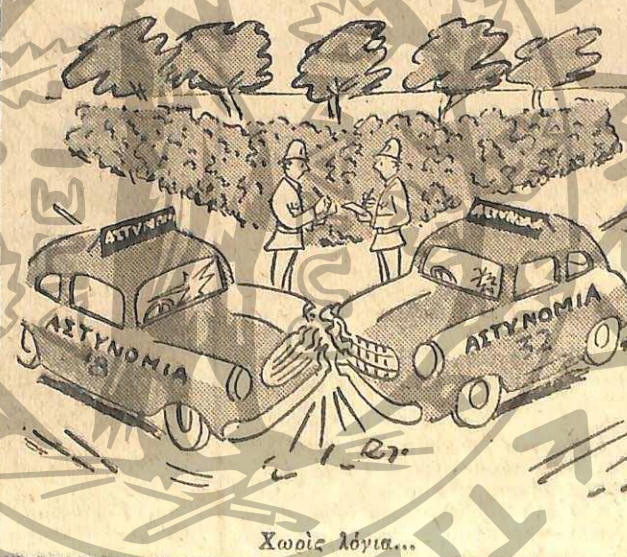
Γερνωτοθεραπεία

Χαρά στην έπιμονή σου, μωρέ μπάρμπα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Τώρα καταλαβαίνω γιατί βάφτισε «Βενετία» το ξενοδοχείο του!...

Χωρίς λόγια...

Ταιριασμένοι

Εκείνη: Κολυμπώ, παίζω τένις, πηγαίνω ιππασία, μαθαίνω ξιφασκία, οδηγώ αυτοκίνητο με 120 χιλιόμετρα την ώρα και χορεύω περίφημα. Οι δικές σου προτιμήσεις ποιές είναι, αγαπημένε μου;

Εκείνος: Εγώ ξέρω να ράβω κουμπιά, να ψήσω ένα μπιφτέκι, να βράζω αυγά, να στρώνω κρεβάτια. Έτσι συμφωνούμε μία χαρά!...

Μεταξύ λωποδυτών, που έχουν τρυπώσει για «επαγγελματικούς» λόγους στην αίθουσα της συναυλίας.

— Είδες τα δάχτυλα του πιανίστα; Τι ευκίνησια, έ;

— Που βγαίνουν μπροστά στα... δικά μας, καυμένε;

Ένας κύριος πάτησε στο τρόλλευ — συνηθέστατο φαινόμενο — το πόδι μιας κυρίας. Εκείνη άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται.

— Με συγχωρήτε, τής λέει τότε εκείνος ευγενικά, αλλά έχετε τόσο μικρό ποδοράκι, ώστε πραγματικά δεν το είδα!

Κι' η κυρία ημέρεψε άμέσως και χαμογέλασε!

— Καί όμως, φίλε μου, τα αλογα είναι πολύ πιο λογικά από εμάς.

— Πώς;

— Βέβαια! Είδες ποτέ σου αλογα να στοιχηματίζουν, όταν τρέχουν οι άνθρωποι;

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου: — Ορκίζεστε, κυρία μου, να πείτε την αλήθεια και μόνη την αλήθεια;

Η μάρτυς:

— Ορκίζομαι να... προσπαθήσω, κύριε πρόεδρε.

Ο πατέρας: Δεν υπάρχει κατένας λόγος να βιαστούμε να παντρευτούμε το κορίτσι μας. Άς περιμένουμε να βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος.

Η μητέρα: Μήπως περίμενα εγώ ώσπου να βρω τον κατάλληλο για μένα;...

— Γιατί θέλεις να φύγεις από την εταιρία μας, Μαστρογιαννόπουλε; Μήπως δεν τα βγάζεις πέρα με την δουλειά;

— Με τη δουλειά τα βγάζω πέρα, κύριε διευθυντά. Όχι, όμως, και με τον μισθό που μου δίνετε.

Ο άρραβωνιαστικός: Θα μου επιτρέψης, αγαπητή μου, να σου προσφέρω ένα κολλίε; Όσο χρονών είσαι, τόσα μαργαριτάρια έχει...

Η άρραβωνιαστική: (μονολογώντας). Τί της ήθελε της μαμάς να κρύψει δέκα χρόνια μου;

— Ξέρεις ότι απαγορεύεται η έπαιτεια. Κατηγορείσαι λοιπόν ότι σ' έπιασαν τη στιγμή που άπλωνες το χέρι σου...

— Κύρ' άστυνόμε, δεν τ' άπλωσα για να ζητιανέψω. Ήθελα να δώ αν βρέχη!...

— Για να σ' ευχαριστήσω που μ' έβγαλες από τη θάλασσα, πάρε αυτό το εκατοστάρικο, φίλε μου.

— Και για τον σύντροφό μου, δεν θα δώσετε τίποτα;

— Τί έκανε αυτός;

— Σας έρριξε στη θάλασσα!...

— Να τα εισιτήρια, Λέανδρε... Τα είχα στη τσάντα μου!...

— Θα παίρνης κάθε μέρα ένα απ' αυτά τα χάπια. Σ' έφτα χρόνια, θα ιδής τα πρώτα αποτελέσματά...

— Για όνομα του Θεού! Πώς βρέθηκες εδώ μέσα, Χαρόλαριε;
— Ήμουν μέσα στο πονακάμισο!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Υπάρχουν πολυάριθμες συνταγές για την καλή διατήρηση των δοντιών. Για να διαλέξετε λοιπόν την καταλληλότερη, πρέπει να έχετε προηγουμένως την ποιότητα του σάλιου σας.

Άλλοι άνθρωποι έχουν σάλιο όξινο, άλλοι αλκαλικό κι άλλοι ουδέτερο. Για να εξακριβώσετε σε ποιά κατηγορία ανήκει το δικό σας, παίρνετε απ' το φαρμακείο ένα κομματάκι ουδέτερο χαρτί ηλιοτροπίου και το βάζετε πάνω στη γλώσσα σας. Αν γίνει πολύ μπλέ, το σάλιο σας είναι αλκαλικό. Αν κοκκινίσει, είναι όξινο. Αν μείνει αμετάβλητο το χρώμα του (κάτι μεταξύ κοκκινού και μπλέ), έχετε ουδέτερο σάλιο.

Στην πρώτη περίπτωση θα μεταχειρισθώτε για τα δόντια σας όξινο προϊόν, στη δεύτερη αλκαλικό και στην τρίτη ουδέτερο.

Σημειώτεον ότι, όταν κάνετε αυτή τη δοκιμή, δεν πρέπει να έχουν μείνει μές' στο στόμα σας πρόσφατα υπολείμματα από φαγητό ή ποτό.

Η περίπτωση του αλκαλικού σάλιου είναι η σπανιότερη, δείχνει δε συνήθως πως υπάρχουν κάποιες γενικότερες ανωμαλίες στον οργανισμό σας, που θα τις εξακριβώση και θα τις καταπολεμήση ο γιατρός σας.

Στο προσεχές τεύχος μας, θα σας δώσουμε τις κατάλληλες συνταγές για τις διάφορες περιπτώσεις.

Η καθαριότητα του μωρού

Αποφεύγετε να καθαρίζετε τις άκρες των ματιών του μωρού σας καθώς και τα ρουθούνια του με τα χέρια σας, έστω και αν είναι καθαρά. Μεταχειρισθήτε γι' αυτό αποστειρωμένο μπαμπάκι, που θα τυλίξετε λίγο στην άκρη μιας οδοντογλυφίδας.

Άπλη εξάλειψη λεκέδων

Κάθε λεκές στο τραπέζομάντηλο βγαίνει άμέσως με τον παρακάτω πρακτικό και απλό τρόπο: Θα ρίξετε πρώτα πάνω στο λεκέ άλατι και από μετὰυ θα ετοιμάσετε ζεματιστό νερό. Θα τοποθετήσετε κατόπιν τη λεκιασμένη περιοχή πάνω στο στόμιο ενός δοχείου και θα χύνετε λίγο-λίγο το βραστό νερό. Θα το επαναλάβετε αυτό τρεις φορές.

Τα μικρορεύματα

Όλα σχεδόν τα δωμάτια το χειμώνα δημιουργούν μικρά, αλλά και γι' αυτό επικίνδυνα, ρεύματα. Κυρίως τα ρεύματα προκαλούνται από τις κακές έπαφές των ξύλων στα παράθυρα και τις πόρτες. Για να τα εξουδετερώσετε, αφίνετε τον φεγγίτη ενός παράθυρου ανοικτό.

Καλοί τρόποι

Οι επισκέψεις σε άρρώστους πρέπει να είναι κατά γενικών κανόνων συντομώτατες, εκτός αν χρειάζεται απαραίτητως να παραταθούν, ή αν το ζητήσει ο ίδιος ο άσθενής.

Οι επισκέπτες πρέπει να μιλάνε λίγο και σιγανά και να μη λένε τίποτα που μπορεί ν' άνησυχήσει ή να κουράσει τον άρρωστο.

Εφόσον είναι αυτό δυνατόν, έχετε ένα σαλόνι για να δέχεσθε τους επισκέπτες σας. Μόνο προκειμένου για πολύ δικά σας πρόσωπα μπορείτε να τα δεχθήτε στην τραπεζαρία. Όσο για την κρεβατοκάμαρα, μόνον αν είσαστε άρρωστη θα δεχθήτε εκεί τους επισκέπτες σας.

Το σαλόνι σας πρέπει να ζεσταίνεται το χειμώνα, να έχει άτμόσφαιρα κατοικημένου δωματίου, γιατί δεν είναι σωστό να νομίζουν οι επισκέπτες πως μπαίνουν σ' ένα ακατοίκητο διαμέρισμα.

Απαγορεύεται ν' αφίνετε μονάχους τους επισκέπτες σας. Αν άναγκασθήτε να λείψετε μερικά λεπτά, πρέπει να τους κρατήσετε συντροφιά κάποιος άνθρωπος του σπιτιού σας — πάντως, όχι πρόσωπο του υπηρετικού σας προσωπικού. Αν υπάξη δε άναγκασθείτε ρατίνετε την άπουσία σας, παρουσιάστε τους δικαιολογηθήτε και να τους ζητήσετε συγγνώμη.

Όταν δεν υπάρχει άπόλυτη άνάγκη, μην άφίνετε να περιμένουν πολύ οι επισκέπτες σας. Αν σας έμποδίζει κάποιος λόγος να έρθετε άμέσως, αναθέστε σε κάποιο έμπιστο πρόσωπο του σπιτιού να σας άνακληρώσει προσωρινά. Ύστερα, θα ζητήσετε συγγνώμη για την άργοπορία σας.

Νύρ
Μέσον

Η ΤΑΝ πολύ στενοχωρημένος ο Γιάννης Πετρίτης. Οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά. Η μητέρα του από το χωριό του γράφει, πως ο πατέρας του απόμεινε παράλυτος κι' η αρραβωνιαστικιά του τον φοβόριζε πως αν δεν παντρευόντουσαν ως το τέλος του χρόνου, θα παντρευόταν κάποιον άλλο, πολύ πλούσιο, από το εξωτερικό. Κι' άπωνα στο γραφείο του, υπήρχαν τιμολόγια, ειδοποιήσεις τραπέζων για γραμμάτια που έληγαν και που δεν είχε να τα πληρώσει...

—Μιά σφαίρα στο κεφάλι κι' όλα τελειώνουν... μουρμούρισε, μ' ένα δάκρυ, που κύλησε στο μάγουλό του, από την απέραντη απελπισία του.

Μέσα στη ζάλη του, του φάνηκε πως χτύπησαν στην πόρτα. Σκαρπώντας τα μάτια του και περιμένει.

Πάλι ξαναχτύπησαν.

—Εμπρός! εφώνασε κι' ετοιμάστηκε να υποδεχθεί κανένα ένοχλο πιστωτή του.

Η πόρτα άνοιξε και μία κοπέλλα στάθηκε στο κατώφλι αναποφάσιστη.

—Είσθε ο Γιάννης Πετρίτης; είπε και τον κύτταζε περιέργα μέσα στα μάτια.

—Μάλιστα, περάστε. Ποιά είστε σεις;

—Η νέα, τόσο από τα χαρακτηριστικά της, όσο κι' από το ντύσιμό της δεν φαινόταν να ήταν Άθηναια.

Πλησίασε, τούδωσε το χέρι και πρόφερε με μία ξενική προφορά, όπως ήταν όλη εξ άλλου η ομιλία της:

—Μη φοβάσαι! της έλεγε. Δεν είναι τίποτα. Θα περάσει...

Λιθοεικό του γραφείο έφερε σε λίγο δυο λεμονάδες και η νέα, που ήταν μία βιογράφος, λεπτή, ξανθή κοπέλλα, όχι πιο πολύ από είκοσιπέντε χρόνων, τον κύτταζε στα μάτια και του είπε:

—Είναι η πρώτη φορά που έρχομαι στην Ευρώπη. Ο θεός σας είναι πολύ καλός άνθρωπος κι' έζησα κοντά του όλα μου τα χρόνια, σαν παιδί του. Ο πατέρας μου ήταν συνταξιούχος του σέ μεταλλεία. Του συνέβη, όμως, κάποιο δυστύχημα και πέθανε. Τότε εγώ ήμουν δυο χρόνων. Είχα και δεν είχα μητέρα, γιατί η μητέρα μου ήταν παντρεμένη με άλλον. Με παρέλαβε, όμως, ο θεός σας και από τότε έζησα, σπότη του. Γι' αυτό έζησα και τα ελληνικά σαν Έλληνίδα. Σέρω όμως και τη γλώσσα μου καλά, γιατί ο πατέρας μου καταγόταν από αλλανδική οικογένεια...

Ο Γιάννης Πετρίτης την άκουγε τώρα με δυσφορία, γιατί η ματιά του δεν έφτανε πάνω από το γραφείο του, όπου ήταν σκορπισμένα εκείνα τα χαρτιά με τα χρέη του.

Την κοπέλλα αυτή την έβλεπε τώρα σαν ένα πρόσθετο βάρος, σαν ένα εμπόδιο στις λιγοστές στιγμές που διέθετε για να τακτοποιήσει τις δικές του σκέψεις και έγνοιες, μπρός στην καταστροφή, που τον περιέμενε.

—Εκείνη, άνοιξε το τσαντάκι της κι' έβγαλε από μέσα κάτι χαρτιά.

Αυτό είναι ένα γράμμα από το θείο σας. Κι' αυτό είναι μία επιταγή από χίλιες χρυσές λίρες για τη μητέρα σας. Τούδε είναι πολύ άρρωστος. Σας γράφει λοιπόν και μου είπε και προφορικά να τον περιποιηθείτε με τους καλύτερους γιατρούς.

Ο Γιάννης Πετρίτης πήρε το γράμμα και την επιταγή στα χέρια του. Τα δάκτυλά του τρέμανε, που κρατούσε ένα τόσο μεγάλο ποσό και τ' άκουμπας στο γραφείο. Τα μισά απ' αυτά τα χρήματα θα του ήταν αρκετά να πληρώσει τις υποχρεώσεις του. Τι έπρεπε να κάνει; Εάν χαμένος κύτταζε τώρα την επιταγή κι' ο νους του τον εμπόδιζε να

αυτή είναι ένα γράμμα από το θείο σας. Κι' αυτό είναι μία επιταγή από χίλιες χρυσές λίρες για τη μητέρα σας. Τούδε είναι πολύ άρρωστος. Σας γράφει λοιπόν και μου είπε και προφορικά να τον περιποιηθείτε με τους καλύτερους γιατρούς.

ΔΟΚΙΜΑΝΕΙΑ

Είστε
Έρωτα

σκεφτεί τίποτ' άλλο. Είχε ξεχάσει κι' αυτήν ακόμη την επίσκεψή του. Η φωνή της όμως τον έβγαλε από την αφηρημάδα του:

—Σας παρακαλώ να διαβάσετε και το γράμμα. Αφορά εσάς κι' εμένα.

Οι τελευταίες αυτές λέξεις τον έκαναν ν' αναπνέσει και να της ρίξει μία ματιά.

Το πρόσωπο της νέας ήταν άταραχο και τα μάτια της έρευνούσαν τη φυσιογνωμία του.

—Δεν μοιάζετε με το θείο σας, του είπε.

—Όχι... ψιθύρισε, δίκως να καταλαβαίνει τί του έλεγε.

Κι' άνοιξε το γράμμα που έλεγε:

«Αγαπητέ μου ανιψιέ, δεν σου γράφω πολλά λόγια γιατί η άρεση ή συντομία. Όλη η περιουσία που έχω είναι η μισή δική μου και η μισή της Έθελιν. Αμα πεθάνω, το μερίδιό μου θ' ανήκει σ' εσένα, επομένως θα είσαι ο ο συνταξιούχος της Έθελιν. Γι' αυτό, θα προτιμούσα να είσαι κι' ο άντρας της. Στην Έθελιν έχω μιλήσει σχετικά. Είναι μία λύσι για να μη σκορπίσουν τα λεφτά, που κερδίσαμε εγώ κι' ο πατέρας της με πολύ κόπο. Τα υπόλοιπα τα κανονίζεις μαζί της. Σε φιλώ, ο θεός σου, Δημήτριος Πετρίτης».

Ο Γιάννης σήκωσε τα μάτια του και κύτταζε την Έθελιν.

—Όταν έμπηκα στο γραφείο σας, του είπε εκείνη, νόμιζα πως θα βρω κανένα άνδρα ηλικιωμένο. Εγώ είμαι 25 ετών, φαντάζομαι πως εσείς θα είσθε...

—Είκοσιέξι!

—Θαυμάσια! Δηλαδή, μπορεί να γίνει αυτός ο γάμος...

Ο Γιάννης δεν μιλούσε. Θαύμαζε την άποφασιστικότητα αυτής της νέας, το επιχειρηματικό της πνεύμα, για να μη διαλυθεί ο συνταξιοδοτικός και σκορπίσουν τα χρήματα.

Δεν απαντούσε όμως και η νέα τόλμησε πάλι να του πη:

—Μήπως είστε παντρεμένος ή αρραβωνιασμένος;

—Μόνον αρραβωνιασμένος, αλλά αυτό δεν έχει σημασία... απάντησε. Είναι αρραβωνιασμένος από συμφέρον.

—Μήπως ο δικός σας;

—Εκείνος διαλύθηκε κι' ο δικός μας αρχίζει χωρίς γνωριμία, χωρίς συμπάθεια, χωρίς αγάπη...

—Αγάπη; ψιθύρισε η νέα σαν ν' άκουγε κάτι το καινούργιο γι' αυτήν.

—Ναι! Πώς θα ζήσουμε δίχως αγάπη; Σαφνικά η νέα γέλασε. Ήταν η πρώτη φορά που το πρόσωπό της φάνερωνε ευθύμια.

—Γιατί γελάτε; τη ρώτησε ο νέος παρανεμένος για την ξαφνική ευθυμία της. Θα είναι ευχάριστη για σας μία ζωή, που δε θα στηρίζεται στην αγάπη παρά μόνο στο συμφέρο;

—Ο θεός σας είναι πολύ έξυπνος άνθρωπος... Τώρα καταλαβαίνω τα λόγια του. Μου είπε να κάνω ένα μεγάλο ταξίδι στην Ευρώπη, να λείψω ένα χρόνο. Επίσης, να σας ζητήσω να τα εγκαταλείψετε όλα αφού πιά δεν ενδιαφέρονουν οι δικές σας δουλειές, και να με συνοδεύετε. Έχει άνοιξε επιταγές σε διάφορες πράξεις της Ευρώπης, στ' όνομά μου και στο δικό σας. Κι' έπειτα από ένα χρόνο, είπε, θα ήμνα να παντρευτούμε εκεί κάτω, στο Τράναβαλ. Λοιπόν, τι λέτε;

Ο Γιάννης Πετρίτης δεν απαντούσε.

—Δίνετε μεγαλύτερη σημασία στο αίσθημα της αγάπης; τον ρώτησε.

—Πρό πάντων σ' αυτό.

—Τότε... μπορούμε να κάνουμε μία συμφωνία από τώρα...

—Ποιά συμφωνία; Βλέπω ότι έχετε επιχειρηματικό πνεύμα, δεσποινίς, και σας θαυμάζω γι' αυτό.

—Ένα χρόνο, στα ταξίδια μας, θα ζήσουμε σαν δυο καλοί φίλοι. Αν από μεταξυ δεν αναπτυχθεί κανένα βαθύτερο αίσθημα μεταξύ μας, τότε υπογράφουμε ένα συμβόλαιο συνταξιοδοτικού για τριάντα χρόνια, για να μη χαλάσουμε και την επιθυμία του θείου σας και παντρευτείται ο καθένας όπως θέλει. Συμφωνώ;

Ο Γιάννης Πετρίτης, σπρώχθηκε και της έαριξε το χέρι.

Η συμφωνία τους είχε κλείσει κι' η περιπέτριά τους άρχισε από εκείνη τη στιγμή.

★

Επειτα από τρεις μήνες ο Γιάννης Πετρίτης βρισκόταν στο Παρίσι μαζί με την Έθελιν.

Είχε κλείσει το γραφείο του στην Άθινα, είχε πληρώσει όλα τα χρέη του κι' άφησε στη μητέρα του, πηγαίνοντας στο χωριό του, πεντακάσιες λίρες. Ο πατέρας του όμως ήταν σε άσχημα χάλια. Τού φας του όμως ήταν προκοπή και του είπε να ευχήθηκε καλή προκοπή και του είπε να μη νοιασθεί πιά γι' αυτόν... Καταλάβαινε πως έφτασε το τέλος του. Πραγματικά, έπειτα από δυο μήνες, αφού συνώδεψε τον πατέρα του στην τελευταία του κατοικία, φίλησε το χέρι της μάνας του και γύρισε πίσω στην Άθινα, όπου τον περίμενε η Έθελιν.

—Εμείς ένα τέτοιο ταξίδι το κάνουμε μετά το γάμο κι' όχι πριν απ' αυτό, της είπε μ' ένα χαμόγελο.

—Δεν έχει σημασία ο γάμος. Αυτό που ενδιαφέρει τώρα είναι το ζήτημα το δικό σας. Δηλαδή αυτό που φάνε να βρήςτε: τον έρωτα! Εμπρός λοιπόν, θα γυρίσουμε όλη την Ευρώπη, για να βρούμε τον έρωτά!

Κι' έφυγαν για το Παρίσι.

Ενα μήνα έζησαν με όλες τις ανέσεις. Έζησαν όμως στο διαστημα αυτό σαν δυο καλοί φίλοι.

Στα θέατρα, στα καμπαρέ, στις νυκτερινές διασκεδάσεις πηγαίνουν μαζί δίκως να παραβούν πατέ τους στις συμφωνίας τους.

Κουράστηκαν όμως πάνω στο μήνα κι' έφυγαν για τη Βενετία. Από εκεί για τη Ρώμη, την Ισπανία, τις γαλλικές χώρες, και στις Σκανδιναβικές χώρες.

—Θέλω να δω το χωριό όπου γεννήθηκε ο πατέρας του πατέρα μου, του είπε μιά μέρα η Έθελιν.

Και πήγαν στην Όλλανδία.

Ούτε μακρινούς, ούτε στενούς συγγενείς βρήκε η Έθελιν. Ακόμα και το παλιό οικογενειακό τους σπίτι είχε καεί.

Η Έθελιν άναστενάξε.

—Θα το αγοράζω και θα το άφηνω έτσι κλειστό, ως ενθύμιο της γενιάς μου. Δυστυχώς το γκρέμισαν κι' έφτιασαν ένα καινούργιο σπίτι στο καιρό που έζησε μαζί ο Γιάννης Πετρίτης. Η Έθελιν παρακολούθησε τους ενθουσιασμούς του νέου, τις συγκινήσεις του για κάθε τι της γειτονιάς, τις κρίσεις του για τα διάφορα γεγονότα της ζωής, κι' εθάρμυσε τη λεπτότητα των τρόπων του και του χαρακτήρος του.

Μα κι' η καρδιά της Έθελιν είχε τώρα γεμίσει με λεπτά αισθήματα, που δεν τάχε άλλωστε ξανανοιώσει στην ερημιά της Άθινας...

—Δεν πήραμε σήμερα λουλούδια, του έλεγε.

Κι' όταν αγόραζαν λουλούδια, έσκυβε να τα μυρίσει κι' έκλεινε τα μάτια της με τα ξεχωριστά μάτια να παρουσιάζονται απερίμελητα μπροστά στο Γιάννη, και προσπαθούσε να προσθέσει κάτι επάνω στην

τουαλέτα της ή να την αλλάξει για να του κάνει εντύπωση.

Αλλά κι' ο Γιάννης δεν καταχράσθηκε ποτέ τις εμπιστοσύνης, που του είχε. Την θεωρούσε στην αρχή σαν μία καλή φίλη και με τον καιρό σαν μία απαραίτητη αγαπητή φίλη, σαν ένα σύντροφο ακώριστο.

Έφυγαν από την Όλλανδία με αυτοκίνητο για να περάσουν στη Δανία. Η Έθελιν όμως ήταν αμήλιτη, στενοχωρημένη. Νύκτινε και μπρός τους στο δημόσιο δρόμο δεν είχαν συναντήσει ακόμα, κανένα χωριουδάκι, κανένα πανδοχείο για να περάσουν τη νύχτα τους.

Σαφνικά ο καιρός χάλασε κι' άρχισε να βρέχει.

Το ναυούρισμα της βροχής, έκανε την Έθελιν ν' αποκοιμηθεί και να νείρη το κεφαλάκι της στον ώμο του. Ο Γιάννης σιγά-σιγά απομάκρυνε το αυτοκίνητο από το δρόμο και τόφερε δεξιά κοντά σ' ένα φράχτι. Σαφνικά, βρόντισε τόσο δυνατά, που η Έθελιν κατατρομαγμένη έπληνσε και τον αγκάλιασε, ζητώντας την προστασία του. Γύρω τους ήταν πυκνό σκοτάδι και μόνον οι αστραπές άναβαν κι' έσβηναν. Έκείνη σφιγγόταν επάνω του κι' εκείνος της χάιδευε τα μαλλιά για να την καθησυχάσει, ψιθυρίζοντας κοντά σ' αυτή της:

—Μη φοβάσαι! Δεν είναι τίποτα! Θα περάσει...

Είχε κολλήσει το μάγουλό της στο μάγουλό του κι' η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

—Γιάννη!

—Έθελιν! Είμαι κοντά σου, της είπε, μη φοβάσαι.

Και τα χείλη του άγγισαν τα δικά της απαλά.

Άνοιξε τα μάτια της, τον κύτταζε μέσα στο σκοτάδι κι' άρχισε να τον φιλά παράφορα.

—Γιάννη, σ' αγαπώ!...

—Κι' εγώ, Έθελιν!

Και τα δυο γέρα του μπράτσα την έσφιξαν πιο πολύ, ενώ τα χείλη τους έδιναν το πρώτο έρωτικό φιλή, τον άρραβώνα για το γάμο τους.

★

Το τηλεγράφημα, που έστειλαν στο θείο από την Κοπεγχάγη, έλεγε:

«Ερχόμαστε αεροπορικάς τελέσουμε γάμους μας. Γιάννης — Έθελιν».

Κι' ο έρωας πουκε ανθίσει τώρα στην καρδιά τους, έδεικνε το δρόμο της ευτυχίας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

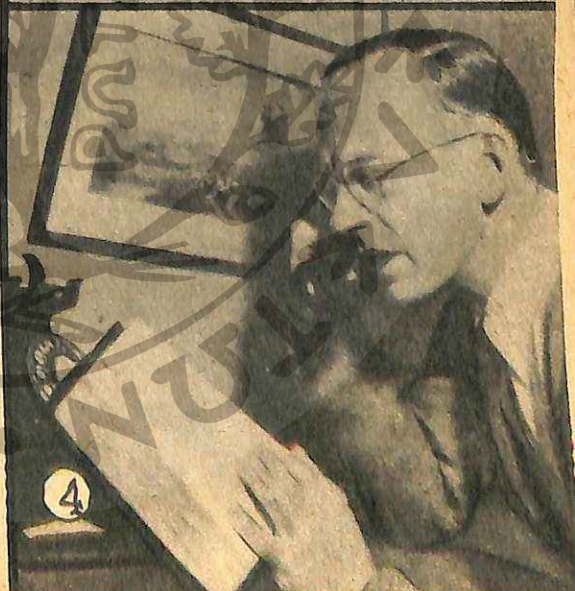
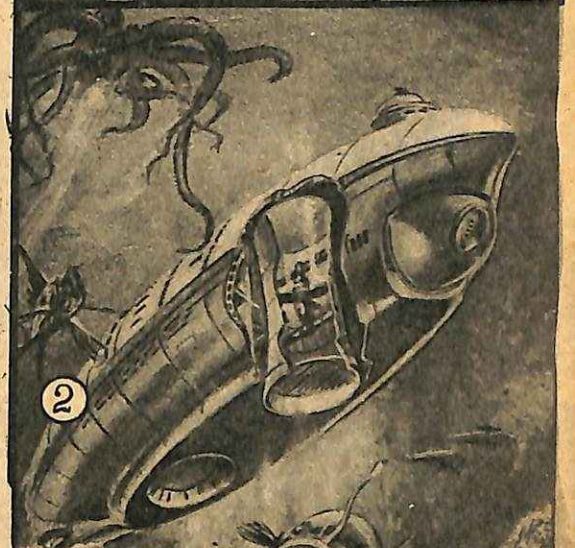
1 Η ελληνικής καταγωγής σπάρ του Ιταλικού κινηματογράφου Αντονέλλα Λουάλε παντρεύτηκε στη Νεάπολη της Ιταλίας τον συνάδελφό της Φράνκο. Ίντερλινγκι ύστερα από ένα μακρόχρονο ειδύλλιο. Ο γάμος τους έγινε στην εκκλησία του Σ.ωήρος, ετελέσθη δε στις 5.30' το πρωί, γιατί οι δυο άσπρες ήθελαν να αποφύγουν με κάθε τρόπο τους φωτογράφους και τους περιέργους.

2 Ο Γερμανός καθηγητής Χένρυ Χάρτσονγκ πήρε δίπλωμα εύρεσητεχνίας για ένα βαθυσκάφος, που, όπως ισχυρίζεται, θα του επέτρεψε να κατέβη σε βάθος 7000 μέτρων. Πρόκειται για ένα υποβρύχιο ελικόπτερο, που θα έχει 18 μέτρα μήκος και που ο Έλκες του θα κινούνται μέσα σε καθεύους μεγάλους σωλήνες, επιτρέποντάς του να «βιδώνεται» μέσα στο νερό προς τα άνω ή προς τα κάτω.

Μιά τρίτη ελίξ, στο πίσω μέρος θα του εξασφαλίζει την προώθησή του. Για ν' αντιμετωπίσει την τεραστίη πίεση, η οποία σε βάθος 7 χιλιομέτρων φτάνει τις 700 ατμόσφαιρες, ο καθηγητής Χάρτσονγκ γεμίζει όλο το σκάφος με νερό για να ισορροπήσει την πίεση. Μόνο ένας θαλαμίσκος, στο κάτω μέρος, που προορίζεται για τον παρατηρητή και τον χειριστή είναι κατασκευασμένος από πιο ανθεκτικό ύλη.

3 Στο Γκραντ Ράιντς των Ήνωμ. Πολιτειών ετελέσθη πρό ημερών ένας πολύ συγκινητικός γάμος. Ο Καρλ Μέτσεγκερ, ηλικίας 29 χρόνων, σε μία κακώς υπολογισμένη κατάδυση του στα νερά μιας πύσσας έλαβαν τελείως την σπονδυλική του στήλη και καταδικάστηκε να μείνει για πολύ καιρό κίνητος στο κρεβάτι. Το άτύχημά του αυτό όμως δεν λιγοστέυε διόλου την αγάπη της μηστής του Μαρίλιν Θίλς, 18 χρόνων, η οποία θέλοντας να του το αποδείξει, κάλεσε έναν πάστορα στο νοσοκομείο και του ζήτησε να τους παντρεύει. Η φωτογραφία αυτή παρήχθη κατά την διάρκεια της συγκινητικής αυτής τελετής.

4 Ο διαμαρτυρούμενος πάστορ Ντένις Κλάρκ έδωσε το τηλέφωνό του στη διάθεση των απελπισμένων, που έχουν ανάγκη από μερικά ενθαρρυντικά λόγια. Ο πάστορ ισχυρίζεται πως με τα τηλεφωνικά κηρύγματα του όχι μόνο έκανε πολλούς απελπισμένους να ξαναγυρίσουν τη ζωή, παρατρέποντάς τους στην προσευχή, αλλά και κάποιους να πείσει νέντε άτομα που ήθελαν ν' αυτοκτονήσουν, να ανασωφώρουν την απόφασί τους.

Ο Γάμπαρας τάλυψε να μιλήσει στην όμορφη κοπέλλα για την «αγάπη» του...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝΑΣ φτωχός Ζακυνθινός χωριάτης, που λεγόταν Άνδρέας Δράκας, βρισκόταν σε μεγάλη οικονομική στενοχωρία. Η χρονιά ήταν άσχημη, οι καρποί λίγοι, οι δουλειές σταματημένες. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο άμοιρος είχε βαρεία αρρώστη από καιρό τη γυναίκα του. Ήθελε για τρούς και γιατρικά. Σε μια τέτοια δύσκολη στιγμή κατέφυγε σ' ένα γνώριμό του τοκιστή, που βρισκόταν στη χώρα. Τον έλεγαν Σέρρα.

Ο Δράκας, αφού του εξιστόρησε την τραγική του θέση, τον παρακάλεσε στο τέλος να του δανείσει ένα μόνο τσεκίني.

Ο Σέρρας όμως ήταν ένας άπαισιος τοκογλύφος.

Την εποχή εκείνη την Ήπτανσο κυβερνούσαν οι Βενετιάνοι κι' η τοκογλυφία είχε φτάσει σε άπιστευτο σημείο.

— Σου δανείζω, Δράκα, τ' τσεκίني που ζητάς, του απάντησε ο τοκογλύφος, με τη συμφωνία ότι τον Ιούλιο θα μου παραδώσεις μια χιλιάδα λίτρες σταφίδα...

Ο δυστυχισμένος χωριάτης αναγκάστηκε να δεχθεί τη συμφωνία του, γιατί ήταν ανάγκη ν' αγοράσει τα φάρμακα που είχε παραγγείλει ο γιατρός για τη γυναίκα του...

Πριν όμως φτάσει ο Ιούλιος, η γυναίκα του πέθανε. Άλλα έξοδα, άλλα βασάνη! Και κοντά σ' όλα αυτά μια δυνατή βροχή κατέστρεψε τη σταφίδα της χρονιάς εκείνης.

Τότε ο Δράκας πήγε πάλι στον τοκογλύφο και τον παρακάλεσε να του ανανεώσει το χρέος για τον επόμενο χρόνο. Εκείνος όμως ήταν άμεταπειστος και τον τράβηξε στο δικαστήριο.

Εκεί ο χωριάτης δέχτηκε να του επιστρέψει το τσεκίني, μα ο άπαισιος Σέρρας ζητούσε, όπως είχε γίνει η συμφωνία τους, τη σταφίδα. Και το δικαστήριο, σύμφωνα με το νόμο, έδωσε το δικό στο Σέρρα.

Ο φτωχός Δράκας γύρισε καταστενοχωρημένος στο χωριό του και διηγήθηκε στην όμορφη μοναχοκόρη του την απόφαση του δικαστηρίου.

— Δεν έχω σταφίδα να του δώσω, κόρη μου, ούτε λεφτά για ν' αγοράσω. Δεν μου μένει τίποτ' άλλο παρά να κλειστώ στη φυλακή, όπου να τον ξεπληρώσω, είπε ο πατέρας της απελπισμένος.

Η κοπέλλα, που λάτρευε τον πατέρα της, σκέφθηκε να πάν σ' ένα γειτόνα τους, το Γάμπαρα, και να του ζητήσει δανεική μια χιλιάδα λίτρες σταφίδα, με τη συμφωνία ότι θα του την έδινε πίσω με τόκο τον άλλο χρόνο.

Ο Γάμπαρας που χρόνια τώρα έθλεπε μ' έρωτικό μάτι την όμορφη γειτονοπούλα του, σκέφθηκε πως την κρατούσε στα χέρια του και τάλυψε να της μιλήσει για την «αγάπη» του... Μα η κοπέλλα με απδία και φρίκη έφυγε γρήγορα από το σπίτι του. Την άλλη μέρα, όμως, ενώ ο πατέρας της βρισκόταν στην πόλη, παρουσιάστηκε ένας δικαστικός κλητήρας, ζητώντας το Δράκα να του παραδώσει τη σταφίδα, που χρωτούσε στο Σέρρα, ή να τον πάρει μαζί του για να τον κλείσει στη φυλακή.

Η κοπέλλα, τρελλή από την απόγνωση, κατάλαβε ότι για να σώσει τον πατέρα της, έπρεπε να θυσιάσει εκείνη. Καί, χωρίς να χάσει καιρό, πήγε στο Γάμπαρα και δέχτηκε τα φιλά του...

Ευχαριστημένος τότε εκείνος, φόρτωσε σ' ένα κάρρο τη σταφίδα και την έστειλε άμέσως στη χώρα, στο Σέρρα.

Όταν το βράδυ γύρισε ο πατέρας της κι' έμαθε τα καθέκαστα, χάρισε και φίλησε την κόρη του. Ο δυστυχιστός δεν ήξερε με ποιά θυσία είχε καταφέρει να τον σώσει...

Η κοπέλλα όμως ήταν αρραβωνιασμένη μ' ένα καλό παλληκάρι του χωριού κι' ο γάμος τους θα γινόταν γρήγορα. Το ίδιο λοιπόν, εκείνο βράδυ πήγε όπως συνήθιζε, ο αρραβωνιαστικός να περάσει λίγη ώρα με την αγαπημένη του. Μα η κοπέλλα δεν τον δέχτηκε, όπως πάντα, με χαρά. Τα μάτια της ήταν βουρκωμένα. Έτσι, το παλληκάρι δεν άρνησε να καταλάβει ότι κάτι συνέβαινε.

— Τι τρέχει; τη ρώτησε. Γιατί είσαι έτσι στενοχωρημένη; Έμαθα ότι το ζήτημα της σταφίδας κανονίστηκε κι' έπρεπε νάσαι γι' αυτό ευχαριστημένη.

— Ακριβώς γι' αυτό είμαι λυπημένη... του απάντησε εκείνη. Γιατί μου κόστισε ακριβά... Έδωσα ό,τι κι' αν είχα στο Γάμπαρα, για να μ' έκανε αυτή τη χάρη... Είμαι τώρα μια χαμένη γυναίκα... Ήρθε να ν' ας κυττάξω πιά στα μάτια... Άλλά δεν πρέπει να με περιφρονήσεις... Όταν πήγα στο Γάμπαρα, δεν ήξερα τί έκανα... Με είχε τυφλώσει η αγάπη του πατέρα μου...

ΜΙΑ ΖΑΚΥΝΘΗΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Τον έθλεπο κλεισμένον στη φυλακή, τώρα στα γεράματά του... Ναι, καταλάβαινε ότι δεν είμαι πιά άξια για σένα. Κάμε ό,τι θέλεις... Σκότωσέ με! Τό άξιζω!...

Τό παλληκάρι άκουγε με φρίκη την τρομερή εξομολόγησι της αρραβωνιαστικιάς του. Σκέφθηκε για μια στιγμή να φύγει και να μην ξαναπατήσει το πόδι σ' εκείνο το σπίτι. Γρήγορα όμως συνήλθε και κατάλαβε τη θυσία και την ευγενική ψυχή της κοπέλλας, που είχε δώσει ό,τι πολύτιμο είχε, για να σώσει τον πατέρα της. Και με πληγωμένη καρδιά της είπε:

— Δεν φταίς εσύ... Εκείνος ο άχρειος θα πληρώσει με τη ζωή του το έγκλημά του!

Έπειτα φώναξε τον πατέρα της και του τ' άδειασε όλα!

Και τότε πήραν κι' οι τρεις μαχαίρι κι' έτρεξαν στο σπίτι του Γάμπαρα. Εκείνος όμως τυχαία ή επειδή είχε καταλάβει τι τον περίμενε, δεν βρισκόταν εκεί. Έμαθαν ότι είχε πάει στην πόλη. Έτρεξαν λοιπόν για να τον συναντήσουν.

Μα η αστυνομία, είτε γιατί ειδοποιήθηκε από τον Γάμπαρα, είτε επειδή είδε δυο άντρες και μια γυναίκα άγριεμένους κι' όπλισμένους και κάτι υποψιάστηκε, τους έπιασε και τους πήγε στον αστυνομικό.

Εκεί τότε, μπροστά στο Βενετιάνο αξιωματικό, η κοπέλλα διηγήθηκε την τραγική περιπέτειά της.

Τόση ήταν η ψυχική της συντριβή, ώστε ο αστυνομικός πίστεψε άμέσως στα λόγια της και πρόσταξε να συλλάβουν το Γάμπαρα και να τον οδηγήσουν μπροστά του.

Έτσι όταν εκείνος ανακρίθηκε μπροστά στο θύμα του, δεν τάλυψε ν' αρνήσει το έγκλημά του. Συγχρόνως όλοι οι χωριανοί βεβαίωσαν ότι η κόρη του Δράκα ήταν τό τιμιώτερο κορίτσι του τόπου.

Η Βενετιανική δικαιοσύνη, που δεν άστειευόταν, έστειλε τον άπαισιο γέρο στο δικαστήριο, που έγινε άμέσως. Όλη η Ζάκυνθος ήταν στο πόδι και η αστυνομία με κόπο κατάφερε να εμποδίσει τον κόσμο να κοιταχίσει τον Γάμπαρα.

Η δικαιοσύνη, άλλωστε, του επέβαλε την τιμωρία, που ήθελε να του επιβάλει ο λαός. Ο Γάμπαρας καταδικάστηκε σε θάνατο. Και άμέσως κατόπιν το κορμί του κάρκε στην πλατεία κι' η στάχτη του σκορπίστηκε για να μη μείνει ίχνος από ένα τέτοιο έγκλημα.

Η περιουσία του όλη δόθηκε κατόπιν ως αποζημίωσι στην άτιμασμένη κόρη, που γρήγορα παντρεύτηκε με τον αρραβωνιαστικό της.

Ο Σέρρας, που έγινε ή αφορμή όλης αυτής της τραγωδίας με την απληστία του, κλείστηκε για πολλά χρόνια στη φυλακή και πληρώσε κι' αυτός αποζημίωσι.

Έτσι βαρεία με δίκαια τιμωρούσε ή Βενετία τον κλέφτη της τιμής μιας κόρης.

ZAN BEPNON

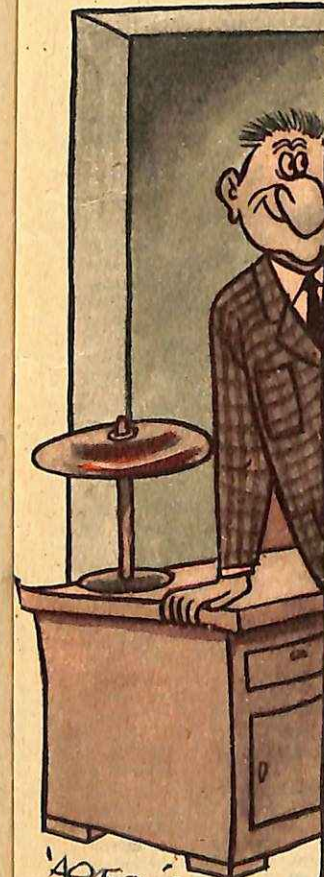
Ο Βελταίρος κι' ο Θεός

Μιά μέρα ο Βολταίρος, που, ως γνωστόν, δεν ήταν καθόλου θρησκός, περπατούσε με κάποιο φίλο τρυ. Έξαφνα συνάντησαν έναν παπά που κρατούσε το δικαιοσύνη και πήγαινε για να μεταλάβει κάποιον έτοιμοθάνατο. Ο Βολταίρος έδωσε άμέσως το καπέλλο του.

Εκπληκτός ο φίλος του τον ρώτησε:

— Συμφιλιώθηκες, λοιπόν, με τον Θεό;

— Χαίρετόμαστε, του απάντησε ο φιλόσοφος, αλλά δεν μιλάμε!

ΑΘΕΟΦ

Εισερχόμενα και Εξερχόμενα
(Το Β. Α. Θεοφιλόπουλου)

Η ΕΠΟΠΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Διέξοδος της έφευρικότητας

Η έρευνα των στοιχείων που άφορούν γενικά τη μετανάστευση αποδεικνύει, πως κάμμις άλλης εθνικότητας ο μετανάστης δεν διαθέτει το στοιχείο της έφευρικότητας στο βαθμό που το διαθέτει ο Έλληνας.

Είναι διαπιστωμένο, ότι οι ξένοι μετανάστες ακολουθούν συνήθως τα επαγγέλματα της οικογενειακής τους παραδόσεως. Ένας Πολωνός, του οποίου ο πατέρας ήταν σιδεράς, θα φροντίσει να γίνει κι αυτός σιδεράς στον τόπο της νέας εγκαταστάσεώς του. Το ίδιο κι ο γεωργός. Η μεγάλη επιδίωξίς του θα είναι να αποκτήσει μία φέρμα.

Ο Έλληνας δεν αισθάνεται την ανάγκη να προσκολληθεί στα πατροπαράδοτα από απόψεως επαγγελματικού προσανατολισμού. Θα κάνει ό,τι επιβάλλει η ανάγκη ασφαλέστερης αντιμετώπισης των βιωτικών προβλημάτων. Και πρό πάντος θα καταφυγή στο έφευρικό του δαιμόνιο.

Είναι άπειροι οι Έλληνες της Αμερικής, οι οποίοι, χάρις στην έφευρικότητά τους, κατάρθωνται να δημιουργήσουν τεράστιες επιχειρήσεις και να αναδειχθούν από φτωχοί και άσχημοι βιοπαλαίται, σε σημερινούς οικονομικούς παράγοντες. Θ' αναφέρω στην τύχη ένα-δυο παραδείγματα: Ένας μετανάστης από την Τρίπολη — είχε φθάσει στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1902 — αφού έκανε επί πολλά χρόνια διάφορες δουλειές, χωρίς να κατορθώνει να λύσει αποφασιστικά τα οικονομικά του προβλήματα, αποφάσισε, κατά τις παραμονές του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, να κινητοποιήσει την έφευρικότητά του.

Μελέτησε, λοιπόν, διάφορα επαγγέλματα και διαπίστωσε, ότι μεταξύ των ιδιοτροπιών που έχουν οι Αμερικοί, είναι και το να ένθουσιάζονται με το κάθε καινούργιο κι' άσυνήθιστο. Σκέφθηκε τότε να λανσάρη μία καινούργια κρέμα, είδος σαντιγύ, για γλυκίσματα, μία κρέμα όμως που να μην έχη κάμμι σχέση με τις γνωστές. Φυσικά, δεν ήταν δύσκολο να την παρασκευάσει. Την έκανε εύγευστη, ευχάριστη και πρό παντός άσυνήθιστη. Κάτι το νέοο.

Τη λανσάρησε πρώτα στα μικροεπαγγελματίες και μικροεπιχειρήσεις της γειτονιάς του. Κατόπιν την επέβαλε σε κεντρικότερα καταστήματα της Νέας Υόρκης. Αί τώρα διαθέτει κάπου δώδεκα ιδιόκτητα καταστήματα σε διάφορα σημεία των Ηνωμένων Πολιτειών, όπου κατασκευάζεται ή... καταπληκτική κρέμα του συμπατριώτη μας, την οποία τρώνε με μεγάλη όρεξη οι Αμερικανοί. Είναι περιττό να σημειώσω πως ο παρασκευαστής της είναι πάμπλουτος.

Ένα άλλο ζωντανό παράδειγμα της ελληνικής έφευρικότητας είναι το συμπατριώτη μας Νικόλαο Νασίκα, ο οποίος έχει κατακτήσει τους Αμερικανούς με το περίφημο «γκρήκ τσίζ» το τυρί φέτα, που το λανσάρησε στις Ηνωμένες Πολιτείες, την

ποχή που οι Αμερικανοί δεν έννοούσαν να γεύουν άλλο τυρί έξω από τα δικά τους — όχι πολύ νόστιμο, ως γνωστόν. Ο Νασίκας ξεκίνησε το 1909 για την Αμερική από το χωριό του, τη Σμίξη της Μακεδονίας. Τα μόνα εφόδιά του ήταν το ότι ήξερε να φτιάχνει καλό τυρί και τούτο έπειδή καταγόταν από οικογένεια τελεγκάδων της περιοχής Πίνδου. Φυσικά, αυτό δεν ήταν κάτι που θα τον διηκόλυνε να σταδιοδρομήσει σ' έναν τόπο, ο οποίος έλάχιστα ένδιαφερόταν για τό... τυρί του Ναδίκα.

Κάθισε, λοιπόν, τους πρώτους μήνες στη Νέα Υόρκη ο νεαρός συμπατριώτης μας, αναζητώντας τρόπους προσαρμογής του στη νέα ζωή, που του επέβαλε η μετανάστευσις. Όμως τα πράγματα έφαιναν τον πολυ περισσότερο δύσκολα από ό,τι τα φανταζόταν. Ο Νασίκας όμως δεν ήταν από τους ανθρώπους που απελπίζονται. Σκέφθηκε να φτιάχνει στο σπίτι που έμενε τυρί φέτα και να το πουλάει στους Έλληνες που νοσταλγούσαν το προϊόν του τόπου μας. Δοκίμασε, αλλά δεν άργησε να διαπιστώσει, ότι η Νέα Υόρκη δεν ήταν ο κατάλληλος τόπος γι' αυτή τη δουλειά. Έτσι, ύστερα από πολλές περιπλανήσεις, έφτασε στο Μάντισον της Πολιτείας Νιού Χαμσάιρ, όπου η ατμόσφαιρα και το βουνισίο τοπίο του άμυζαν αρκετά την Ελλάδα και ειδικότερα την περιοχή της Πίνδου.

Εκεί νοίκιασε ένα πελώριο αγρόκτημα, έχοντας αποφάσει να ασχοληθεί στην κτηνοτροφία. Η δουλειά παρουσίαζε αρκετές δυσκολίες, αλλά ο Νασίκας κοντά στην κτηνοτροφική επιχείρησή, άρχισε να εισάγει τυριά από την Ελλάδα, τα οποία διέθετε αποκλειστικά στους Έλληνες, δεδομένου, ότι οι Αμερικανοί δεν έννοούσαν να τα πλησιάσουν. Την ίδια εποχή — 1910 — ίδρυσε και ένα εργοστάσιο παγωτών.

Μετά τις πρώτες επιτυχίες του, ο Νασίκας αποφάσισε να ιδρύσει ένα μεγάλο τυροκομείο, όπου παρήγαγε φέτα και μυζήθρα. Στην αρχή, προμηθεύονταν τα προϊόντα του μόνο οι Έλληνες και κυρίως τα ελληνικά εστιατόρια. Με τον καιρό, όμως, η φέτα έγινε πασίγνωστη σ' όλη την Αμερική ως «γκρήκ τσίζ» και τώρα μπορεί να τη βρή κανείς, ακόμη και στο πολυτελέστερο αμερικανικό εστιατόριο.

Ας σημειωθεί, ότι η ελληνική μόνη πελατεία της τυροκομικής επιχείρησής του Νασίκα, είχε υπερβεί τους 60.000 πελάτες μέχρι τέλους του πολέμου, χωρίς να υπολογισθούν οι δεκάδες χιλιάδες Αμερικανοί. Πρόκειται, ως έπί το πλείστον, περιεστατόρια και ζαχαροπλαστών, στους οποίους τα τυριά στέλλονται ταχυδρομικώς, συσκευασμένα μέσα σε κομψά βαρελάκια.

Και κάτι σχετικά με τον ελληνικό παλμό του Νασίκα: Οι υπάλληλοι και οι τεχνίτες που υπηρετούν στις επιχειρήσεις του είναι κατά τα έννέα δέκατα Έλληνες. Κάθε μεγάλη γιορτή, τους ντύνει με φουσανέλλες και όργανώνει ελληνικάτα γλέντια, κατά τα οποία τα ελληνικά τραγούδια άντηχούν στα βουνά του Νιού Χαμσάιρ. Ο ίδιος δεν αποχωρίζεται τη φουσανέλλα, που ζωντανεύει συχνά την ατμόσφαιρα της Πίνδου στη μακρινή αμερικανική γη.

Φυσικά, θα μπορούσα να αναφέρω εκατοντάδες παραδείγματα της έφευρικότητας του Έλληνα μετανάστη. Της έφευρικότητας αυτής συνέπεια είναι, ότι επί του συνόλου των μεταναστών, ένα πέντε τοις εκατό αντιπροσωπεύει εκείνους που άτύχησαν και δεν μπόρεσαν να κάνουν καμιά αξία λόγω σταδιοδρομίας. Βέβαια, η νέα γενιά των μεταναστών, αυτοί που έφυγαν από την Ελλάδα κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια και ιδιαίτερα όσοι έφυγαν μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, προσανατολίσθηκαν εύκολότερα στις απαιτήσεις της νέας ζωής, λόγω της μικρής ή μεγάλης μορφώσεως που δίδεται και λόγω του ότι δεν είχαν να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες των πρωτοπόρων. Οι περισσότεροι τοποθετήθηκαν στις δημιουργικές επιχειρήσεις των συγγενών τους και φυσικά βρήκαν τη δυνατότητα να αναπτύξουν τις πρωτοβουλίες τους.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Εκείνες που έπηρεάζονται από τους Διδύμους (21 Μαΐου έως 20 Ιουνίου)

Οι γυναίκες, που γεννήθηκαν κάτω από τον αστέρισμό των Διδύμων (21 Μαΐου — 20 Ιουνίου), είναι προικισμένες με πολλές άρετες και πολλές ικανότητες. Αγαπούν με πάθος και αφοσίωση τον άνθρωπο, που θα αγαπήσουν. Είναι εκλεκτικές και κάπως δύσκολες στις φιλίες τους.

Αλλ' αν παρουσιασθί ανάγκη, δεν θα διατάσουν να υποσώσουν για τους φίλους ή τις φίλες τους. Στά μέλη της οικογενείας τους τρέφουν απεριόριστη στοργή. Λατρεύουν τον πατέρα, τη μητέρα ή τα αδέρφια τους κι' όταν άργότερα γίνουν μητέρες, δίνουναι με όλη τους την ψυχή στα παιδιά τους.

Όλες τους τις εκδηλώσεις της διακρίνι κάποια ανωτερότητα. Αγαπούν εξ άλλου, ζηλότυπα την άνεξαρτησία τους και δεν κάνουν υποχωρήσεις πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Ένα άλλο βασικό χαρακτηριστικό τους είναι η μεγάλη πρωτοβουλία που τις διακρίνει.

Βρίσκουν πάντα λύσεις και στις πιο δύσκολές περιστάσεις.

Φυσική διάπλασι

Οι γυναίκες, που γεννήθηκαν κάτω από τον αστέρισμό των Διδύμων έχουν συνήλως λεπτή διάπλασι ως μέτρια. Τα κόκκαλά τους είναι λεπτά και οι σάρκες απλωμένες αρμονικά κι' ομοιόμορφα σ' όλο τους το σώμα.

Είνε ίσως κάποτε αδύνατες, αλλά παχείς ποτέ. Δεν πλεονάζει τίποτα πάνω σ' όλο το κορμί τους.

Πρόσωπο: στενόμετρο με κανονικά χαρακτηριστικά. Το μεσοίο τμήμα, από το πό, τα δύο άλλα.

Όμοι: πεσμένοι.

Στήθος: μέτρια άνεπτυγμένο, αλλά με ώριμες καμπύλες.

Στόμα: μικρό.

Μαλλιά: καστανά ή ξανθά.

Μύτη: λίγο οσυλευρή.

Πόδια: μεγάλα και λεπτά. Το ίδιο και τα χέρια.

Μάτια: γκριζά ή καστανά, σπανιότερα μαύρα. Βλέμμα φωτεινό, έκφραστικό και έξυπνο.

Βαδισμα: γρήγορο.

Έμφάνισι: χαριτωμένη. Μεγάλη εύκινησία.

Έρωτική διάθεσι

Οι γυναίκες που έπηρεάζονται από τον αστέρισμό των Διδύμων είναι εκλεκτικές τους.

Ο μόνος τρόπος για να φτάση κανείς στην καρδιά τους είναι να τις συγκινήσει εύγενεια. Πάνω στο ζήτημα αυτό είναι χωρήσεις. Ένώ, αντίθετα, παραβλέπουν του ανθρώπου που θ' αγαπήσουν, την κοινότητα του θέν, την οικονομική του κατάσταση κλπ.

Έχουν, εξ άλλου, εξαιρετικά άνεπτυγμένο το αίσθημα της συντροφικότητας. Αυτό, θα βοηθήσουν πρόθυμα τον άντο που θ' αγαπήσουν στις προσπάθειές κάθε περιστάσι. Δώστε τους την έντιμότητα και τότε δεν θα φύγουν ποτέ από

ΠΡΟΛΕΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

κυντα σας.

Είναι πλάσμενες για να βαδίζουν χέρι-χέρι στη ζωή με τον άνθρωπο στον οποίον θα αφοσιωθούν. Στη συντροφικότητα αυτή βρίσκουν το νόημα και το σκοπό της ζωής τους. Συμβαίνει, όμως, κάποτε να μην είναι σταθερές στα αισθήματά τους. Αυτό οφείλεται στο ότι δεν καταρθώσαν να βρουν τον άνθρωπο που θα μπόρεση να μιλήσει στην ψυχή τους και να τις κάμνι να του αφοσιωθούν ολοκληρωτικά.

Γάμος

Οι γυναίκες, που γεννήθηκαν κάτω από τον αστέρισμό των Διδύμων, θα βρουν πάντα έναν καλό σύζυγο, εκτός στην περίπτωση... που δεν θα το θελήσουν μόνες τους, πράγμα που, άλλωστε, συμβαίνει πολύ σπάνια.

Ός σύζυγο αφοσιώνονται στην οικογένειά τους. Συνεργάζονται με τον άνδρα τους, αλλά δεν υποτάσσονται ποτέ σ' αυτόν.

Εκείνο που τις πληγώνει θανάσιμα είναι η αδιαφορία. Δεν άνέχονται επίσης την απιστία.

Ειδικότερα οι πιθανότητες γάμου έχουν ως εξής:

α) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 21 Μαΐου — 30 Ιουνίου.

Καλή τύχη από όλες τις απόψεις. Θα παντρευτήτε σε νεαρή ηλικία και θα βρήτε στο γάμο σας την ευτυχία. Οικονομική άνεσις και κοινωνική θέσις (πάνω από το μέτρο).

β) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 31 Μαΐου — 9 Ιουνίου.

Προσέξτε! Το ζώδιό σας δείκνει φιλονεικίες, έναντιότητας και πολλούς άναγνισμούς. Θα πρέπει ν' αφήσετε τους αίσθηματικούς σας και να αντιμετωπίσετε τη ζωή απλά και πρακτικά. Έτσι μόνον θα μπόρεσετε να βήσετε την ευτυχία. Αν, όμως, επιμένετε να ψάχνετε στα σύννεφα, το μόνον που θα επιτύχετε μ' αυτό τον τρόπο θα είναι ότι θα καταστρέψετε τη ζωή σας.

γ) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 10 — 20 Ιουνίου.

Ψηλές και χρήσιμες προτάσεις θα σας διευκολύνουν στο δρόμο σας. Καλός γάμος σε νεαρή ηλικία με πρόσωπο και περιβάλλοντός σας. Οικονομική άνεσις και διακεκριμένη κοινωνική θέσις. Θα έχετε μερικές άνωμαλίες στο μέσον της ζωής σας.

δ) Για εκείνες που γεννήθηκαν από 21 Σεπτεμβρίου (άσπερισμός της Παρθένου).

Θα αποφυγείτε, αντίθετα τους άνδρες εκείνους που γεννήθηκαν από 21 Νοεμβρίου — 20 Δεκεμβρίου (άσπερισμός του Τοξότου).

Επαγγελματική σταδιοδρομία

Οι γυναίκες, που γεννήθηκαν κάτω από τον αστέρισμό των Διδύμων είναι έξυπνες και έχουν μεγάλη πρωτοβουλία. Για το λόγο αυτό είναι δυνατόν να εύδοκίμουν είτε ως επιστήμονες, είτε ως καλλιτέχνιδες.

Έχουν επίσης πρακτικό πνεύμα και το εμπόριο δεν τις αφήνει συνήθως άσυγκληπτες.

Οι συνεταιρισμοί τις εύνοουν ιδιαίτερως. Η άρεμη και καθιστική ζωή, αντίθετα, τις κάνει νευρικές, μελαγχολικές και δυσθυμίες.

Έχουν, όμως, ένα μεγάλο ελάττωμα. Περνούν από τη μία προσπάθεια στην άλλη, καταπνέονταί με όλα και δεν τελειώνουν τίποτα. Για να αφοσιωθούν σε κάτι πρέπει να ένδιαφερθούν γι' αυτό και να το αγαπήσουν.

ΑΙΝΕΤΑΙ πως σε κάποια πολύ μακρινή εποχή, ανάμεσα στους πρώτογόνους λαούς υπήρχαν μερικά άτομα, προικισμένα με μυστηριώδεις θεραπευτικές δυνάμεις, που σιγά-σιγά με την πρόοδο του πολιτισμού και της επιστήμης έχασαν το πεδίο της δράσεώς τους και παρέμειναν άδρανεϊς.

Από καιρό σε καιρό όμως οι ναρκαμένες αυτές ικανότητες ξαναπαρουσιάζονται ξαφνικά και προκαλούν ένα πλήθος έλλιδων στο κόσμο των άρρώστων, που έχει καταδικάσει η επιστήμη.

Μία τέτοια περίπτωση (άφηνισέως) των ικανοτήτων αυτών, στο πρόσωπο μίας νέας γυναίκας από το Πεζάρο της Ιταλίας, αναφέρεται σήμερα στα Ιατρικά χρονικά και σχολιάζεται από το διεθνή τύπο.

Η Μαρίζα Μαντίνι, η προνομιούχος αυτή γυναίκα, δεν είναι περισσότερο από 20 χρόνων. Έχει ένα πρόσωπο άσκητο, μά φωτισμένο από δυο υπέροχα μάτια, που θάλεγε κανείς πως δεν κυττάζουν τον έρω κόσμο, άλλ' είναι στραμμένα σ' ένα έσωτερικό βάθος και παρακολουθούν έκστατικά όλα διαδραματίζονται στη μυστική περιοχή της συνειδήσεως.

Πριν ένα χρόνο η Μαρίζα Μαντίνι είχε δοκιμάσει έναν ισχυρότατο νευρικό κλονισμό με ύψηλο πυρετό και πονοκεφάλους. Αναγκάστηκε τότε να διακόψει τις σπουδές της και να περιοριστεί στο σπίτι της σε μία λεική συνουσία του Πεζάρου. Πού υποστή τη νευρική αυτή κρίσι, μέσα στον στενό κύκλο των γνωριμιών της, είχε τη φήμη μίας παράξενης, σιωπηλής κοπέλλας. Ζούσε μόνη, έμενε άγρυπνη ως άραγ τη νύκτα και έδειχνε μεγάλη προθυμία να επισκέπτεται δούους συγγενείς ή φίλους άρρωστούσαν. Έμενε κοντά τους αμληπτα και, πράγμα παράξενο, όταν άκουμπούσε το χέρι της στο μετωπο του άρρώστου, αυτός έννοιωθε άμέσως μεγάλη άνακούφιση.

Ύστερα όμως απ' το νευρικό (σάκ) που συγκλόνισε τον οργανισμό της, οι καταπληκτικές ικανότητες του χεριού της άπλήστηκαν με κεραυνόβολο θεραπευτική δύναμη. Το μαρτυρούν τρία περιστατικά θεαματικά διαπιστωμένα από γιατρούς διαφόρων ειδικοτήτων, που έδωσαν στ' όνομά της το πρώτο ξεκίνημα για μία εκπληκτική σταδιοδρομία.

Το πρώτο περιστατικό είναι του Τζίνιο Σέλαβ ενός νέου από το Ρίμινι, που ύπεφερε πολλά χρόνια από τρομερούς πόνους στη πλάτη, χωρίς να μπορεί να γίνει καμιά διάγνωση, χωρίς να παύσει να σπν νοσηροκομεί που είχε μεταφερθεί, άκουσε να γίνεται λόγος για τις παράξενες ιδιότητες του χεριού της Μαρίζας και στην άπελπισία του θέλησε να δοκιμάσει κι' αυτή την κομπογιαννική, όπως έλεγαν, θεραπεία.

Ερβάς λοιπόν στο Πεζάρο, παρουσιάστηκε στο σπίτι της Μαντίνι και πριν προλάβει καλά-καλά να δώσει έξηγησις για τη πάθησή του, δέχτηκε στο μετωπο το θαυματουργό άγγιγμα του χεριού της. Απ' τη στιγμή εκείνη ήταν οριστικά γιαιτρεμένος. Στριφώνονσε τη μέση του, έκασε διάφορες κινήσεις, στάθηκε στις μύτες των ποδιών του. Τίποτα. Κανένα έννος πόνου δεν είχε μείνει στον άναγεννημένο οργανισμό του. Ήταν τελείως καλά και εξακολουθούσε να είναι και σήμερα.

Ακολουθώντας το παράδειγμα του Τζίνιο Σέλαβ πήγε στο Πεζάρο η συμπατριώτισσα του Μίνα Ρόσι Ντέλ Μπινάνκο με δύνατους πόνους στη σπονδυλική στήλη. Κι' έφανε κι' αυτή έντελώς θεραπευμένη.

Μά η πιο καταπληκτική περίπτωση είναι η θεραπεία της μικρούλας Γκαμπριέλας όσπρι από το Βερτζάνο. Το κορίτσι αυτό, ηλικίας τριών ετών, ήταν καταδικασμένο από τους γιατρούς, που είχαν διαγνώσει λευχαιμία. Τα ερυθρά αιμοσφαίρια από τέσσερα εκατομμύρια είχαν κατέβει σε έννιάκοις χιλιάδες! Το τέλος της μικρούλας ήταν βέβαιο και σύντομο. Μά η μητέρα της δεν ήθελε να υποταχθί σ' αυτό το πεπρωμένο. Πήγε την κορούλα της στο Πεζάρο και θερμοπαράκαλεσε τη Μαρίζα να επιστρέψει όλον το θεραπευτικό δυναμισμό της. Η Μαρίζα άπλωσε πάνω το χέρι της. Μόνον που αυτή τη φορά χρειάστηκε ν' άσπρη την παλάμη της για πολλή ώρα στο κίτρινο προσωπικό της άρρωστης και να βυθισθί στα μάτια της το βαθύ και στοχαστικό εκείνο βλέμμα, που ένοιαζε να ξεκινήσει το σκοτάδι του θανάτου.

Όταν τελείωσε η εξέταση, η Μαρίζα ήταν κάπως άπονημένη από την πρώτη της άσπρη με την ψυχή 'Επιστήμη. Βιάζονταν να γυρίσι στο σπίτι της στο Πεζάρο, όπου άλλωστε την περιμέναν άνυπόμονα δεκάδες άρρωστοι. Στο μεταξύ κανένας από τους γιατρούς, που έλαθαν μέρος στην εξέταση δεν βέλησε να κάνει σκετικές άνακωνώσεις. Ο καθήγητης Μπουσκαρόλι άρκεστηκε να δηλώσει ότι ήταν μία προκαταρκτική δοκιμή (ψυχομετρική) της Μαρίζας Μαντίνι και ότι δεν είναι προς το παρόν δυνατόν να εξασθούν συμπεράσματα. Στις περιπτώσεις αυτές η πείρα έχει διδάξει πως το εξεταζόμενο για πρώτη φορά άτομο υποβεί έναν άπροσδιόριστο πόθο, δοκιμάζει κάποια συστολή. Τα συναισθήματα αυτά το επηρεάζουν σοβαρά και χωρίς να το θέλη γίνεται άνελεγκινές στις έκασυπρεώσεις του. Δεν είναι λοιπόν άπιδωτο και η Μαρίζα να ύψηλες άσυναίσθητο πολύ επιφυλακτική και να έκάλυψε με πυκνή δούκλι το βαθύτατο έκασό της...

Το βέβαιο πάντως είναι ότι ο ψυχοφυσικός οργανισμός της είναι προικισμένος με μία έκρη αίσθησις, της οποίας το περιεχόμενο είναι πολύ δύσκολο να προσδιοριστεί με το γνωστό δεδομένα της 'Επιστήμης. Μόνον την (παρούσα) της αίσθησις αυτής μπορούμε προς το παρόν να πιστοποιήσουμε, παραδεχόμενοι ότι υπάρχουν μέσα στον άνθρωπο ικανότητες και δυνάμεις που ξεφεύγουν από τον έλεγχο της λογικής και της καθημερινής πείσεως.

Η Μαρίζα είναι ένα ζωντανό παράδειγμα. Οποιοδήποτε και αν άπονηθί η επιστήμη, έκείνη θ' άπλήνη το χέρι της και θα θεραπεύη εκείνους που καταφεύγουν στο ταπεινό σπίτι της στο Πεζάρο.

Η Ιταλίδα «θεραπεύτρια» Μαρίζα Μαντίνι.

ΜΙΑ ΙΤΑΛΙΑ

Θεραπεύει τη λευχαιμία!...

Οι υπερφυσικές θεραπευτικές ικανότητες του χεριού της προκαλούν το ένδιαφέρον των ψυχιάτρων

δρος του (Κέντρου Παραψυχολογικών Έρευνών) και καθήγητης της νευροφυσιολογίας Α. Μπουσκαρόλι, δεν δίστασε καθόλου: 'Η νεαρά θεραπεύτρια του Πεζάρου έπρεπε με κάθε τρόπο να προσκληθί και να θεθί υπό παρακολούθησι. Μά έρευνήθι ο (ψυχικός) της και να εξετασθούν τα πραγματικά όρια των ικανοτήτων της. Μά άλλα λόγια η Μαρίζα έπρεπε να προσκληθί και να δώσι λόγο στην 'Επιστήμη για τα κατορθώματά της.

Η δύστυχη Μαρίζα, μη έχοντας πως έπρεπε να περθί σ' αυτή τη περίπτωση, δέχτηκε τη πρόσκλησι και παρουσιάστηκε στο (Κέντρον Παραψυχολογικών Έρευνών). Την υποδέχτηκαν καμιά δεκαριά ψυχιάτροι με έπικεφαλής τον καθήγητη Μπουσκαρόλι. 'Η εξέταση κράτος τέσσερες ώρες. Η Μαρίζα άπαντούσε δειλά στις έρωτήσεις των ψυχιάτρων. Άπαντούσε και άπορούσε. Δεν καταλάβαινε για ποιο λόγο την ρωτούσαν τόσο παράξενα πράγματα, για ποιο λόγο την έβαζαν να μουντρώουν διάφορα καρτιά, να ξεδιολέξη διάφορα άντικείμενα ή να μετρήσι από το 18 μέχρι το 33.

Όταν τελείωσε η εξέταση, η Μαρίζα ήταν κάπως άπονημένη από την πρώτη της άσπρη με την ψυχή 'Επιστήμη. Βιάζονταν να γυρίσι στο σπίτι της στο Πεζάρο, όπου άλλωστε την περιμέναν άνυπόμονα δεκάδες άρρωστοι.

Στο μεταξύ κανένας από τους γιατρούς, που έλαθαν μέρος στην εξέταση δεν βέλησε να κάνει σκετικές άνακωνώσεις. Ο καθήγητης Μπουσκαρόλι άρκεστηκε να δηλώσει ότι ήταν μία προκαταρκτική δοκιμή (ψυχομετρική) της Μαρίζας Μαντίνι και ότι δεν είναι προς το παρόν δυνατόν να εξασθούν συμπεράσματα. Στις περιπτώσεις αυτές η πείρα έχει διδάξει πως το εξεταζόμενο για πρώτη φορά άτομο υποβεί έναν άπροσδιόριστο πόθο, δοκιμάζει κάποια συστολή. Τα συναισθήματα αυτά το επηρεάζουν σοβαρά και χωρίς να το θέλη γίνεται άνελεγκινές στις έκασυπρεώσεις του. Δεν είναι λοιπόν άπιδωτο και η Μαρίζα να ύψηλες άσυναίσθητο πολύ επιφυλακτική και να έκάλυψε με πυκνή δούκλι το βαθύτατο έκασό της...

Το βέβαιο πάντως είναι ότι ο ψυχοφυσικός οργανισμός της είναι προικισμένος με μία έκρη αίσθησις, της οποίας το περιεχόμενο είναι πολύ δύσκολο να προσδιοριστεί με το γνωστό δεδομένα της 'Επιστήμης. Μόνον την (παρούσα) της αίσθησις αυτής μπορούμε προς το παρόν να πιστοποιήσουμε, παραδεχόμενοι ότι υπάρχουν μέσα στον άνθρωπο ικανότητες και δυνάμεις που ξεφεύγουν από τον έλεγχο της λογικής και της καθημερινής πείσεως.

Η Μαρίζα είναι ένα ζωντανό παράδειγμα. Οποιοδήποτε και αν άπονηθί η επιστήμη, έκείνη θ' άπλήνη το χέρι της και θα θεραπεύη εκείνους που καταφεύγουν στο ταπεινό σπίτι της στο Πεζάρο.

«Η Ζωή ΕΙΝΑΙ ΟΡΑΙΑ!»

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ανοίξαν την πόρτα του σαλονιού, πούδλεπε στη βεράντα. Και τους χτύπησε ένα τσουχτερό κρύο. Τυλίχτηκαν καλά με τα παλτά τους και πήραν το συνηθισμένο μονοπάτι, ανάμεσα στα πεύκα, όπως κάνανε κάθε μέρα, εδώ και τρία χρόνια.

Μά σήμερα ο Κάρλ — για πρώτη φορά — δεν έπιασε απ' το μπράτσο τη Ντιάνα.

— Είσαι άδικος... του είπε εκείνη γλυκά, ύστερα από λίγο.

Ο σύντροφός της εξακολούθησε να προχωρή, δίχως να την κυττάζει.

— Φεύγω σε λίγα λεπτά... πρόσθεσε η κοπέλλα. Έχω ετοιμαστή κιόλας για το ταξίδι... Μά γιατί είς' έτσι, εσύ; Τι σουκανα;

— Ναι, φεύγεις... πρόφερε επιτέλους ο Κάρλ. Έγινες καλά και φεύγεις... Οά γυρίσης στον κόσμο! Εγώ όμως μένω εδώ, στο σανατόριο...

Κι' ένας ξερός, πνιγρός βήχας τον τράνταξε.

— Κρυώνω. Άς γυρίσουμε... είπε ύστερα.

— Ξέρω τί σκέπτεσαι, ψιθύρισε η κοπέλλα. Φοβάσαι πώς θά σε ξεχάσω, μακριά σου, πώς θ' αγαπήσω κάποιον άλλον...

Μά σου ορκίζομαι...

— Τι ρωμαντισμός, Θεέ μου! Ξεχνάς πώς ζούμε στον ει- κοστή αιώνα;

Η Ντιάνα σώπασε λίγο, πληγωμένη στην ψυχή. Ύστερα είπε σιγανά:

— Άν μου το επιτρέπης, θάρχωμαι να σε βλέπω... Και θά σου γράφω ταχτικά... κι' εσύ το ίδιο... Μά γιατί με κυ- τάξεις έτσι, σαν να με μισής; Γιατί, αγάπη μου; Πές μου, τί σουκανα;

Ο Κάρλ την άρπαξε ξαφνικά απ' τους ώμους και την έσφιξε πάνω του.

— Μή φύγης!... Μή φύγης!... στέναξε μ' άπελπισία.

— Μείνανε για πολύ έτσι αγκαλιασμένοι κι' άμίλητοι... Ύ- στερα, ο ήχος της καμπάνας του φαγητού τους ξανάφερε στην πραγματικότητα. Και πήραν το δρόμο για το σανατόριο, πια- σμένοι απ' το χέρι, δίχως να μιλάνε...

Η Ντιάνα έφυγε, το ίδιο απόγεμα...

Στο Μιλάνο, στο σπίτι της θείας της περνούσε τις μέρες της κλεισμένη στην κάμαρά της. Οι δικοί της άνησυχούσαν για την κατάστασή της.

Δέν είχε ξαναπάει στο σανατόριο, γιατί της τόχε άπα- γορέψει ο Κάρλ. Μά, κάθε μήνα, ο διευθυντής της έστελνε ειδήσεις για τον άρρωστο — όπως της είχε υποσχεθεί. Ο πυρετός του μεγάλωνε, χειρότερε γερμάτα από γερμάτα.

Η Ντιάνα τούστελνε κάθε μέρα γράμματα γεμάτα από άναμνήσεις του γλυκού και μελαγχολικού έρωτά τους. Μά έ- κείνος δέν της άπαντούσε.

Όστόσο, η νέα εξακολουθούσε να ζή άπομονωμένη, στο σπίτι της θείας της, περιμένοντας πιστά. Έβλεπε μονάχα κάθε μέρα ένα παλλό, παιδικό της φίλο, ένα ξανθό, δειλό κι' άραιο νέο. Του μιλούσε ώρες άτέλειωτες για τον άρρωστο.

Εκείνος την άκουγε υπομονετικά — μόνο κάπου-κάπου τρε- μούλιαζαν ελαφρά τα χείλη του.

Κάποια μέρα, πού ήταν λυπημένη πάλι η Ντιάνα, την πήρε στην άγκαλιά του και της χάιδεψε άδελφικά τα μαλ- λιά.

Ξαφνικά, εκείνη άποτραβήχτηκε και τον παρακάλεσε να την άφήσει μόνη.

Μόλις έφυγε ο νέος, πλησίασε στον καθρέφτη της και κυ- τάχτηκε πολλή ώρα, σαν σαστισμένη...

Άρχισε να γράφει στον άρρωστο.

Μά, για πρώτη φορά, δέν κατάφερε να βρή τις λέξεις πού ήθελε...

Ο παιδικός φίλος της εξακολούθησε νάρχεται κάθε μέρα στο σπίτι της θείας της. Τώρα όμως μιλούσαν ελάχιστα για τον άρρωστο και δέν κυττάζονταν πιά μέσα στα μάτια, σαν άλλοτε.

Η Ντιάνα ξενοχτούσε, ξεετάζοντας το καινούργιο εκείνο

αίσθημα πού γεννιότανε στην ψυχή της και προσπαθώντας να το πολεμήσει.

Ένα πρωί, είπε στη θεία της πώς είχε λάβει ένα τηλε- γράφημα και πώς έπρεπε να πάη άμέσως στο σανατόριο, για μιά-δυό μέρες. Κι' έφυγε πραγματικά.

Μέσ' στ' αυτόκίνητο πού την πήγαινε στον Κάρλ, ήταν η ζωντανή εικόνα της άτυπομνησίας.

Ηθελε να φτάση κοντά του, άμέσως, να τον ξαναδθ, να βεβαιωθεί πώς τον αγαπούσε άκόμα, σαν πρώτα... και πώς εκείνο το «άλλο» πού είχε νοιώσει, ήταν άπλη φίλια, συμπα- θεια, μά όχι έρωτας!

Όταν έφτασε επιτέλους στο σανατόριο, ώρμησε μέσ' στο δωμάτιο του Κάρλ, δίχως να χτυπήσει. Άλλά σταμάτησε, άκουμπώντας στην πόρτα, σαν εξαντλημένη απ' το τρέξιμο, κυττάζοντας τον.

Ήταν ο ίδιος πάντα. Μόνο πού το πρόσωπό του είχε πά- ρει κιόλας κάτι απ' το θάνατο!...

Σωπάσανε για πολλή ώρα.

Κοντά στο κρεβάτι του και κουβεντιάσανε για πράγματα ά- διάφορα.

Μιλούσαν με δυσκολία στον ένικό — τόσο νοιώσανε πώς ήταν ξένοι ο ένας για τον άλλο!

Τα μάτια του Κάρλ είχαν μιά παράξενη έκφραση... Ή Ντιάνα κατάλαβε πώς ήταν φθόνος και μίσος του άρρωστου για τον γερό...

Βεβαιώθηκε γι' αυτό, όταν άνοιξε η πόρτα και μπήκε μιά κοπέλλα χλωμή και λεπτοκαμωμένη, πού φαινότανε κι' αυτή πολύ άρρωστη.

Μόλις την αντίκρουσε ο Κάρλ, το πρόσωπό του άλλαξε, φωτίσθηκε από ένα χαμόγελο πού δέν τόχε ξαναδθ ποτέ η Ντιάνα. Τότε κατάλαβε εκείνη πώς ο άρρωστος αγαπούσε την άρρωστη, την έτοιμοθάνατη, όπως δέν είχε αγαπήσει ποτέ

αυτήν: μ' έναν έρωτα άληθινό, ιερό, άκατάλυτο! Κατάλαβε επίσης πώς έπρεπε να φύγη το γρηγορότερο, ν' άφήση μόνα τα δυό εκείνα πλάσματα, πού είχαν τόσο λίγο καιρό άκόμα να μείνουν μαζί...

Βγήκε απ' το δωμάτιο του άρρωστου και κατέβηκε σιγά-σι- γά τη σκάλα.

Ο διευθυντής, πού την περίμενε στο χόλλ, παραξενεύτηκε βλέποντας τη λάμψη της ματιάς της.

— Φεύγω άμέσως, γιατρέ, του είπε. Ευτυχώς πού ήρθα!...

Θυμάσθε τί μούπατε την ήμερα πού έφυγα από δω; «Η ζωή είναι άραία, κόρη μου, περισσότερο από όσο σας φαίνεται τώρα...». Είχατε δίκιο! Τα λόγια σας άληθέψανε... Σας ευ- χαριστώ, γιατρέ!...

Είχαμε μέσ' στ' αυτόκίνητο. Πριν φτάση στο Μιλάνο, σκούπισε τα μάτια της. Μά τα δάκρυά της εξακολουθούσαν να τρέχουν, ακράτητα, σαν ν' αναβλύζανε από κάποιαν ά- στείρευτη πηγή.

Κλαίγοντας άκόμα, ανέβηκε γρήγορα τη σκάλα του σπι- τίου της θείας της. Σταμάτησε μιά στιγμή, για ν' άκούση την άργη και ήρεμη ανάσα της, πού δέν είχε άλλάξει καθόλου

απ' το βιαστικό ανέσασμα. Κι' ένοιασε τον εαυτό της δυ- νατό, γερό, προωρισμένο να ζήση!

Με κάποια άδελφιά της άκόμα στην ψυχή, μπήκε στο μι- κρό σαλόνι, όπου την περίμενε ο παιδικός της φίλος, όπως

κάθε μέρα.

Εκλείσε πίσω της την πόρτα κι' άκούμπησε πάνω — ο- πως είχε κάνει, πριν από λίγες ώρες, στο σανατόριο...

Ο νέος είχε σκευδη άπότομα και την κυττάζε, χλωμός κι' άμίλητος...

Ήταν κι' εκείνος δυνατός, γερός, προωρισμένος να ζήση... όπως κι' η Ντιάνα!

Ναι, ήταν μοιραίο να ένωθούν κι' αυτοί μ' έναν έρωτα ιερό, άπόλυτο κι' άκατάλυτο, όπως κι' οι δυό άλλοι πού άργαπε- θαίνανε...

Η Ντιάνα σκούπισε τα τελευταία δάκρυά της και χαμο- γέλασε.

M. NT' APA

Κάποια μέρα, πού ήταν λυ- ημένη πάλι η Ντιάνα, την πήρε στην άγκαλιά του...

Το όπλο του εγκλήματος, χωρισμένο στα δύο, βρέθηκε μέσα στο πηγάδι.

Ο αδελφός του Τσάρλς ήταν σε διάσταση με τη γυναίκα του και, περιμένοντας να συμφιλιωθεί μαζί της, πήρε τα δίδυμα παιδιά του και εγκαταστάθηκε στο σπίτι του αδελφού του, που του πρόσφερε και δουλειά.

Μετά τις φωνές, ο Λέο έτρεξε στον κήπο και βρήκε την Κάρρη να πλέει στο αίμα. Βλέποντας ότι ανέπνεε ακόμα, ειδοποίησε πρώτα: το γιατρό και μετά τον σερίφη. "Όπου να φτάσει όμως ο γιατρός, η Κάρρη είχε ξεμυχήσει.

Έχοντας πάντα στο νου του να βρή τον «Σάμ», που είχε αναφέρει ο Λέο, ο σερίφης διέταξε τους άνδρες του να ψάξουν για το όπλο του εγκλήματος. Είχε την βεβαιότητα ότι, αφού ο δολοφόνος ήταν μάλλον γνωστός της οικογένειας, θα είχε φροντίσει να το εξασφαλίσει άμεσα, για να μην βρεθεί στην κατοχή του. Και το πιο πιθανό ήταν ότι το όπλο θα βρισκόταν πεταμένο κάπου γύρω στο σπίτι.

Μιά βρευνα στο πηγάδι του κτήματος, έφερε σε φως το όπλο του εγκλήματος. Ήταν χωρισμένο στα δύο και ο υποκόπανός του είχε φανερὰ τὰ ίχνη αίματος. Άλλα, όταν το συναρμολόγησαν, οι αστυνομικοί είδαν ότι έλειπε ο μηχανισμός της σκανδάλης.

Στο μεταξύ, το χιόνι που είχε στρωθεί την ημέρα της δολοφονίας, έλυνε. Και τότε οι αστυνομικοί ανακάλυψαν κοντά στο πηγάδι και τον μηχανισμό της σκανδάλης. Το μικρό αυτό εξάρτημα, παρά όλα που δεν είχε άπάνω κανένα δακτυλικό αποτύπωμα, αποτέλεσε το κύριο στοιχείο για το ξεσκέπασμα του δολοφόνου, που είχε σκηνοθετήσει με άπιαστη ικανότητα το διπλό εγκλήματά του.

Παράλληλα, οι αστυνομικοί δεν άργησαν να βρούν τον άνθρωπο που, όπως φαινόταν από την κατάσταση του Λέο, έπρεπε να είναι ο δολοφόνος.

Ο Σάμ ήταν ο έπιστάτης του Τσάρλς, πριν εγκατασταθεί στο κτήμα ο Λέο και πολύ συχνά τσακωνόταν με τον προϊστάμενό του.

Η ανακάλυψή του, όμως, αυτή να ρίξει φως στην υπόθεση, έφερε μεγαλύτερη σύγχυση στους αστυνομικούς. Ο Σάμ παραδέχθηκε τους καυγάδες του με τον Τσάρλς Χάλτερμαν, αλλά επέμεινε ότι δεν είχε κοιμιά σχέση με την δολοφονία του. Τό άλλοθι του, άλλωστε, φαινόταν να είναι αβρόχιο. Έφερε σοβαρές αποδείξεις, ότι το βράδυ του φόνου βρισκόταν άεκτα χιλιόμετρα μακριά από το κτήμα.

Ο σερίφης, δεν ήξερε τί συμπέρασμα να βγάλει. Και τότε, θυμήθηκε τον μηχανισμό της σκανδάλης...

Όπως έδειχναν τα πράγματα και οι καταθέσεις, η δολοφονία είχε γίνει γύρω στις 4 το πρωί, δηλαδή άρκετες ώρες απ' ότου είχε αρχίσει να χιονίζει.

Το γεγονός, όμως, ότι το εξάρτημα του όπλου ήταν κάτω από το χιόνι, έδειχνε ότι ο δολοφόνος είχε χρησιμοποιήσει το όπλο πολύ πριν από τις τέσσερις. Ο Λέο όμως, βεβαίως ότι είχε ακούσει τους πυροβολισμούς γύρω στις τέσσερις το πρωί. Ο Λέο, λοιπόν, έλεγε ψέμματα. Και, μία και το άλλοθι του Σάμ ήταν αβρόχιο, οι υποψίες στράφηκαν στον έτεροβαλή αδελφό του Τσάρλς Χάλτερμαν.

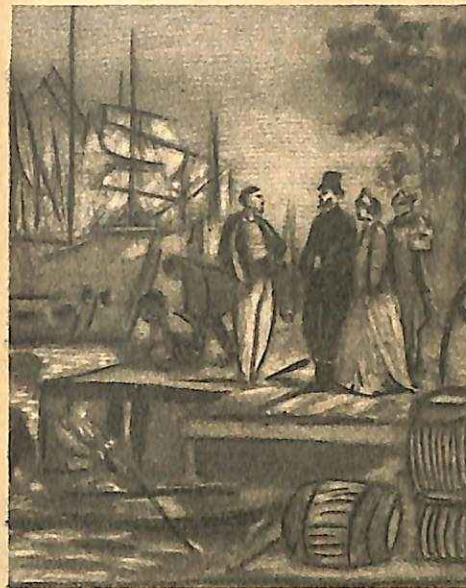
Όταν ο σερίφης τον κατηγορήσε για τη δολοφονία του αδελφού του και της κουνιάδας του, ο Λέο αρνήθηκε. Άλλα σιγά-σιγά, τα στοιχεία άρχισαν να μαζεύονται ένα-ένα και η ένοχή του αποδείχτηκε.

Στο τέλος, ο Λέο άμολόγησε και ο ίδιος την ένοχή του, και τους λόγους που τον ώθησαν στο διπλό του εγκλήμα.

Ο Τσάρλς και η Κάρρη, είπα, έβαζαν τα δύο παιδιά του να φωνάζουν εκείνους «πατέρας» και «μητέρας», για να κατορθώσουν αργότερα να του τα πάρουν. Είχαν πείσει, επίσης τη γυναίκα του να μη δεχθεί να συμφιλιωθεί μαζί του, έπιζοντας μ' αυτόν τον τρόπο ότι θα τον απομάκρυναν από τα παιδιά του.

Όμολόγησε, επίσης, ότι είχε σκοτώσει τον Τσάρλς άρκετες ώρες πριν από τις 4 το πρωί, όποτε και πέταξε το εξάρτημα του όπλου. Την Κάρρη, πρόσθεσε, την σκότωσε αργότερα, για να φανεί ότι και οι δύο δολοφονίες είχαν γίνει μαζί και να ρίξει την ευθύνη πάνω στον Σάμ, που ήξερε την ιστορία του και τους σκηνούς καυγάδες του με τον Τσάρλς.

Στη δίκη που έγινε, ο Λέο καταδικάστηκε σε θάνατο. Και τον Φεβρουάριο του 1927 έκανε το ταξίδι για τον Άλλο Κόσμο, πάνω στην ήλεκτρική καρέλα.

Ο φίλεας όογκ, ο ήρωας του γνωστού μυθιστορήματος του 'Ιουλίου Βέρν «Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες» διαπραγματεύεται στο Χόνγκ Κόνγκ το ναύλωμα ενός καραβιού, για να τον μεταφέρει στη Σαγκάη.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΓΥΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το κατόρθωμα της Νέλλυ Μπλάυ

Στην εποχή που ο 'Ιούλιος Βέρν έγραφε το απaráμιλλο μυθιστόρημά του «Ο γύρος του κόσμου σε 80 ημέρες», κανείς ακόμη δεν είχε σκεφθεί να προσδιορίσει την ελάχιστη διάρκεια ενός παραμυθίου ταξιδιού. Άς τον 16ον αιώνα, εξ άλλου, έκινους που θα τολμούσαν να μιλήσουν για έναν (γύρο του κόσμου) θα έδεσφείτο τρελάς, γιατί κανείς δεν πίστευε πως ή γη ήταν σφαιρική. Κατά το 745, ο επίσκοπος του Σαλτακούργου Βινγύλιος είχε τολμήσει να υποστηρίξει ότι υπήρχαν αντίποδες. Ο επίσκοπος της Μαύνης Βονιφάτιος τον κακοποίησε τότε ως αιρετικό και ο πάπας Ζαχαρίας διέταξε να καπ στην πυρά.

Σιγά-σιγά, όμως, οι αντίληψεις άλλαξαν και, με την εμφάνιση του Γαλιλαίου, η σφαιρικότητα της γης άρχισε να κερδίζει έδαφος μεταξύ των επιστημονών πρώτα και των λαϊκών μαζών κατόπιν. Κι η εκκλησία, άλλωστε, έπαψε με τον καιρό να καταδικάζει εκείνους που υποστήριζαν παραμυθίες θεωρίες.

Άλλα και προτού ακόμη επικρατήσει η αντίληψη για τη σφαιρικότητα της γης, ένας Άγγλος ευπατριδής είχε επιχειρήσει να κάνει το γύρο του κόσμου.

Ο πρωτοπόρος αυτός, που λεγόταν σερ Τζών Μάλντεϊλ, είχε φύγει από την Άγγλία στις 12 'Ιουνίου 1322 με την πρόθεση να επισκεφθεί την Κίνα, που οι Ευρωπαίοι τότε αποκαλούσαν τότε Ταρταρία. Πραγματικά έφτασε εκεί έπειτα από πολλές πενιχτές. Μιά μέρα, όμως, του ήρθε η ιδέα να γυρίσει στην πατρίδα του, ακολουθώντας την αντίθετη κατεύθυνση από έθώντας την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που είχε πάρει για να φτάσει στην Άπω Ανατολή. Για το ταξίδι αυτό χρειάστηκε 34 δολάρια χρόνια! Όταν έφτασε στην πατρίδα του δημοσίευσε ένα βιβλίο, που περιέχει πολλές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες για τις άγνωστες χώρες που επισκέφθηκε.

Ο Μάλντεϊλ, ωστόσο, δεν επιδίωξε να κατορθώσει κανένα ρεκόρ. Ταξίδευε μόνον για το κέφι του. Και το ίδιο έγινε με τους ναυτικούς και τους επιστήμονες του 19ου αιώνα που επιχειρούσαν να κάνουν το γύρο του κόσμου.

Ός την εποχή εκείνη, όσοι αποφάσιζαν να κάνουν το γύρο του κόσμου, έπρεπε να περάσουν από τα τρία άκρωτήρια: το Χόρν, της Καλής Έλπίδας και το Τύρρες (Αυστραλία). Κι άλλωστε, δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά, γιατί οι ιστιοφόροι δεν υπήρχαν ακόμη ή μόλις άρχιζαν να εμφανίζονται και τα κερσαία ταξίδια ήταν κοπιώδη και εξαιρετικά επικίνδυνα.

Σιγά-σιγά, όμως, άρχισαν να κατασκευάζονται μεγάλες οδοιπορικές γραμμές και τότε ακριβώς ο 'Ιούλιος Βέρν φαντάστηκε να πραγματοποιήσει... στο χαρτί έ-

ναν αληθινό γύρο του κόσμου, χρησιμοποιώντας όλα τα μεταφορικά μέσα της εποχής.

Να το δρομολόγιο που ακολούθησε ο ήρωας του φίλεας όογκ:

Από το Λονδίνο ως το Σουέζ (πλοίο και οδοιπορικός) ημέρες 7, από το Σουέζ στη Βομβάη (πλοίο) ημέρες 13, από τη Βομβάη στην Καλκούτα (οδοιπορικός) ημέρες 3, από το Χόνγκ Κόνγκ στη Γιοκοχάμα (πλοίο) ημέρες 6, από τη Γιοκοχάμα στον Σάν Φραντσκο (πλοίο) ημέρες 22, από το Σάν Φραντσκο στη Νέα Υόρκη (οδοιπορικός) ημέρες 7 από τη Νέα Υόρκη στο Λονδίνο (πλοίο) ημέρες 9, καθυστέρησης κλπ. 13. Σύνολον 80.

Η μεγαλοφυής έμπνευση του 'Ιουλίου Βέρν παρακίνησε πολλούς συγχρόνους του να επιχειρήσουν έναν πραγματικό γύρο του κόσμου.

Η πρώτη στον μακρό κατάλογο ήταν η 'Αμερικανίδα δημοσιογράφος Νέλλυ Μπλάυ που επρότεινε στον διευθυντή της έφημεριδος «Τουώρλντ», όπου εργαζόταν, να προκηρύξει έναν διαγωνισμό μεταξύ των αναγνωστών, που θα έκαλούντο να πουν σε πόσες ημέρες ή ταλαιπωρή αυτή γυναίκα θα έπραγματοποιούσε το γύρο του κόσμου. Ο διευθυντής δέχτηκε και έλαβε 927.433 απαντήσεις. Τα έξοδα του ταξιδιού τα ανέλαβε η έφημερίδα.

Η μίς Μπλάυ έφυγε από τη Νέα Υόρκη στις 14 Νοεμβρίου 1889 με το υπερκάνειον «Βασίλισσα Βικτωρία». Η μεγάλη τρικυμία που επικρατούσε στον ώκεανό καθυστέρησε το δρομολόγιο του πλοίου. Έτσι, όταν έφτασαν στο Σαουθάμπτον, το πλοίο που πήγαινε στις 'Ινδίες είχε φύγει. Η 'Αμερικανίδα δημοσιογράφος διευθύνθηκε τότε στο Ντούβρ, διέπλευσε τη Μάγχη, σταμάτησε λίγο στην 'Αμνιέν, για να επισκεφθεί τον 'Ιουλίον Βέρν, κι έπειτα έτρεξε στο Καλαί, όπου επιβιβάσθηκε σ' ένα γαλλικό πλοίο που έφευγε για τις 'Ινδίες. Στο Κολκίμπο άλλαξε πλοίο κι έφτασε στο Χόνγκ Κόνγκ δυο μέρες ενωρίτερα από το... φίλεα όογκ. Εκεί, όμως, χρειάστηκε να περιμένει πέντε ημέρες για να πάσει το πλοίο για την 'Ιαπωνία. Στο γυρισμό, οι χιονοθύελλες εμπόδιζαν το πλοίο να προχωρήσει με την απαιτούμενη ταχύτητα. Η Νέλλυ Μπλάυ αναγκάστηκε, λοιπόν, να τροποποιήσει λιγάκι τη διαδρομή, πέρασε από το Σικάγο, που δεν συμπεριλαμβανόταν στο πρόγραμμα κι από εκεί έφτασε οδοιπορικώς στη Νέα Υόρκη στις 16 'Ιανουαρίου 1890. Είχε χρειαστεί για το γύρο του κόσμου 76 ημέρες, 6 ώρες, 11 λεπτά και 42 δευτερόλεπτα (είχε καταρρίψει, συνεπώς το ρεκόρ του ήρωας του 'Ιουλίου Βέρν). Στο διάστημα αυτό διέτρεξε 42 χιλιάδες χιλιόμετρα, δηλαδή κάτι περισσότερο από το μήκος της περιφέρειας της γης.

1-2 Τριάντα χρόνια χωρίζουν τις δύο αυτές φωτογραφίες. Η πρώτη πάρθηκε το 1925 και παρουσιάζει τον Τζαίκο Κούγκαν, που ήταν τότε 11 χρόνων και έθεωρείτο παιδί θαύμα του κινηματογράφου, μαζί με την Τζόαν Κράουφρντ, η οποία με το πραγματικό της όνομα Λουσίλ Λε Σιέρ έκανε τότε τα πρώτα της βήματα στον κινηματογράφο, ως χορεύτρια. Η δεύτερη φωτογραφία πάρθηκε πρό ημερών στο Χόλλυγουντ κατά το πάρτυ που έδωσε ο Τζαίκο Κούγκαν επί ευκαιρία της 41ης επέτειου των γενεθλίων του και τον παρουσιάζει πάλι με την Τζόαν, η οποία γεννήθηκε στις 23 Μαρτίου 1908. Ο Τζαίκο, χονδρός και φαλακρός φαίνεται πολύ πιο γηρασμένος από την Τζόαν, η οποία αν και μεγαλύτερη του, περνά μία δεύτερη περίοδο νεότητας.

3 Στο αεροδρόμιο της Ρώμης, η μικρούλα Ραζ-Μαρί Μαράτζο οδηγεί την τυφή μητέρα της στο αεροπλάνο, που θα την μεταφέρει στην 'Αμερική. Εκεί, και συγκεκριμένα σ' ένα νοσοκομείο της Καλιφορνίας, πρόκειται να υποστεί μία σοβαρή επέμβαση, που θα της ελατρώσει, ένα μέρι τουλάχιστον, το φάος της. Στην αγκαλιά της η τυφή μητέρα κρατά το μικρότερο παιδί της, τον Βίκτωρα. Και ο σύζυγος της κ. Μαράτζο είναι κι αυτός στην 'Αμερική για να χειρουργηθεί. Όλα τα έξοδα τα έχει αναλάβει ένα 'Αμερικανικό φιλοanthρωπικό ίδρυμα.

4 Ο Σουλτάνος της Γιοχάρας, ενός κρατίδιου της Μαλακκής Χερσονήσου, ο οποίος είναι σήμερα 83 χρόνων, πανηγύρισε πρό ημερών τα 60 αιώνα χρόνια παραμονής στο θρόνο του. Όταν το 1895 έγινε σουλτάνος, τα ταμεία του κράτους του είχαν άκρως 350 δρχμές, ενώ σήμερα τα έσοδα της Γιοχάρας μόνο από το ελαστικό κόμμι, την έχουν καταστήσει ένα από τα πλουσιότερα κράτη του κόσμου. Στη φωτογραφία μας ο μοιάρχης με την κόρη του Μαριάμ, πέντε χρόνων, την οποία απέκτησε με την τετάρτη κατά σειράν σύζυγό του.

2 παράξενες

Ο μυστηριώδης κλεφτοκοιτάς των Χάλτερμαν

ΕΝΑ τηλεφώνημα, έστειλε τον σερίφη Ράμσεϋ βιαστικά στο άγρόκτημα του Τσάρλς Χάλτερμαν, εκείνο το πρωινό του 1926. Μόλις μπήκε στο πίσω μέρος του κήπου, ο σερίφης βρέθηκε μπροστά σε ένα ανατριχιαστικό θέαμα.

Ξαπλωμένο μπρούμυτα πάνω στο κατάλευκο χιόνι, δίπλα σ' ένα από τα κοτέτσια του, ήταν το άπογνυμμένο πτώμα του Τσάρλς Χάλτερμαν. Δύο σφαίρες από όπλο, έδειχναν τον τρόπο, με τον όποιον είχε δολοφονηθεί.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, μπροστά στην σκάλα της έ-ξώπορτας, κειτόταν ένα άλλο πτώμα, της Κάρρη, της γυναίκας του Τσάρλς. Πάνω από το λεπτό νυκτικό της είχε ρίξει μία ράμπα. Το κεφάλι της ήταν σχεδόν θρυμματισμένο, από αλλεπάλληλα κτυπήματα με τον υποκόπανο ενός όπλου.

Με την πρώτη ματιά που έριξε, ο σερίφης σχημάτισε μία εικόνα της σκηνής της διπλής δολοφονίας. Ο Τσάρλς Χάλτερμαν άκουσε θόρυβο στο κοτέτσι του και παίρνοντας το όπλο του, πήγε να εξασκήσει τί συμβαίνει. Εκεί βρέθηκε μπροστά στον κλεφτοκοιτά, που του άρπαξε το όπλο και τον σκότωσε με δύο σφαίρες.

Στο άκουσμα των πυροβολισμών, η Κάρρη έτρεξε να δει τί συμβαίνει και βρέθηκε και κείνη μπροστά στον δολοφόνο. Μόλις είδε ότι τον αναγνώρισε η Κάρρη, ο δολοφόνος, που θα έπρεπε να είναι γνωστός της οικογένειας ή άνθρωπος που ήταν εύκολο να αναγνωρισθεί, έπευε στη γυναίκα και της κατάφερε τα χτυπήματα με τον υποκόπανο του όπλου, που έφεραν τελικά και το θάνατά της.

Πριν ξεμυχήσει, η Κάρρη θα έπρεπε να έχει προσλάβει να φάει. Και, παρά όλα που η δολοφονία φαινόταν να έχει γίνει τα έημεράματα, υπήρχε πιθανότητα κάποιος να είχε ακούσει τις φωνές της.

Τα στοιχεία που μάζευε ο σερίφης, επιβεβαίωναν την θεωρία του. Ο Λέο, ο έτεροβαλής αδελφός του Τσάρλς Χάλτερμαν, πιο γνωστός με το παρατσούκλι «Ο Κοντούλης», δήλωσε ότι γύρω στις 4 το πρωί άκουσε πυροβολισμούς και ύστερα την τραυματική φωνή της Κάρρη, που παρακαλούσε:

— Μή, Σάμ! Μή!... Ο Λέο είχε ακούσει καθαρά το όνομα «Σάμ», αλλά δεν ήξερε κανένα με το όνομα αυτό στην γύρω περιοχή.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ

ΚΗΠΟΣ Ζεσταίνει το σπίτι σας

Με το έξυπνο σύστημα της «άντλιας θερμότητας»

Πώς μπορούμε να ζεστάνουμε το σπίτι μας, το χειμώνα, παίρνοντας θερμότητα απ' τον κήπο μας, πού τον σκεπάζει το χιόνι ή η παγωμένη παχνη;

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό, πού φαίνεται αλλόκοτο, είναι: Με την «άντλια θερμότητας». Πρόκειται για μία εφεύρεση, πού έχει τεθεί πιά σε κοινή χρήση στην Αμερική, έχει αρχίσει δέ να επεκτείνεται και στην Ευρώπη — αλλά με αργό ρυθμό ακόμη, κι όχι σε κοινές κατοικίες.

Για να εξηγήσουμε τον τρόπο λειτουργίας της «άντλιας θερμότητας», πρέπει να ρίξουμε μία ματιά στο συνηθισμένο ηλεκτρικό ψυγείο. Είναι κι αυτό μία «άντλια θερμότητας», αλλά περιορισμένη σε μικρότερο χώρο και προωρισμένη για διαφορετικό σκοπό.

Από το αποτέλεσμα είναι ηλεκτρικό ψυγείο; Από ένα κλειστό κιβώτιο, απομονωμένο όσο το δυνατόν καλύτερα, ώστε να μη μπορεί να μπει ή να βγει απ' αυτό θερμότητα. Το κιβώτιο αυτό περιέχει τα πράγματα (τρόφιμα, κλπ.) πού χρειάζονται ψύξη. Στο εσωτερικό του υπάρχει ένας σπειροειδής σωλήνας, πού αποτελεί τη μοναδική επικοινωνία του με το εξωτερικό περιβάλλον (εικ. 1). Μέσα στο σωλήνα αυτόν, κυκλοφορεί ένα ειδικό υγρό — το ψυκτικό, όπως ονομάζεται. Μία ηλεκτροκίνητη αντλία τ' αναγκάζει να περάσει απ' το σπειροειδή σωλήνα, μέσα στο κιβώτιο, κι ύστερα από έναν άλλο παρόμοιο, αλλά εύρισκόμενο έξω απ' το κιβώτιο.

Στον εσωτερικό σωλήνα, το υγρό εξατμίζεται, γίνεται αέριο και απορροφά έτσι μία ποσότητα θερμότητας απ' το περιβάλλον κι απ' το περιεχόμενο του ψυγείου. Φτάνει ύστερα στον εξωτερικό σωλήνα ως αέριο, κι εκεί ψύχεται και ξαναγίνεται υγρό, αποβάλλοντας συγχρόνως τη θερμότητα πού έχει απορροφήσει. Η απελευθέρωση της θερμότητας πού στέλνει συνεχώς ρεύμα αέρος πάνω στον εξωτερικό σωλήνα-συμπυκνωτή.

Μ' αυτό, λοιπόν, το σύστημα, το υγρό παίρνει συνεχώς θερμότητα απ' το εσωτερικό του ψυγείου και τη διασκορπίζει στο εξωτερικό περιβάλλον.

Αν μάλιστα λειτουργήσει το ψυγείο για ένα χρονικό διάστημα συνεχώς, ο εξωτερικός σωλήνας ζεσταίνεται αρκετά, απ' τη θερμότητα πού δεν προλαβαίνει πιά να τη διασκορπίσει τελείως το ρεύμα του ανέμου.

Φυσικά, δηλαδή αυτή η δουλειά δεν μπορεί να γίνεται... τζάμπα! Για τη μεταφορά της θερμότητας απ' το περιεχόμενο του ψυγείου στο εξωτερικό περιβάλλον, απαιτείται κάποιο έργο, κι αυτό πρέπει να πληρωθεί. Και, πραγματικά, πληρώνουμε την αξία του ηλεκτρικού ρεύματος πού καταναλώνει το μοτέρ του ψυγείου μας για την κυκλοφορία του ψυκτικού υγρού.

Υποθέστε τώρα πώς βγαίνουμε το σπειροειδή σωλήνα απ' το εσωτερικό του ψυγείου, τον επεκτείνουμε και τον θάβουμε έξω απ' το σπίτι μας, στο έδαφος του κήπου, σε κάποιο βάθος. Ας βάλουμε μπροστά το μοτέρ κι' ας ιδούμε τί θα συμβεί.

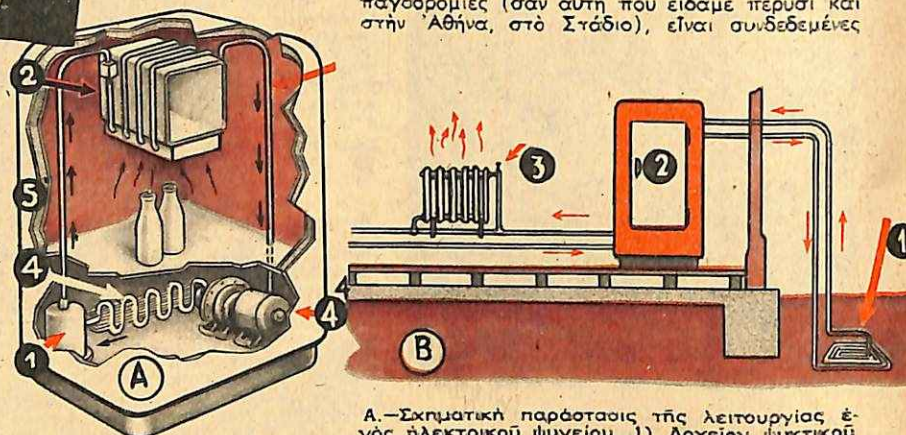
Ο θαμένος σωλήνας τείνει να απορροφήσει θερμότητα από κάθε τι πού βρίσκεται γύρω του. Περιμένοντας δε κατόπιν το υγρό μέσα απ' αυτόν, παραλαμβάνει τη θερμότητα πού έχει συγκεντρώσει, και τη μεταφέρει στο εσωτερικό του σπιτιού.

Αν τώρα ο εξωτερικός σωλήνας του ψυγείου πάρη τη μορφή ενός καλοριφέρ, θα περνά απ' αυτόν το θερμό υγρό και θα ζεσταίνεται το σπίτι (εικ. 2).

Κι' αν ακόμη το μοτέρ λειτουργήσει συνεχώς, νύχτα και μέρα, απορροφώντας θερμότητα από το έδαφος, δεν θα μπορούσε ποτέ να ελαττώσει τη θερμοκρασία, έστω κι' ενός μικρού κομματιού γης, περισσότερο από μερικά δέκατα

του βαθμού. Πράγματι, είναι τόσο μεγάλη η ποσότητα της θερμότητας πού περιέχει το έδαφος! Κι' όταν ακόμη είναι παγωμένο και σκεπασμένο με χιόνι, πάντα μπορεί να ψυχθεί λίγο παραπάνω. Κι' η θερμότητα πού θα μας δώσει, θα είναι έξ' ίσου χρήσιμη, σαν την προερχόμενη από οποιαδήποτε άλλη — και θερμότερη — πηγή.

Ακόμα κι' από μία κολώνα πάγου μπορούμε να βγάλουμε εύκολα αρκετή θερμότητα. Πραγματικά, οι πίστες από τεχνητό πάγο για παγοδρομίες (σαν αυτή πού είδαμε πέρυσι και στην Αθήνα, στο Στάδιο), είναι συνδεδεμένες

Α.—Σχηματική παράσταση της λειτουργίας ενός ηλεκτρικού ψυγείου. 1) Δοχείον ψυκτικού υγρού. 2) Σπειροειδής σωλήνας (εσωτερικός) όπου το υγρό εξατμίζεται και απορροφά θερμότητα. 3) Σωλήνας-συμπυκνωτής, όπου οι ατμοί υγροποιούνται πάλι και αποβάλλουν τη θερμότητα πού απορρόφησαν. 4) Ηλεκτροκίνητη αντλία για την κυκλοφορία του ψυκτικού υγρού. 5) Μονωτικό στρώμα. Β.—Η εγκατάσταση της «άντλιας θερμότητας». 1) Σωλήνας θαμένος στο έδαφος. 2) Μηχανισμός αντλίας. 3) Καλοριφέρ.

μ' ένα ηλεκτρικό μηχανήμα, πού παίρνει συνεχώς θερμότητα απ' τον πάγο και τη διασκορπίζει, για να μη τ'ον άφισα να λιώσει. Αλλά, ας ξαναγυρίσουμε στο σύστημα πού περιγράψαμε, με το θαμένο σωλήνα και το καλοριφέρ.

Αν η ηλεκτροκίνητη αντλία αρχίσει να λειτουργεί αντίθετως, θα κυκλοφορήσει ανάποδα το ψυκτικό υγρό, και μαζί μ' αυτό θ' αντιστραφεί η κίνηση της θερμότητας. Το σύστημα μας θα παίρνει τώρα θερμότητα απ' το εσωτερικό του σπιτιού και θα τη διασκορπίζει στο έδαφος του κήπου. Γιατί, όπως μπορούμε πάντοτε ν' αφαιρέσουμε θερμότητα από την παγωμένη γη, έτσι μπορούμε επίσης και να της προσθέσουμε λίγο περισσότερη, όσο ζεστή κι' αν είναι ήδη.

Μ' αυτό λοιπόν τον τρόπο, είναι δυνατόν να δροσίσουμε το σπίτι μας, το καλοκαίρι.

Το μεγάλο πλεονέκτημα της «άντλιας θερμότητας» είναι η οικονομική της απόδοσης. Για να θερμάνουμε με ηλεκτρισμό ένα δωμάτιο, μπορούμε να μεταχειριστούμε δύο τρόπους: ή να εγκαταστήσουμε μία ηλεκτρική θερμάστρα, πού παράγει ή ίδια τη θερμότητα, ή να προτιμήσουμε την «άντλια» πού την παίρνει από τη γη. Η δεύτερη λοιπόν μέθοδος είναι 3 - 5 φορές οικονομικότερη από την πρώτη.

Μόνο πού κοστίζει πολύ η αρχική εγκατάσταση ενός τέτοιου συστήματος. Τα συνηθισμένα ηλεκτρικά ψυγεία δεν είναι καθόλου φτηνά. Και ωστόσο έχουν μικρή «ικανότητα μεταφοράς θερμότητας», δηλαδή για να κρυσώσουν το εσωτερικό και το περιεχόμενο του ψυγείου. Σκεφθήτε τώρα πόσο μεγαλύτερη «ικανότητα μεταφοράς θερμότητας» χρειάζεται για να θερμανθεί ή γιά να ψυχθεί ένα ολόκληρο σπίτι, και θα καταλάβετε τότε πόσο πολυδάπανη είναι η εγκατάστασή αυτή.

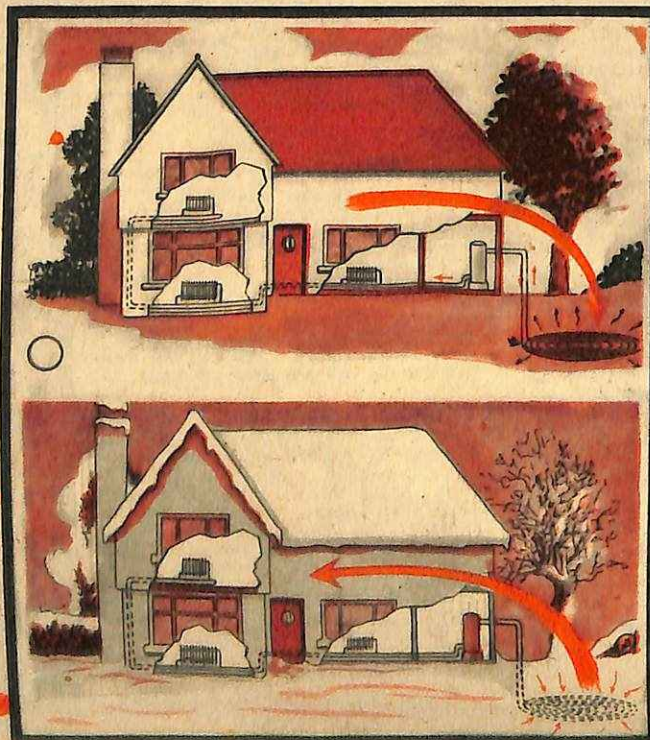
Αρκεί να πούμε ότι μία «άντλια θερμότητας» συνηθισμένου τύπου χρειάζεται περί τα 100 μέτρα χάλκινο σωλήνα χωμένο στη γη, κι' άλλους σωλήνες επίσης για τη σύνδεση με την κεντρική συσκευή — πού έχει το σχήμα ενός κυλίνδρου με ύψος 1,70 και διάμετρο 70 πόντων περίπου.

Η θερμότητα πού αποδίδει, περνάει σε μία ποσότητα νερού, πού κυκλοφορεί ύστερα στα καλοριφέρ όλου του σπιτιού.

Όταν η εγκατάσταση λειτουργεί αντίστροφα, ως ψυγείο, ψύχεται άερας και διοχετεύεται κατόπιν με σωληνώσεις «είρ κοντίσιον» σ' όλο το σπίτι.

Το σημερινό κόστος της μικρότερης «άντλιας θερμότητας» στην Αμερική είναι περί τα 800 δολάρια (24.000 δραχμές).

Με την αύξηση όμως της καταναλωσής τους, θα πέσει ή τιμή τους.

Α. ν. α.: Το καλοκαίρι η «άντλια θερμότητας» παίρνει θερμότητα απ' το εσωτερικό του σπιτιού και τη διοχετεύει στο έδαφος. Κ. α. ν.: Το χειμώνα λειτουργεί αντίστροφα, παίρνοντας θερμότητα από το έδαφος και διοχετεύοντάς την μέσα στο σπίτι.

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρλ

Ξερωπή τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τίμιος κι' εύσυνεidos, ο Ρενώ αρνείται να παντρευτεί τη Μαργαρίτα, μ' όλο πού την αγαπάει. Συμβουλευτείται άλλωστε το συνάδελφό του Γκρόντον κι' εκείνος τον αποτρέπει, για να μη φέρη στον κόσμο ελαττωματικά παιδιά. Κι' ο Ρενώ του υποσχετεί πως θ' ακολουθήσει τη συμβουλή του. Μα ή αδελφή του έχει μεγάλη επιρροή πάνω του και του έχει γίνει απαραίτητη. Με την απειλή λοιπόν πως θα τον εγκαταλείψει, τον αναγκάζει να υποχωρήσει. Πηγαίνει λοιπόν ο Ρενώ στο Ρισαρντιέ και του ζητάει το χέρι της Μαργαρίτας. Μα εκείνος αρνείται κατηγορηματικά, παρ' όλες τις ικεσίες της κόρης του, γιατί είναι βέβαιος πως ο γάμος της μ' έναν άρρωστο θα την κάνει δυστυχισμένη. Ο Γκρόντον μαθαίνει το διάβημα του Ρενώ και τον περιφρονεί μέσα στη συνείδησή του γιατί πάτησε το λόγο του. Βλέποντας πως ο Ρισαρντιέ αποτελεί εμπόδιο στο γάμο του Ρενώ και της Μαργαρίτας, ο Σαβινιέν δηλώνει στην Ελένη πως θα τον βγάλει απ' τη μέση. Μία μέρα, ο Ρισαρντιέ έχει πάει στο κυνήγι. Ως τη νύχτα, δεν έχει γυρίσει ακόμη. Οι δικοί του ανησυχούν.

Κατέβηκε, φώναξε δυο δασοφύλακες, τον αμαξά και τον ιπποκόμο και τους διέταξε να πάνε να φανάρια...

Υστερα ξεκίνησαν όλοι μαζί και τράβηξαν κατά τον κάμπο, πού στην άκρη του ξεχωρίζει ο σκούρος όγκος του δάσους του Γκαλαρύ.

Μόλις είχαν φτάσει στα πρώτα δέντρα, άκουσαν ένα θόρυβο πίσω τους. Ήταν ή Μαργαρίτα.

Την ακολουθούσε κι' ο Πύραμος. Το πιστό ζώο φαινόταν ανήσυχο, σαν ναχε κάμει κάποιο λάθος. Έσκυβε το κεφάλι του κι' έκανε την ουρά του ανάμεσα στα σκέλια του.

— Αν έπαθε τίποτα ο πατέρας μου, θα μάς οδηγήσει ο Πύραμος, είπε ή κοπέλλα μ' αλλοιωμένη φωνή.

Ο Μπρινκετάιγ την έπιασε να γυρίσει στο σπίτι, αλλά αυτή αρνήθηκε κατηγορηματικά.

Ξεκίνησαν και πάλι, όλοι μαζί. Η Μαργαρίτα έμεινε κοντά στο θείο της. Σώπαιναν όλοι.

Είχε κάτι το πένθιμο ο περίπατος αυτός στα σκοτεινά, κάτω απ' το αδέσποτο φως των φαναιών, με τη συνεχή αγωνία μιας σχεδόν βεβαίας καταστροφής...

Ο Πύραμος έτρεχε κοντά στη Μαργαρίτα. Δεν άπομακρυνόταν καθόλου από το πλευρό της — αντίθετα μ' ό,τι συνήθιζε άλλοτε.

— Καλό μου σκυλάκι! τούλεγε εκείνη, με δάκρυα στα μάτια. Πηγαίνε μας στον άφεντικό σου!

Κι' ο Πύραμος κουνούσε την ουρά του, για να δείξη πως καταλάβαινε.

Όταν πέρασαν το πάρκο και βγήκανε στον άνοιχτο κάμπο, πήγε ξαφνικά μπροστά απ' τον Μπρινκετάιγ, πού προχωρούσε πρώτος, και τράβηξε κατ' ευθείαν προς το δάσος του Γκαλαρύ.

Σε μισή ώρα, είχαν φτάσει στο δάσος. Τώρα ο Πύραμος δεν έτρεχε πιά, κι' όμως φαινόταν ανήσυχος. Κάθε τόσο, έμπηγε ένα κλαφάρικο ούρλιασμα.

Άφησε ξαφνικά το δρόμο κι' ακολούθησε ένα στενό μονοπάτι. Τον ακολουθούσαν όλοι.

Περπάτησαν ένα τέταρτο της ώρας ακόμ. Υστερα ο Πύραμος άφησε και το μονοπάτι και χώθηκε ανάμεσα στα δέντρα πού κατεβαίνανε προς το ποτάμι.

— Μας πηγαίνει κατά την Άγκαθότρουπα, είπε ένας δασοφύλακας. Ο Μπρινκετάιγ θυμήθηκε τότε τί του είχε πει το πρωί ο ταχυδρόμος: πώς είχε

στόμα του πού στράβωνε από ένα σπασμό πόνου κι' απ' τη φρίκη του άπρόσποτου θανάτου... τα ρούχα του πού είχαν βαφτεί με το αίμα της πληγής του!

Η δυστυχής κοπέλλα έπεσε λιπόθυμη μέσ' στην άγκαλιά του Μπρινκετάιγ, πού πρόλαβε να τη συγκρατήσει.

Το ντουφέκι του Ρισαρντιέ βρισκόταν κοντά του, μέσα στους θάμνους, με την κάνη γυρισμένη προς το μέρος του. Ο ένας λύκος ήταν πεσμένος.

Πώς είχε συμβεί το δυστύχημα; Ο Ρισαρντιέ θαχε θέλξει ασφαλώς να περάσει ανάμεσα απ' τα βάτα, για να μη χασομερήσει, κάνοντας το γύρο τους. Κρατούσε δέ το όπλο του απ' την κάνη, με σηκωμένους τους λυκούς.

Ήταν ανεξήγητη, βέβαια, μία τέτοια άπρονοσία, προκειμένου για ένα παλιό και έμπειρο κυνηγό. Έτσι όμως συμβαίνουν τα περισσότερα κυνηγετικά δυστυχήματα...

Η σκανδάλη είχε γαντζώσει σε κάποιο κλαρί κι' είχε πέσει ή ντουφεκιά. Τα σκάγια είχαν χτυπήσει από πολύ κοντά το Ρισαρντιέ και τον είχαν άφισει στην τόπο.

Όστόσο, ο Μπρινκετάιγ έμεινε σκεπτικός.

«Πώς είναι δυνατόν; έλεγε με το νοῦ του. Πώς μπορεί νακανε τέτοια άνοησία ο άδελφός μου, πού ήταν πάντα ήρεμος και προσεχτικός;...»

Στο μεταξύ, ένας απ' τους δασοφύλακες προσπαθούσε να συνεφέρει τη Μαργαρίτα. Ο άλλος είχε διαβεί τα βάτα.

— Κύριε Μπρινκετάιγ!... φώναξε ξαφνικά ο δεύτερος. Έλάτε να δείτε!

Ο Μπρινκετάιγ έτρεξε άμέσως. Ο δασοφύλακας, κρατώντας ψηλά το φανάρι του, πάνω απ' το κεφάλι του, τούδειξε κάτι τι, πού βρισκόταν ανάμεσα στα κλαριά ενός δένδρου.

— Μιά σκοτωμένη μπεκάτσα! του είπε. Πραγματικά, μία μπεκάτσα κρεμόταν άναπόδα από ένα διχαλωτό κλαδί, πού την

Σηκώθηκε, πήγε κοντά, έσκυψε κι' έπιασε το δεξί χέρι του Ρισαρντιέ...

είχε συγκρατήσει καθώς επεφτε. Μια σταγόνα αίμα είχε πηξει στην άκρη του ράμφους της.

Ήταν φανερό πώς την είχε πυροβολήσει ο Ρισαρντιέ, πίσω απ' τα βάτα.

Ο Πύραμος είχε τρέξει να του τη φέρει, αλλά δεν μπορούσε να τη φτάσει. Τότε ο αφεντικός του είχε κυλήσει μέσ' στους θάμνους, δίχως να προσέξει, κι έτσι είχε συμβεί το δυστύχημα.

Αυτή την εξήγηση έδινε ο δασοφύλακας. Φαινότανε λογική, πιθανή. Ήταν όμως η αλήθεια.

Δυο άντρες κόβανε στο μεταξύ κλαριά και τίς ένωσανε μεταξύ τους, για να φτιάξουν ένα πρόχειρο φορείο. Πάνω σ' αυτό ξαπλώσανε το νεκρό Ρισαρντιέ.

Μά ο Μπρινκετάιγ δεν επέτρεψε σε κανένα ν' αγγίξει το ντουφεκι, που έμεινε μέσα στα βάτα. Πρόβλεπε πώς η δικαιοσύνη θα έβλεπε να εξακριβώσει τις συνθήκες του θανάτου του Ρισαρντιέ.

Επίσης, πρόσζεε καλά τη θέση του πτώματος, πριν το μετακινήσουν, ώστε να μπορεί κατόπιν να πληροφορήσει τη δικαιοσύνη. Για νάχη δέ μεγαλύτερο βάρος ή μαρτυρία του — αν τη ζητούσαν — ανακοίνωνε στους δυο δασοφύλακες όλες τις παρατηρήσεις του.

Η Μαργαρίτα είχε συνέλθει κι έκλαιγε με λυγμούς, γονατισμένη δίπλα στον πατέρα της.

Όταν σήκωσαν οι άντρες το φορείο, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει και πάλι. Ο Μπρινκετάιγ τη σήκωσε στα δυνατά του μπράτσα και την κουβάλησε ως το δρόμο, ακολουθώντας την πένθιμη συνοδεία.

Φτάσανε κατά τα μεσάνυχτα στο Λαντπερέζ. Ο Μπρινκετάιγ ξαναφυγε άμέσως, για το Σαιν-Λωράν, με το σκοπό να τηλεγραφήσει από κεί στην είσαγγελία του Μπλουά.

Λοξοδρόμησε όμως λιγάκι, για να περάσει απ' το σπίτι του δόκτορος Τζώρτζ Γκόρντον. Χτύπησε το κουδούνι της πόρτας του, τον ξύπνησε. Κι όταν παρουσιάστηκε εκείνος, λίγο ανήσυχος, του είπε:

— Ξέρω, κύριε, το φιλικό δεσμό σας με τον αδελφό μου και την αγάπη σας για τη Μαργαρίτα... Σας παρακαλώ, τρέξτε στο Λαντπερέζ! Μην αφήσετε τη Μαργαρίτα και τη Ζουλιέτ μονάχες στην απελπισία τους... Προσπαθήστε να βρείτε λόγια για να τις παρηγορήσετε...

— Μά τί συνέβη;
— Ο αδελφός μου έπεσε θύμα δυστυχίας, στο δάσος του Γκαλαρύ...

— Πέθανε;...
— Μάλιστα, κύριε!

Σε λίγα λεπτά, ο Γκόρντον ξεκίνησε με τ' αλόγο του για το Λαντπερέζ. Τα δάκρυα της Μαργαρίτας και της Ζουλιέτ διπλάσιασθηκαν, όταν είδαν να μπαίνει ο άνθρωπος εκείνος που είχε κατακτήσει την καρδιά τους — μολονότι ήταν λίγος ο καιρός που είχε μπει στη ζωή τους.

Ο Ρισαρντιέ ήταν ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, με το κυνηγετικό κοστούμι του,

έτσι όπως τον είχαν βρή. Τα ρούχα του, στο στήθος, ήταν βουτηγμένα στο αίμα.

Τα χείλη της τρύπας που είχαν ανοίξει τα σκάγια του όπλου, ήταν μαυρισμένα, σαν καμμένα. Αυτό αποδείκνυε πώς είχε δεχθεί την ντουφεκιά από πολύ κοντά — τόσο που θάχανε κωστή της σάρκας του αίμα κι οι τάτες του φυσιγγίου.

Ο Γκόρντον βυθίσθηκε σε σκέψεις. «Αυτός ο θάνατος — έλεγε με το νου του — μου φαίνεται πολύ παράξενο! "Ερχεται πάνω στην ώρα για να εξυπηρετήσει ωρισμένα άτιμα συμφέροντα!"

Θέλησε στην αρχή να ρωτήσει τον άμαξα, τον Ιπποκόμο και τους δυο δασοφύλακες, που είχαν βοηθήσει τον Μπρινκετάιγ στις έρευνές του. Προτίμησε όμως να μην εμπιστευθεί σε άλλον και περίμενε την επιστροφή του αδελφού του θύματος.

Όταν έφτασε ο Μπρινκετάιγ, οι δυο άντρες κλείστηκαν στο γραφείο, κι ο Γκόρντον ζήτησε απ' τον άλλον να του διηγηθεί λεπτομερώς πώς είχαν συμβεί τα πράγματα.

Τίποτε απ' όσα άκουσε, δεν μπορούσε να γεννήσει την υπόνοια δολοφονίας. "Επρεπε επίσης ν' αποκλεισθεί κάθε ιδέα αυτοκτονίας, σκηνοθετημένης έτσι, ώστε να φαυή σαν δυστύχημα.

Ο Ρισαρντιέ ήταν άνθρωπος τελείως ίσορροπημένος, ήρεμος κι άνικανος για τέτοιες τρέλλες...

Δεν αμφέβαλλε λοιπόν καθόλου ο Μπρινκετάιγ, ότι ο αδελφός του είχε πέσει θύμα ενός μοιραίου λάθους του. Κι ο Τζώρτζ Γκόρντον δεν είχε κανένα λόγο ν' αντικρούσει αυτή τη γνώμη του. Δεν διατύπωσε, λοιπόν, καμμία αντίθετη σκέψη.

Ωστόσο, η σκέψη του ξαναπήγαυε επίμονα στους Σταυλούς, όπου θα χείρονταν ίσως, γιατί είχε λείψει πια το μοναδικό έμπόδιο στο γάμο του Ρενώ ντ' Άλμπαν και της Μαργαρίτας...

Δεν κατηγορούσε ο Γκόρντον το Ρενώ. Δεν κατηγορούσε κανένα. Μια σκέψη, όμως, ακαθόριστη ακόμη, αλλά επιτακτική, του βασάνιζε το νου. "Όσο κι αν την έδιωχνε, αυτή ξαναγύριζε..."

Υπολόγιζε πώς οι δικαστικοί θάφταναν απ' το Μπλουά το άλλο μεσημέρι. Κατά δέ σημερινά, λοιπόν, ξεκίνησε για το δάσος του Γκαλαρύ, μαζί με τον Μπρινκετάιγ. "Ήθελε να ψάξει κι' ο ίδιος, στην Άγκαθότρυπα, μήπως ανακαλύψει κανένα καινούργιο στοιχείο.

Δεν παρατήρησε όμως τίποτε απολύτως. Η μπεκάτσα έμενε πάντα κρεμασμένη στο διχαλωτό κλαδί. Το υγρό έδαφος, μπροστά στα βάτα, είχε τόσο ποδοπατηθεί, το προηγούμενο βράδυ, ώστε δεν μπορούσε πια κανείς να διακρίνει τις πατημασιές του Ρισαρντιέ.

Το ντουφεκι βρισκόταν πάντα εκεί, σκαλωμένο στα βάτα, με τη μία κάννη του γεμάτη ακόμη. Λίγο αίμα είχε τρέξει μέσ' στους θάμνους, απ' το στήθος του Ρισαρντιέ.

Αυτά ήταν όλο.

Τα βάτα σχημάτιζαν μια μακρεια ζώνη, ένα φράχτη, ως εκατό μέτρα μακριά. Κοντά όμως στο σημείο όπου είχε πέσει ο Ρισαρντιέ, υπήρχε ένα ανοιγμα ανάμεσα στ' άγκάθια, καμμένο ίσως απ' τον ίδιο ή απ' τους δασοφύλακες. Θα μπορούσε μια χαρά να περάσει από κεί, δίχως καμμία δυσκολία.

Παράξενο πώς δεν το είχε σκεφθεί! "Άλλο τόσο παράξενο ήταν, για ένα παλιό κυνηγό, να διασχίσει τους θάμνους με σηκωμένους τους λίκους του ντουφεκιού του. Φαινόταν παράξενο που είχε πιάσει το όπλο απ' την κάννη, αντί — όπως ήταν φυσικό — να το σηκώσει πάνω απ' το κεφάλι του, κρατώντας το απ' τον υποκόπανο. Παράξενο, τέλος, να τον χτυπήσουν τα σκάγια από μπρος, κατάστηθα, αντί να τον βρουνε στο πλευρό!"

"Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν αστραπιαία απ' το νου του Άμερικανού γιατρού. Τις κράτησε όμως για τον εαυτό του — τουλάχιστον ως την ώρα που θα επενέβαινε η δικαιοσύνη...

Οι δυο άντρες ξαναγύρισαν ύστερα στο Λαντπερέζ.

Η Μαργαρίτα κι η Ζουλιέτ είχαν προσευχηθεί όλη τη νύχτα δίπλα στο νεκροκρεβάτι του Ρισαρντιέ.

Ο Τζώρτζ Γκόρντον περίμενε να φτάσουν οι δικαστικοί, πριν να γδύσει το πτώμα και να εξετάσει προσεκτικότερα το τραύμα. Γονάτισε κι' αυτός και προσευχήθηκε.

"Ένας βαθύς στεναγμός βγήκε απ' το στήθος του... σαν να υπέφερε από τύψεις γιατί δεν είχε φυλάξει αρκετά αυτόν τον άνθρωπο...

Δυο δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό του. "Έσκυψε γρήγορα το κεφάλι του και τα σκούπισε.

Κανείς δεν τάχε δει — ούτε οι δυο κοπέλλες, ούτε ο Μπρινκετάιγ.

Ξαφνικά, όμως, άλλαξε η έκφραση του προσώπου του. Τα μάτια του στέγνωσαν, λαμψανε, κι η διαπεραστική ματιά του καρφώθηκε στο πτώμα, σε μια λεπτομέρεια, σ' ένα σημείο.

Σηκώθηκε, πήγε πιο κοντά, έσκυψε κι' έπιασε το ένα χέρι του Ρισαρντιέ, το δεξίό, που κρεμόταν έξω απ' το κρεβάτι. "Η φούχτα του ήταν σφιγμένη σπασμωδικά. Κι' ανάμεσα στα δάχτυλα ξεπροβάλλαν κάτι κιτρινισμένα κοτσανάκια, που δεν τα είχε προσέξει κανείς..."

Ο Γκόρντον άνοιξε το χέρι του νεκρού και τα πήρε. Ήταν ξερά κοτσανία από φύλλα φτέρης.

Πώς βρισκόταν εκεί;

Ήταν φανερό πώς ο Ρισαρντιέ, πέφτοντας, είχε απλώσει μηχανικά το χέρι του για να κρατηθεί από κάπου. Τα δάχτυλά του είχαν συναντήσει τα λεπτά κλωνάρια της φτέρης. Κι' είχε μείνει μέσ' στο χέρι του μια φούχτα απ' αυτά.

Η εξήγηση ήταν απλή και φυσική. Κι' ωστόσο, ο Γκόρντον εξέταξε προσεκτικά τα λεπτά εκείνα κοτσανία, σαν ν' αποτελούσαν μια πολύτιμη ένδειξη, ένα στοιχείο που έδινε μορφή στις αόριστες υπόνοιές του.

Δεν είπε τίποτε στο Μπρινκετάιγ. Βγήκε όμως και τράβηξε μονάχος του για το δάσος του Γκαλαρύ.

Όταν έφτασε εκεί, έτρεξε στην Άγκαθότρυπα.

"Ένα ξεφωνητό φρίκης βγήκε τότε απ' το στήθος του.

— Είναι έγκλημα, δολοφονία!... Καλά το φαντάσθηκα!... ψιθύρισε.

Σ' όλο εκείνο το μέρος του δάσους, μέσ' στα βάτα και γύρω τους, δεν υπήρχε ούτε μια φτέρη! Δεν είχε, λοιπόν, σκοτωθεί εκεί ο Ρισαρντιέ!...

Η απλή εκείνη ένδειξη έριχνε τέτοιο έκτυφλωτικό φώς στο μυστήριο, ώστε ο Γκόρντον — μολονότι είχε ήδη υποψιασθεί την αλήθεια — σταμάτησε για μια στιγμή, παραγμένος. Μά δεν κράτησε πολύ αυτή η άδυναμία του.

— Ο άθλιος!... ψιθύρισε.

Απομακρύνθηκε απ' τους θάμνους, ψάχνοντας δεξιά κι' αριστερά, ελπίζοντας να βρει επιτέλους τις φτέρες, όπου είχε συμ-

βεί το δράμα. Κι' η έλπίδα του δεν διαψεύσθηκε.

"Έφτασε ξαφνικά σ' ένα ξέφωτο του δάσους, όπου υπήρχαν μονάχα φτέρες.

"Έψαξε στο μέρος εκείνο. Κι' ανακάλυψε μια μικρή λίμνη αίματος! Τα κλωνάρια της φτέρης ήταν πατημένα όλόγυρά της, σαν να τάχε πλακώσει με το βάρος του ένα ξαπλωμένο κορμί.

Σίγουρα, εκεί είχε χτυπηθεί ο Ρισαρντιέ, εκεί είχε πέσει! Κι' ο φονιάς του είχε μεταφέρει άλλοι το πτώμα του και το είχε πετάξει μέσ' στ' άγκάθια, για να φανή πώς έπρόκειτο για δυστύχημα.

— Ναι, είναι φανερό!... ψιθύρισε ο Γκόρντον.

Δεν άρκέσθηκε ωστόσο σ' αυτές τις ανακαλύψεις του. Έξακολούθησε να ψάχνει. Κάτι που έλαμπε καταγής τράβηξε την προσοχή του, σε μια γωνία του δάσους, κοντά στις φτέρες.

Έσκυψε και το σήκωσε. Ήταν ένας κάλκας κυνηγετικού φυσιγγίου. Τό χαρτόνι του είχε κόκκινο χρώμα και τη μάρκα ενός άγγλικού εργοστασίου: "Ελεν".

Το φυσιγγίο προερχόταν από ένα τουφέκι των 12 — το όπλο του Ρισαρντιέ. Αυτό θάχε σκοτώσει τη μπεκάτσα, που βρισκόταν ακόμη σκαλωμένη στα κλαδιά του δέντρου, κοντά στα βάτα.

Ο Γκόρντον εξακολούθησε να ψάχνει. Μερικά βήματα πιο πέρα, βρήκε κάμποσα πουλά μπεκάτσας και μερικές στάλες αίμα.

Εκεί είχε πέσει, λοιπόν, το πουλί, κι' όχι στα βάτα.

Ο δολοφόνος είχε εφαρμόσει ένα σχέδιο αληθινά σατανικό. Είχε κρυφί και περιμένει τον κυνηγό... είτε τον είχε συναντήσει τυχαίως. Τον πυροβόλησε από κοντά, Μετέφερε ύστερα το πτώμα του μέσα στ' άγκάθια και το τοποθέτησε έτσι, ώστε να φαίνεται, ότι πρόκειναι περί δυστυχήματος.

Πήρε τη σκοτωμένη μπεκάτσα, που είχε φέρει ο Πύραμος στ' αν άφεντικό του, κοντήν κρέμασε στα κλαδιά ενός δέντρου, κοντά στα βάτα.

Με λίγα λόγια, πρόβλεψε και κανόνισε κάθε λεπτομέρεια, μ' άπίστευτη ψυχραιμία. Μά ο Ρισαρντιέ ήταν σωματοδής. Θάπρεπε νάχη κανείς αθλητικούς μύς, για να πτενίσκη και να τον μεταφέρει σ' απόσταση διακοσίων μέτρων, χωρίς να τον τραβήξει χάμω. Έκτος αν είχε συνενοχο...

Ο Γκόρντον δεν ανακάλυψε καμμία άλλη ένδειξη.

Ξαναγύρισε κοντά στα βάτα και αναζήτησε στα ύγρα ξερόχορτα τις πατημασιές του δολοφόνου.

Διακρίνονταν αρκετά καθαρά, γιατί είχαν αποτυπωθεί βαθειά, με το φορτίο που κουβαλούσε. Μά δεν πρόσφεραν κανένα χρησιμο στοιχείο, γιατί δεν ήταν παρά απλές τρύπες, που είχαν σχεδόν γεμίσει κιόλας με νερό — γιατί το έδαφος ήταν εξαιρετικά υγρό στην περιφέρειά εκείνη.

Ο Γκόρντον ξαναγύρισε συλλογισμένος στο Λαντπερέζ. Όταν έφτασε στο πάρκο, στράφηκε προς τους Σταυλούς, που φαινόταν μακριά ή στέγη τους, πίσω απ' τις δενδροστοιχίες.

Από κεί, άρα γε, είχε ξεκινήσει το τερατάδες εκείνο έγκλημα;

Δεν τολμούσε να το πιστέψη ο Γκόρντον...

Στο σπίτι εκείνο κατοικούσαν δυο άντρες και μια κοπέλλα. Φαινότανε δέ φυσικό να έχθρευώνται τόν πλοούσιο ξένο, που είχε εγκατασταθεί στο κτήμα των προγόνων τους. Μπορεί να έποφθαλμιούσαν την περιουσία του στα όνειρά τους.

Μά ήταν δυνατόν ποτέ νάχε γεννηθεί σ' ένα απ' τα τρία εκείνα κεφάλια το σχέδιο ενός τέτοιου στυγερού έγκλήματος; Νά σκοτώσουν δηλαδή τόν πατέρα, που ή θέλησί του αποτελούσε ανυπέρβλητο έμπόδιο, για να φτάσουν εύκολότερα στην κόρη!...

Πάντως, έπρεπε ν' αποκλείσει το Ρενώ και την Έλενη. Ο πρώτος ήταν άδυνατος και άβουλος, η άλλη μια κοπέλλα...

Έμενε ο Σαβινιέν. Ποιος ήταν αληθινά ο τυχοδιώκτης εκείνος με τα εφρωνικά και σκληρά μάτια; Πού ήταν ικανός να φάσει; Ο Γκόρντον πάλευε μ' όλες αυτές τις υποθέσεις, χωρίς να συναντάει πουθενά τ

φώς της αλήθειας. Το μόνο βέβαιο γι' αυτόν ήταν ότι δεν έπρόκειτο για δυστύχημα, όπως νόμιζαν όλοι, αλλά για έγκλημα!

Θ' ανακάλυπτε, άρα γε, το έγκλημα αυτό η δικαιοσύνη; Κι' αν τυχόν περνούσε κοντά του δίχως να το δει, έπρεπε να την ειδοποιήσει αυτός, ο Γκόρντον;

Βλέποντας τότε πώς κινδυνεύει, ο δολοφόνος θα εξαφανιζότανε. Φαινόταν ψυχραιμος, αποφασιστικός κι' έτοιμος για όλα.

Ενώ, αν πειθότανε πώς δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο και πώς η δικαιοσύνη είχε πιστέψει την εξήγηση του δυστυχήματος, θα παραμελούσε τις προφυλάξεις του και θα προδινόταν ίσως. Θάταν τότε πιο εύκολο να τον ανακαλύψει κανείς και να τον τιμωρήσει...

Ο Γκόρντον αμφιταλαντευότανε, δεν ήξερε ποιόν απόφασι να πάρη.

Διέσχισε το πάρκο και μπήκε στο σπίτι. Τόν ειδοποίησαν πώς είχαν φτάσει ο εισαγγελέας κι' ο ανακριτής. Και πήγε άμέσως να τους βρει.

Μπαίνοντας στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο νεκρός, είδε πρώτα τους δυο δικαστικούς. Και, κοντά στη Μαργαρίτα που έκλαιγε, είδε την Έλενη και το Ρενώ ντ' Άλμπαν, που προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν τρυφερά.

Όταν ο Ρενώ αντίκρισε το δόκτορα Γκόρντον, πέρασε απ' τη φυσιογνωμία του μια διαδατική ταραχή, μια έκφραση άμνηχανίας. Αντάλλαξε ένα ψυχρό χαιρετισμό μαζί του.

Όσο για την Έλενη, δεν κύτταξε καθόλου το γιανό. Δεν φάνηκε καν ν' άντελήφθη την παρουσία του.

Στεκότανε κοντά στη Μαργαρίτα, της κρατούσε το χέρι και της μιλούσε γλυκά, με σιγανή φωνή. Είχε γυρισμένη την πλάτη της προς το κρεβάτι και προς το νεκρό. Δίχως άλλο, η εικόνα εκείνη την τάραζε. Το αίμα εκείνο, που φαινόταν ακόμη, της κλόνιζε τα νεύρα.

Ο Γκόρντον, όρθιος κοντά στο κατώφλι, σάπαινε και περμιε. Πρόσζεε μονάχα τον αδελφό και την αδελφή, την Έλενη και το Ρενώ, και η υπόνοιά του ξαναγύριζε; Απ' αυτούς άραγε είχε ξεκινήσει το έγκλημα;

Οι δυο δικαστικοί, που κουβέντιαζαν δίπλα στο παρόθυρο, ξαναγύρισαν τώρα κοντά στο κρεβάτι. Πέρασαν μπροστά απ' το Τζώρτζ Γκόρντον χωρίς να τον δούνε.

Η πόρτα της κάμρας ήταν ανοιχτή. Στο διπλανό σαλόνι βρισκόταν ο Μπρινκετάιγ, οι δυο δασοφύλακες, ο Ιπποκόμος κι' ο άμαξας, περιμένοντας να δώσουν κατάθεσι.

Οι δικαστικοί πέρασαν απ' την κρεβατοκάμαρα στο σαλόνι. Προηγούμενος, ο ένας απ' αυτούς, ο εισαγγελέας του Μπλουά — ένας άντρας 50 - 55 ετών, με γλυκεια και έκφραση ή φυσιογνωμία - πλησίασε τη Μαργαρίτα και της είπε:

— Σας λυπάμαι, δεσποινίς, μ' όλη μου την καρδιά και τη φιλία μου.

Η Μαργαρίτα έκανε μια χειρονομία έκπληξης.

πλήξεως. "Ο δικαστικός συνέχισε: — Δεν πρέπει να σας παραξενεύη που σας μιλά για φιλία. Έσείς δεν με ξέρετε, εγώ όμως σας ξέρω και γνώριζα από πολύν καιρό τόν πατέρα σας, μολονότι είχαμε χρόνια και χρόνια να συναντηθούμε.

»Οι συνθήκες της πρώτης γνωριμίας μας υπήρξαν τόσο δραματικές, ώστε δεν μπορούσε ποτέ να ξεχάσουμε ο ένας τόν άλλον. Σας βεβαιώ δέ ότι σφίγγεται η καρδιά μου γιατί βρισκομαι ανακατεμένος στο καινούργιο αυτό δράμα, που έρχεται να σκορπίσει το πένθος στο σπίτι σας, όπως κι' άλλοτε το δράμα του θανάτου της μητέρας σας!

— Γνωρίσατε τη μητέρα μου; ρώτησε η Μαργαρίτα, κυττάζοντας το συνομιλητή της με τα ώρσια δακρυσμένα μάτια της.

— Όχι, δεσποινίς, αλλά βοήθησα όσο μπορούσα στην αποκατάστασι της τιμής της, που κινδυνεύε απ' το έγκλημα και την τρέλλα ενός δυστυχισμένου...

— Α, είσαστε ο κύριος ντ' Αίγκυραντ; — Μάλιστα, δεσποινίς.

Ο εισαγγελέας υπόκλιθηκε και πέρασε ύστερα στο διπλανό σαλόνι.

Ο Τζώρτζ Γκόρντον είχε άκουσει τα λίγα εκείνα λόγια, δίχως να τόν προσέξει κανείς. Άκούγοντας το όνομα του εισαγγελέως, έκαμε μια απότομη κίνηση, και το πρόσωπό του πήρε μια έκφρασι τσομελής αγωνίας.

Έπεσε σε μια πολυθρόνα, έγειρε το κεφάλι του στο στήθος του κι' έγινε κατάχλωμος, σαν πεθαμένος.

— Ο κύριος ντ' Αίγκυραντ! ψιθύρισε. Ή Έλενη πρόσζεε πρώτη αυτή την παράξενη λιποψυχία του. "Έτρεξε άμέσως κοντά του.

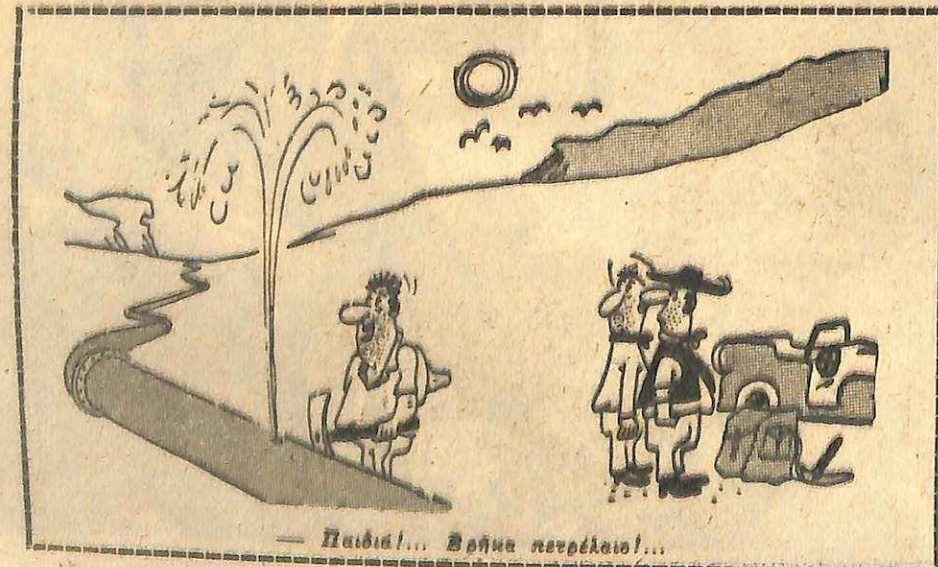
Και θέλησε να τόν περιποιηθή. Μά εκείνος είχε συνέλθει κιόλας και σηκώθηκε όρθιος. Την ευχαρίστησε και της εξήγησε: — Παθαίνω συχνά τέτοιες άδυναμίες... Μην ανησυχήτε!

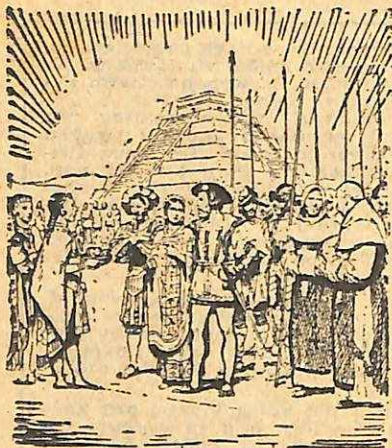
Στο διπλανό σαλόνι, ο ντ' Αίγκυραντ κι' ο ανακριτής ρωτούσαν τόν Μπρινκετάιγ και τους άλλους.

Ο Τζώρτζ Γκόρντον κύτταζε προς τα εκεί με φανερό τρόμο. Θάθελε πολύ να φύγει, αλλ' έπρεπε γι' αυτό να διασχίσει το σαλόνι, να περάσει μπροστά απ' τους δυο άντρες, να τράβηξη την προσοχή τους... Κι' ήταν φανερό πώς δεν εύρισκε αυτή τη δύναμη.

Τέλος, το αποφάσισε. Βγήκε σιγά-σιγά. Ο ντ' Αίγκυραντ τόν πρόσζεε τότε, έσκυψε στον Μπρινκετάιγ και κάτι τόν ρώτησε.

— Είναι ο δόκτωρ Τζώρτζ Γκόρντον, του εξήγησε εκείνος, ένας καλός κύριος απ' την Άμερική. Έχει εγκατασταθεί στόν τόπο μας εδώ και κάμποσο καιρό και κάνει πολλά καλά... Ήταν φίλος του αδελφού μου... Ξέρω πώς είναι πολύ διαβασμένος, διάσημος για τις εργασίες του περί νευ-

Η Μαρίνα δέχτηκε πρώτη τους Μεξικανούς αρχηγούς, που έρχονταν να δηλώσουν ύποταξη στον Κορτέζ...

Η γυναίκα που νίκησε το ΜΟΝΤΕΖΟΥΜΑ

Πρόδωσε από αγάπη για το «λευκό θεό»

Αν ο Χερνάντο Κορτέζ κατώρθωσε, με τους 300 πολεμιστές του, να νικήσει και να υποτάξει τα εκατομμύρια των Αζτέκων, της ισχυρής αυτοκρατορίας του Μοντεζούμα, όφειλε κατά πολύ την άπιστευτη επιτυχία του σε μία γυναίκα.

Η νέα κι' όμορφη αυτή Μεξικανή καταγόταν από πριγκιπική γενιά. Έπειδή όμως οι ιερείς της θρησκείας των Αζτέκων τη χαρακτήρισαν «εργασούσα», τη διώξαν οι δικοί της, κι' η ίδια ή μητέρα της την πούλησε για σκλάβο.

Όταν, λοιπόν, ο Κορτέζ, με τους λίγους άνδρες του, κατάφερε να υπερνικήσει χίλιες δυσκολίες και κινδύνους και να φτάσει στη Σολούλα — μία απ' τις πλουσιότερες πόλεις των Αζτέκων — ο βασιλιάς Μοντεζούμα του έστειλε πλούσια δώρα, τρόφιμα και χρυσάφι. Ανάμεσα σ' άλλα, του πρόσφερε και την πεντάμορφη πρώην πριγκίπισσα.

Η Μαρίνα — αυτό το όνομα πήρε, όταν ένας Ισπανός παπάς τη βάπτισε χριστιανή — είχε εξαιρετική έξυπνα. Μίλησε δυο γλώσσες του τοπικού της κι' έμαθε γρήγορα τα Ισπανικά.

Είδε τον Κορτέζ σαν θεό της και του πρόσφερε το θαυμασμό της, την αφοσίωσή και τον έρωτά της. Αυτή ανακάλυψε μια συννομία, που είχαν προετοιμάσει εναντίον του οι Αζτέκοι: Όταν βάφευαν οι Ισπανοί απ' τη Σολούλα, 30 χιλιάδες διαλεχτοί πολεμιστές του Μοντεζούμα θα τους έστηναν ενέδρα, σ' ένα κατάλληλο σημείο του δρόμου και θα τους σφάζανε όλους.

Αλλ' ο Κορτέζ το έμαθε εγκαίρως από τη Μαρίνα κι' απάντησε με προδοσία στην προδοσία: Προσκάλεσε δηλαδή όλους τους αξιωματικούς του τόπου σε μία σύσκεψη, και ξαφνικά τους κατηγορήσε για την α-

πιστία τους κι' έδωσε το σύνθημα στους κρυμμένους στρατιώτες του...

Σε λίγες ώρες, χιλιάδες Μεξικανοί είχαν βρει το θάνατο, κι' η πόλις είχε λεηλατηθεί και πυρποληθεί. Ύστερα, με τη Μαρίνα πάντα δίπλα του, ο Κορτέζ ξεκίνησε για την πρωτεύουσα του Μοντεζούμα. Ο βασιλιάς των Αζτέκων είχε μάθει ήδη τη φοβερή καταστροφή της Σολούλα κι' είχε τρομοκρατηθεί. Πιστεύοντας, ότι ο «λευκός θεός» ήταν ικανός να διαβάσει τη σκέψη και ακατανίκητος, τον δέχθηκε με μεγάλες τιμές.

Όταν ωστόσο ο Κορτέζ, τον προσκάλεσε στο στρατόπεδό του, ο Μοντεζούμα βρέθηκε σε δίλημμα: Έπρεπε να δεχθεί την πρόσκληση, ή να προσπαθήσει άλλη μία φορά να νικήσει τους Ισπανούς με τη δύναμή των όπλων;

Στην κρίσιμη αυτή περίπτωση, ο Μοντεζούμα ζήτησε τη συμβουλή της Μαρίνας. Κι' εκείνη, θυσιάζοντας την πατρίδα της στην αγάπη της για το «λευκό θεό», σύστησε στον Μοντεζούμα να πάη μ' εμπιστοσύνη στο στρατόπεδο του Κορτέζ. Έκείνος την άκουσε... κι' αιχμαλωτίστηκε απ' τους Ισπανούς.

Η απελπισία του για το πάθημά του τον έφερε γρήγορα στον τάφο. Ο τελευταίος και μεγαλύτερος βασιλιάς των Αζτέκων είχε νικήσει από 300 άντρες... και μία γυναίκα.

Οι Ισπανοί πήραν τότε όσο χρυσάφι μπορούσαν να κουβαλήσουν, και ξεκίνησαν για να γυρίσουν στις ακτές του Μεξικού. Στο δρόμο, όμως, τους επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά οι Μεξικανοί και τους εξονώσανε.

Διασώθηκαν μόνο ο Κορτέζ, η Μαρίνα κι' ελάχιστοι άλλοι. Όταν έφτασαν στις ακτές, βρήκαν ένα καινούργιο Ισπανικό στρατό, που είχε αποβιβάσει εκεί. Οι νεοφερμένοι αυτοί ζήτησαν τον Κορτέζ κι' είχαν έθρικές διαθέσεις εναντίον του. Αλλ' η Μαρίνα τον έσωσε και πάλι: Κατασκόπευσε τους Ισπανούς, έμαθε τα σχέδιά τους και πληροφόρησε τον αγαπημένο της αδελφό. Κι' εκείνος, συνδυάζοντας τη δύναμη, τη διπλωματία και την πανουργία, κατάφερε να νικήσει και να πάρει με το μέρος του τους νεοφερμένους.

Με τον Κορτέζ αρχηγό του, ο καινούργιος αυτός Ισπανικός στρατός, πολιορκήσε και κυριεύσε την πρωτεύουσα των Αζτέκων. Η εκπληκτική Μαρίνα έπαιξε και πάλι το ρόλο της: Αυτή δέχθηκε πρώτα τους Μεξικανούς αρχηγούς, που έρχονταν να δηλώσουν ύποταξη, τους παρουσίασε στον Κορτέζ και χρησίμευσε ως διερμηνεύς μεταξύ τους.

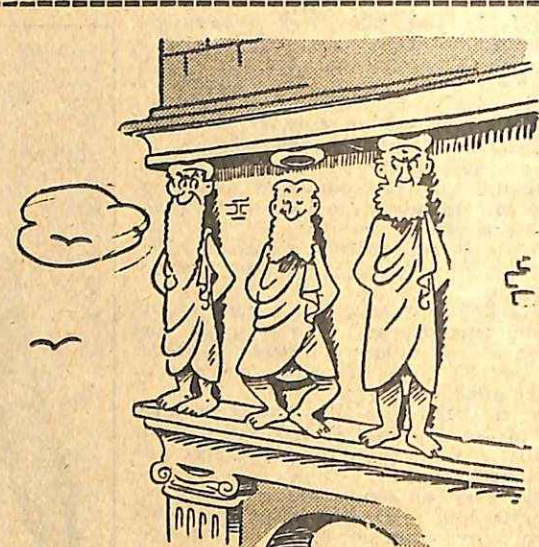
Στο μεταξύ, είχε χάρισει ένα γυιό στον αγαπημένο της.

Ο Κορτέζ δεν μπορούσε να την παντρευτεί. Έπεισε όμως ένα Ισπανό ευγενή να την κάνει νόμιμη σύζυγό του. Έξ' άλλου, οι Ισπανοί, ευγνωμονώντας την για τις υπηρεσίες που τους είχε προσφέρει, της χάρισαν μεγάλα κτήματα, στην πατρίδα της.

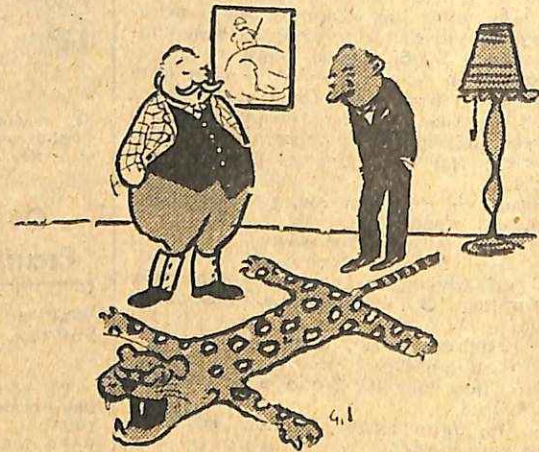
Το περιεργό είναι πως οι συμπεριπτώσεις της, αντί να τη μισούν γι' την προδοσία της, τη συμπαθούσαν — ίσως γιατί τους είχε λυτρώσει από τη σκληρή ειδωλολατρική θρησκεία των Αζτέκων, με τις άμετρες ανθρωποθυσίες.

Ο Κορτέζ έμεινε φίλος της ώσπ' πέθανε.

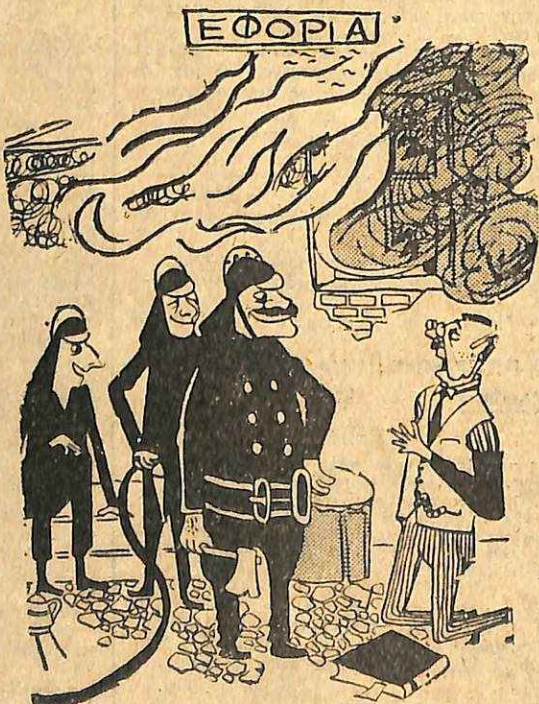
Τ' όνομα της όμορφης Μαρίνας έχει αποθανατισθεί σε διάφορα ποίητρα τραγούδια και θρύλους του Μεξικού. Ακόμα και σήμερα, όπου είναι στερημένοι πολλοί, όπου είναι φαντασμά της σ' αόριστη, όπου είναι κατασκήνωσε ο Κορτέζ, όταν πολιορκούσε την πρωτεύουσα των Αζτέκων.

— Κάποιος από μās κάνει τον έξυπνο!..

— Δεν τη σκότωσα με κυνηγετικό όπλο... Έπεσα από ένα δέντρο ακριβώς πάνω της!...

— Μπορείτε να μου πείτε γιατί δεν κάνατε τίποτα να σώσετε τη φωτιά;

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ κατορθώματα παντικῶν

Δυστυχήματα και περιπέτειες από τον πανικό που προκαλούν

Σύμφωνα με μία στατιστική του Ινστιτούτου της Ιατρικής Ακαδημίας της Πενσυλβανίας, ή μία στις δέκα συγκοπές ηλικιωμένων προσώπων, ιδίως γυναικών, οφείλονται στην εμφάνιση κάποιας παντικής. Το περιεργό είναι ότι οι μεγάλοι παντικοί δεν προκαλούν τόσο τρόμο στις γυναίκες και τα ζώα, όσο οι μικροί.

Αναριθμητά είναι τα κατορθώματα μικρών παντικῶν.

Τρεις γυναίκες σε μία έσπεριδα, στην πόλη Λουϊβίλ, έγιγαν τα τραγικά θύματα ενός άθωου τρωκτικού. Βρίσκονταν και οι τρεις στην αίθουσα της τουαλέτας όταν ξαφνικά, από την τρύπα της μίας που μόλις την είχε ανοίξει για να βγάλει την πουνηριέρα της, πετάχτηκε ένα παντικάκι και τρύπωνε στο κορμάκι της τρομοκρατημένο. Η μία από τις γυναίκες αυτές πέθανε από συγκοπή της καρδιάς, ενώ οι δυο άλλες έπεσαν λιπόθυμες. Αργότερα εξακριβώθηκε πως το παντικάκι είχε τρυπήσει στην τρύπα για να ροκανίσει λίγη σοκολάτα, που υπήρχε εκεί μέσα.

Ένα μεγάλο έργοστάσιο στη Λιέγη άρπαξε φωτιά και καταστράφηκε χωρίς οι ενδιαφερόμενες ασφαλιστικές εταιρίες να μενεας ασφαλιστικές εταιρίες να μπορέσουν να βρουν την αιτία. Τελικά την απέδωσαν σε βρατελική την απεργία, άγονη κυκλική. Πράγματι, άγονες ήταν οι εταιρίες της Νέας Υόρκης, μίας λέει ότι βασική αιτία του φόβου που προκαλούσε το παντικάκι είναι η μικροσκοπία του, η ταχύτητα με την οποία τρέχει κι' ο δίκος του φόβος. Οι ελέφαντες νομίζουν πως το παντικάκι θα τρυπήσει στην προδοκία τους, το άλογο στην ρουθούνια του και οι γυναίκες κάτω από τα φουστάνια τους. Τον ίδιο φόβο εκδηλώνουν και οι περισσότεροι άντρες.

Η αλήθεια είναι πάντως πως τα παντικα στη φυγή τους κινούνται όπου βρουν. Υπάρχουν περιπτώσεις παντικῶν που τρυπάνε ακόμα και μέσα σε ανοικτά στόματα χαζών ή κοιμισμένων! Στο Μάντσεστερ της Αγγλίας οι τοπικές εφημερίδες δημοσίευαν την παρακάτω κωμικοτραγική περιπέτεια:

Στο μικρό δωμάτιο ενός αλήτη μία γάτα κυνηγούσε ένα παντικί, κι' εκείνο βόηκε την ευκαιρία κατάλληλη να τρυπήσει στο ανοικτό στόμα του ανθρώπου, που κοιμόταν του καλού καιρού. Ο αλήτης ξύπνησε άμέσως και στην αρχή νόμισε πως είχε καταπιεί ένα ψίδι. Βλέποντας όμως τη γάτα κοντά του να νιαουρίζει, πετάχτηκε τρομοκρατημένος στο δρόμο φωνάζοντας: «Βοήθεια! Βοήθεια! Κατάπιε ένα ζωντανό παντικί!» Πιο του έτρεχε η γάτα ζητώντας το μεζέ της. Ο αλήτης κατέφυγε σ' ένα φαρμακείο όπου του έδωσαν ένα εμετικό... Και η περιπέτεια πήρε τέλος.

Στο Σικάγο τον περασμένο χρόνο και την ώρα που στο τσίρκο της πόλεως οι ελέφαντες έκαναν το νούμερό τους, ένα παντικάκι παρουσιάστηκε στο στίβο. Με μίας τα παχύδερμα έλυσαν την παράταξή τους κι' έτρεχαν σαν δαιμονισμένα προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο πανικός τους όμως μεταδόθηκε στους θεατές, με το αποτέλεσμα να τραυματιστούν αρκετοί.

Παρόμοιοι πανικοί και από ίδιες αιτίες έχουν δημιουργηθεί και σε κατάμεστες από κόσμο εκκλησίες

ένα σπίτι με το παραπάνω τραγικό αποτέλεσμα.

Στους σταύλους ιπποδρομιών του Λονδίνου προσκλήθη κάποτε μεγάλος πανικός ανάμεσα σ' άλλα με το αποτέλεσμα να καταπατηθούν τρεις άνθρωποι, που στέκονταν στην είσοδο των σταύλων. Δράστης του πανικού ήταν ένας μικρός παντικός που ξεπετάχτηκε μέσα από τον οάκκο με το σανό, που έτρωγε ένα από τ' άλογα του σταύλου.

Μεγάλη αίσθηση προκάλεσαν επίσης τα κατορθώματα ενός παντικού σ' ένα «μουζίκ-χάλ» στο Μανχάταν της Νέας Υόρκης. Τη στιγμή που το υπαλλήτο βρίσκονταν στη σκηνή, ένα παντικάκι τη διέσχισε πανικόβλητο, διασκορπίζοντας τις δώδεκα χορεύτριες του υπαλλήτου, που έτρεχαν εδώ κι' εκεί, ξεφωνίζοντας από το φόβο τους, ενώ οι θεατές, που είχαν αντίληψη την αιτία του πανικού, ξεκαρδίζονταν από τα γέλια.

Κάτι παρόμοιο αλλά σε μεγαλύτερη έκταση, έλαβε χώρα σ' ένα νυκτερινό κέντρο τρυ Μοντερέαλ. Την ώρα που οι χορεύτριες του κέντρου χορεύαν, ένας φαρδός πετάξε επάνω στη σκηνή μία χάρτινη σακούλα με τρία παντικά, που πετάχτηκαν έξω κι' έτρεφαν σε φυγή τις χορεύτριες. Η μία από αυτές όμως έπεσε στο χώρο της ορχήστρας κι' έσπασε το πόδι της!

Τα άλογα και οι ελέφαντες τρομοκρατούνται ιδιαίτερα με τα παντικά. Οι ψυχαναλυτές αποδίδουν αυτόν τον ενστικτώδη φόβο σε συγκεκριμένες αιτίες. Ο καθνηγής Τζονάνθον Κόμπ, μέλος της Ψυχολογικής Εταιρίας της Νέας Υόρκης, μίας λέει ότι βασική αιτία του φόβου που προκαλούσε το παντικάκι είναι η μικροσκοπία του, η ταχύτητα με την οποία τρέχει κι' ο δίκος του φόβος. Οι ελέφαντες νομίζουν πως το παντικάκι θα τρυπήσει στην προδοκία τους, το άλογο στην ρουθούνια του και οι γυναίκες κάτω από τα φουστάνια τους. Τον ίδιο φόβο εκδηλώνουν και οι περισσότεροι άντρες.

Η αλήθεια είναι πάντως πως τα παντικα στη φυγή τους κινούνται όπου βρουν. Υπάρχουν περιπτώσεις παντικῶν που τρυπάνε ακόμα και μέσα σε ανοικτά στόματα χαζών ή κοιμισμένων!

Στο Μάντσεστερ της Αγγλίας οι τοπικές εφημερίδες δημοσίευαν την παρακάτω κωμικοτραγική περιπέτεια:

Στο μικρό δωμάτιο ενός αλήτη μία γάτα κυνηγούσε ένα παντικί, κι' εκείνο βόηκε την ευκαιρία κατάλληλη να τρυπήσει στο ανοικτό στόμα του ανθρώπου, που κοιμόταν του καλού καιρού. Ο αλήτης ξύπνησε άμέσως και στην αρχή νόμισε πως είχε καταπιεί ένα ψίδι. Βλέποντας όμως τη γάτα κοντά του να νιαουρίζει, πετάχτηκε τρομοκρατημένος στο δρόμο φωνάζοντας: «Βοήθεια! Βοήθεια! Κατάπιε ένα ζωντανό παντικί!» Πιο του έτρεχε η γάτα ζητώντας το μεζέ της. Ο αλήτης κατέφυγε σ' ένα φαρμακείο όπου του έδωσαν ένα εμετικό... Και η περιπέτεια πήρε τέλος.

Στο Σικάγο τον περασμένο χρόνο και την ώρα που στο τσίρκο της πόλεως οι ελέφαντες έκαναν το νούμερό τους, ένα παντικάκι παρουσιάστηκε στο στίβο. Με μίας τα παχύδερμα έλυσαν την παράταξή τους κι' έτρεχαν σαν δαιμονισμένα προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο πανικός τους όμως μεταδόθηκε στους θεατές, με το αποτέλεσμα να τραυματιστούν αρκετοί.

Παρόμοιοι πανικοί και από ίδιες αιτίες έχουν δημιουργηθεί και σε κατάμεστες από κόσμο εκκλησίες

Η «φιλόμουση»

Η γκρίνια της Μελπομένης όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Στην άσχημη παραπονοία της, μετά μουρουρίζε, κατόπιν φώναζε, αργότερα τσίριζε και στο τέλος ουρλιάζε:

— Άναισθητε, ακοιμώντε, απολίτιστε! Άκουσ' να γίνη κοτζάμου φεστιβάλ και να μην άξιωθής να με πιάς; — Μαρέ, δεν πιά να λές! σκεπτόμουν. Θά πής, θά πής, θά πής, θά κούραστής και θά λουφάξης!

Αλλάστε τα πέντε χρόνια του έγγαμου βίου του με ώπλισαν με απεριόριστη υπομονή, που θά την ζήλευε ακόμα και γάιδωρος — με το συμπάθειο! Κι' όσο έβλεπε η Μελπομένη την αδιαφορία μου, τόσο σκύλιζε.

— Σπαγγοραμένη, ζωντόβολο, παχύδερμο!, στρίγκλιζε. Δεν έχεις, βρέ, μία στάλα αντρικό φιλότιμο απάνω σου; Δεν καταλαβαίνεις ότι, αν δεν πάω στο φεστιβάλ θά σκάσω, θά πλαντάξω, θά πεθάνω;

Και το κακό είναι πως ούτε έσκασε, ούτε πλαντάξε, ούτε πέθανε.

Πάντως, εγώ συνέχισα την τακτική της αδιαφορίας, με την ελπίδα ότι, μόλις τελείωνε το φεστιβάλ, θά τελείωνε κι' ο εξωγαμικός της και θά βάσανά μου, Αλλά γελάστηκα. Γιατί, όταν πλησίασαν οι μέρες των συναυλιών που θά διηύθυνε ο Μητροπόπουλος, η Μελπομένη μεταβλήθηκε σε λεία. Κι' έμπηξε τέτοιες άγριες φωνές, ώσπε οι γείτονες τρέσανε άλα-

— Αύριο; άγριεψε. Απόψε να πιάς.

— Βραδιάτικα, Μελπομένη; — Βεβαίως. Θά ξενοχήσης; στην ούα για να πάρης πρωί-πρωί σειρά προτεραιότητας.

— Μά... — Δεν έχει μά και ξεμά!

— Έμπρός, μάρε! Καί ποθαί! Θά βγάλης εισιτήρια πρώτης θέσεως! Τ' ακριβότερα, δηλαδή! Γιατί, όπως ξέρεις, βαρυσκόμα λιγάκι και δεν έννοώ να χάσω ούτε μία νύα από τη συναυλία!

— Γρήγορα, κλείστε τον τό σόμα, γιατί θά νερώση!... (Του Αρχέλαου)

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Ε. Κικίδου

της Εταιρείας Ψυχικών Ερευνών Βραβείον ηλεπαθείας μακράς απόστασης Μετόδου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. και 5—7 μ.μ Τηλ 663-673

συχα και με τρόπο που να μην προ-
βιδή αγανάκτηση, ότι διαβάσατε τα
γράμματα αυτού του παρόντος ει-
δωλλίου, αλλά δεν θέλετε να τα
πάρτε στα σοβαρά, γιατί δεν τον
φροντίζετε τόσο επιπολαιώς και ά-
νυχο, ώστε να βάλει να διακινδυ-
νεύσει την οικογενειακή του εγχο-
χία και, ίσως ακόμη, και το πα-
νός σας την τύχη και το μέλλον,
για ένα τυχαίο και απερισκεπτό κα-

πρίσιο. Δείτε του ότι δεν τον ε-
χετε ικανό να φερθεί τόσο ταπεινά
και αγάστια απέναντί σας και ό-
ποδείτε του, διακριτικά, ότι δεν
πρέπει να γίνει όθια μιας αίσθη-
ματικής επιπολαιότητας. Είμαι βέ-
βαιη, πως, αν τον χειρισθείτε λογι-
κά και ήπια το ζήτημα, θα έχετε
ευχάριστο αποτέλεσμα.
Ρόδο του 'Ισπανά: 'Αν-
τιγράφο το ερώτημα του σημειώ-

ματός σας: «Μπορώ να έχω επι-
στολήν σ' έναν άνθρωπο, που δι-
χωρ κομμά αίσια εκ μερούς μου
μ' αγαπάει; Δεν νομίζετε ότι θα
είναι βλακεία μου πιά, να τον
δοκιμάσω και για τέταρτη φο-
ρά;...» Μα, χρειάζεται να με ρω-
τάτε, για να πάρτε μια απόφασι,
ύστερ' απ' αυτή τη συμπεριφορά
του ανθρώπου, που προφανέστατα
δεν σας αγαπάει και μονάχα κα-

θε φορά καταφεύγει σε σας για...
παρηγορία και αναμνησί, όταν απο-
γοητεύεται από τα άλλα είδωλλια
του; Όχι μονάχα ο εγωισμός σας,
αλλά και η κοινωνική ευγένεια
σας επιβάλλουν να τον στελείτε πε-
ρίστα! Απρ'ό μάλιστα για την
καλωσύνη σας ως τώρα, να τον ά-
νεχθε τις τόσες φορές, ενώ σας φέρ-
θηκε τόσο βάνουσα και προκλητι-
κά. Χωρίς άλλους ενδοιασμούς και
αισθηματικές αδυναμίες, υποδείξετε
του σταθερά και αποφασιστικά να
απομακρυνθεί από κοντά σας όρι-
στικά και να σας αφήσει ήσυχη!

Κρίνο της 'Ιερής: 'Η περιπτώσι
σας είναι από τις πιο
πιο παράξενες που έχω συναντήσει
κατά καιρούς στην αλληλογραφία
της στήλης αυτής. Μου γράφετε ότι
οι γονείς σας θέλουν να σας
παντρεύουν με το γιο μιας πολύ
φιλικής σας οικογενείας, με τον
όποιο από παιδιά συνδέεστε και
που οι δύο σας τρέφει ένα αμοι-
βαίο αίσθημα τρυφερό. Το μόνο
δέ, λέτε, που σας κάνει επιφυλα-
κτική για το γάμο αυτό, είναι το
ζήτημα της «επαγγελματικής ιδιο-
τητος» του νέου, ο οποίος άκολου-
θησιν την οικογενειακή τους πα-
ράδοσι. Είλικρινά όμως δεν βλέπω
γιατί σας κάνει τόσην έντυπωσι το
επάγγελμα του.

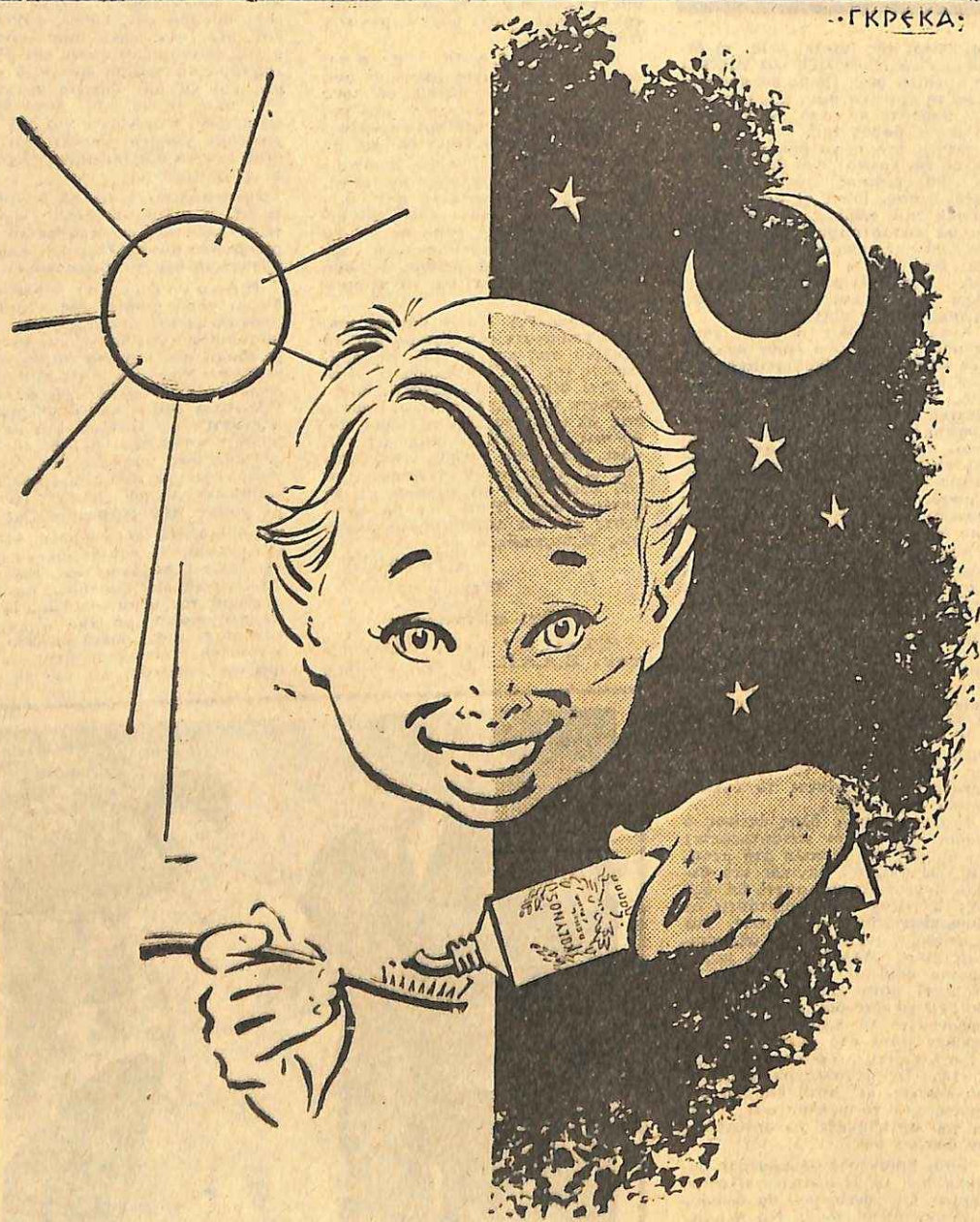
Ας αφήσουμε ότι πρόκειται για
μια ανώτερη αποστολή, που η ά-
σκησι της από μερούς του αγα-
πημένου σας και σας την ίδια θα
πρέπει να σας γεμίζει με σεμνή ύ-
περηφάνεια και αξιοπρέπεια. Για-
τί, λοιπόν, αποκλείετε το ενδεχό-
μενο να είστε ευτυχισμένη μαζί
του; Μήπως η συζυγική ευτυχία
εξαρτάται από το επάγγελμα του
συζύγου; Και τότε ποιος θα ήταν
ο επαγγελματίας, που θα σας έ-
κανε ευτυχή; 'Αν ψυχολογήσετε τα
πράγματα και τα όλη τους προ-
κατάληψι, θα αναγνωρίσετε ότι
δεν έχετε δικη και θα πρέπει ν'
αναθεωρήσετε τους διαταγμούς
σας.

Μ' επισκέφθηκε η δυ-
στυχία: 'Η απότομη μεταβολή
του αίσθηματος της αγαπημένης
σας και η αξιολύπησι της να διακόψετε
τις τις σχέσεις σας πιθανώτερη ε-
ξηγησι έχει το γεγονός ότι έπαψε
να σας συμπαθή και ότι έχει συνα-
ψει αισθηματικό σύνδεσμο με κά-
ποιον άλλο. Μα όπως και νάναι,
καταλαβαίνετε, ότι η ίδια, είτε δι-
σταζει είτε υντρέπεται να σας έξη-
γηση την απόφασι της αυτή. Γι'
αυτό και δεν αξίζει να την πιέσει-
τε να σας πη τον λόγο που την έ-
κανε να φερθεί τόσο άδικα κι' ά-
χαριστα απέναντί σας. Όσο για
σας, νομίζω ότι και από αξιοπρέ-
πεια και από εγωισμό δεν πρέπει
να επιμένετε και να την ικετεύετε
να αλλάξει γνώμη. Πρέπει να δε-
χθείτε το γεγονός με όσο γίνεται
μεγαλύτερη ψυχραιμία και να κυ-
τάξετε από εδώ και μπρος τον έ-
αυτό σας και τη ζωή σας. Δέ χα-
θηκαν οι σοβαρές και ειλικρινείς
κοπέλλες, που θα μπορούσαν άρι-
στα να σας εμπνεύσουν ένα ευγε-
νικό αίσθημα και που θα θέλουν
να ενώσουν την τύχη τους μαζί
σας. Μόνον στο μέλλον, πρέπει και
σείς να προσέχετε και να μην πα-
ρασύρεστε σ' αισθηματικές εκδη-
δηλώσεις με πρόσωπο, στο οποίο
δεν έχετε εμπιστοσύνη.

Αγριολούλουδο: Έκτι-
μώ πολύ τη φιλική σας διάθεσι και
το ενδιαφέρον σας για τον φίλη
σας, η οποία χωρίς να τον ζέρη,
έχει μπλέξει μ' ένα επιτήδειο άν-
θρωπο, που την κοροιδεύει και την
εκμεταλλεύεται αισθηματικά, ενώ
συγχρόνως συνδέεται με άλλον
και είναι και ψευδοαγαπημένος
με κάποια τρίτη... Και αφού είσα-
τε σίγουρη γι' αυτή του τη... δρα-
στηριότητα, νομίζω ότι έχετε, όχι
μόνο φιλική υποχρέωσι, αλλά και
κοινωνικό καθήκον να της τα απο-
καλύψετε όλα αυτά και να κάνετε
τη φίλη σας να ιδη με καθαρό μά-
τι την επικίνδυνη πραγματικότητα,
στην οποία βρίσκεται. Βέβαια, θα
στενοχωρηθεί στην αρχή για την ά-
πογοήτευσιν που θα νιώσει, μα δεν
θ' άργησιν να καταλάβη ότι ήταν
προς το ήθικόν της συμφέρον η έ-
πέμψασι σας. Μην διατάξετε λοι-
πόν, να της εξηγήσετε τα πράγμα-
τα και να τη βοηθήσετε.

ΕΡΗ

ΓΚΡΕΚΑ:

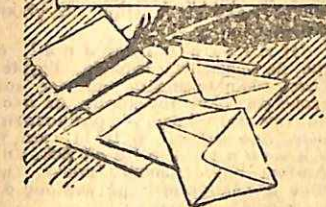
★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Η αλληλογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΑΡΗΦΟΡΙΕΣ

Ι. Βριστοφίδην, Κηφισιά: 'Η δι-
εύθυνσι της Silvana Pampani-
ni είναι: Via Fianinina 322, Roma,
Italia. Κουρέλι, Πύργου: 'Η δι-
εύθυνσι της Lilian Sivi είναι: Via
Alessandro Magno 5, Roma, Italia.
Γεώργιον Γοιρώνην, Λαρί-
σα: 'Η διεύθυνσι της Gianna Ma-
ria Canale είναι: Via E. Cortina d'
Ampezzo 27, Roma, Italia. Συγ-
γενή της Αντονέλλας: 'Η δι-
εύθυνσι της Antonella Luaili ε-
ίναι: Via Monte Paroli 25, Roma,
Italia. Σας δίνωμε και τον άριθμό
τηλεφώνου της, στη Ρώμη φυσικά:
876.692. Μαρίνα Λυμπέρη, Κολωνάκι:
Πρόκειται για νέους
καλλιτέχνες και δεν έχωμε ακόμα
βιογραφικά στοιχεία τους, ούτε και
τις διευθύνσεις τους.

Παριζιάνου: 'Η διεύθυνσι
του Jean-Claude Pascal είναι: 122
rue de la Faisanderie, Paris 16e,
France. Της Edith Piaf: 7 rue Lecou-
le de l'Isle, Paris 16e, France και
του Marcel Mouloudji: 1 Cité Cha-
rpal, Paris 9e France. 'Ιταλόφι-
λο ν. Μυτιλήνη: 'Η διεύθυνσι του
Luciano Tajoli είναι: Via Lucilio 26,
Roma, Italia.

Παναγόπουλον, Σπάρτη: 'Η δι-
εύθυνσι της Marina Vady ε-
ίναι: 38 rue d'A. Sacs, Chichy, Seine,
France. Είναι άδελφή της 'Οντόλ
Βερσάκι και έχει γεννηθεί στο Πα-
ρίσι στις 10 Μαΐου 1938. Θα την
δείτε έφετος σε 6-7 νέα φιλμ. Για
την άλλη διεύθυνσι, δεν καταλά-
βαμε τι ακριβώς ζητάτε. 'Ανα-
γνωστρία Κ. Π., Καλάμας: 'Η δι-
εύθυνσι του Robert Wagner είναι:
20th Century Fox Studios,
10201 West Pico Bld, Beverly Hills,
Los Angeles, Calif, U.S.A. Κ. Α. 18
Νέα Σμύρνη: 'Η διεύθυνσι της
May Britt είναι: Via Savastano 7,
Roma, Italia. Έκτος απ' τα φιλμ
που αναφέρετε την είδαμε και στα
άκόλουθα: «Οι άπιστοι» και «Μον-
τέρνα παρέρνα».

Σεισιμόπληκτο κορί-
τσι: 'Η διεύθυνσι του Georges
Quétary είναι: 10 Rue du Cdt Ri-
viere, Paris 8e, France. 'Αττι-
λάν, Ένταθα: 'Η διεύθυνσι της
Jean Peters είναι: 20th Century-
Fox Studios, 10201 West Pico Bld,
Beverly Hills, Los Angeles, Calif,
U.S.A. Γεννήθηκε στο 'Οχάι στις
15 'Οκτωβρίου 1926 και παντρε-
θηκε πρόσφατος. Μπορείτε να της
γράψετε άγγλικά ή γαλλικά.
Σταμάτιον Χονδρουγιάν-
νη ν. Κύμη: Τον Φράνκ Βιλλάρ
τον έχωμε δη σε δυο μονάχα ιταλι-
κά φιλμ: «Βάντα, η όραση απ' ά-
γάπη» και «Τα 7 θανάσιμα άσφα-
τήματα». Έχει γυρίσει όμως πολ-
λά φιλμ, περίπου 15 στα γαλλικά
στούντιο. 'Η διεύθυνσι του είναι:
Frank Villard 5 Rue François-Guil-
bert, Paris 15e France. Γεννήθηκε
στη Γαλλία στις 24 Μαρτίου 1917.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ
ΕΡΜΟΥ 51
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εξολοφρονται: ιλιανδές, ρυ-
τίδες, φακίδες, άκμη, κρεατο-
ληές, παχυσαρκία. Τελεία άνώ-
δυτος ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΔΟΣ (Peeling).

'Η διεύθυνσι της Yvonne Sanson
είναι: Via Appio Claudio 10, Roma,
Italia. Έλένη Μητσέα 1316,
Κάιρο: Θα βρήτε πιο πάνω τη δι-
εύθυνσι του Ρόμπερτ Βάγκνερ.
Γεννήθηκε στο Νιγηρόν στις 10
Φεβρουαρίου 1930. Δεν σκέφθηκε
άκόμα να παντρευθεί. Μπορείτε να
του γράψετε άγγλικά ή γαλλικά.
Μαίρη Μιτωτακίδου, Θε-
σβλονική: Δεν άπαντούν πάντως
οι ήθοιοι στα γράμματα, που λα-
βαίνουν. 'Ιδιως μάλιστα αν δεν
συντάξετε το γράμμα σας σε άγ-
γλική ή γαλλική γλώσσα και αν
δεν έσκακίσατε σ' αυτό ένα διε-
θνές κουπόνι άπαντήσεως, ούτως
ώστε να μη τον επιβρύνετε και με
τά γραμματόσημα. Φανατική
θαυμαστρία, 'Ενταθα: 'Η δι-
εύθυνσι των δυο κομίκων Dean
Martin και Jerry Lewis είναι: Pa-
ramount Pictures Corp. 5451, Marathon
Street, Hollywood, Calif, U.S.A. 'Η
διεύθυνσι του Jack Palance είναι:
Screen Actors Guild, 7046 Hollywood
Bld, Hollywood 28, Calif, U.S.A.

Δυο μελαχροινές, Λεσά-
βεια: 'Ο Ζωρζ Γκέρταρ γεννήθηκε
στην Άλεξάνδρεια της Αιγύπτου,
στις 8 Φεβρουαρίου 1915. Το πρα-
γματικό του όνομα είναι Λάμπρος
Βορλόου. Γεώργιος Λάμπρος ήταν
το πρώτο του ψευδώνυμο στο ό-
ποιο ντεμπούταρε στο μουσικ-
χώ στο Παρίσι. Θα βρήτε πιο πά-
νω τη διεύθυνσι του. 'Η διεύθυνσι
της Martine Carol είναι: 16 rue Fré-
déric Passy, Neuilly-sur-Seine,
Seine, France. Θα βρήτε πιο πάνω
και τη διεύθυνσι της Yvonne San-
son. Μερκούριον Καρα-
τζόγλου, Βέροια: 'Η διεύθυν-
σις του Stewart Granger είναι: Me-
tro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202
W. Washington Blvd, Culver City,
Calif, U.S.A.

Γεράσιμον Τουχάν: 'Η

διεύθυνσις της Ruth Roman είναι:
Warner Bros Studios, 400 W. Olive
Ave, Burbank, Calif, U.S.A. Σ.
Μουλιών, Β.Π. Έλλη: Δεν
έχωμε αν το πραγματικό όνομα
της Angela Clarke είναι, όπως ισχυ-
ρίζεσθε. Άγγλική Μουλιών, πάν-
τως έχει γεννηθί στη Νέα 'Υόρκη
και παίζει δευτερεύοντες ρόλους σε
διάφορα άμερικανικά φιλμ από το
1937. Το γράμμα σας θα φτάση
στον προορισμό του αν το άπευθε-
σετε στην άκόλουθη διεύθυνσι:
Screen Actors Guild, 7046, Holly-
wood Blvd, Hollywood 28, Calif,
U.S.A.

Έλισάβετ Γ: 'Ο Άλαν Λάντ
γεννήθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου
1913. Το όνομα του είναι: 1 μ. 71.
'Ο Μοντκόμερυ Κλιφτ γεννήθηκε
στην Όμαχα, στις 10 'Οκτωβρίου
1920. Το όνομα του είναι 1 μ. 83.
'Ο Τόνι Κέρτις είναι παντρεμένος
με την Τζάννετ Λή. Το όνομα του ε-
ίναι 1 μ. 79. Μικρή ξανθο-
μάλλα: 'Ο Έρνεστ Μπόργκνιν
που θαυμάσατε στο φιλμ «Μάρτυ»
γεννήθηκε στο Άρντεν στις 24 'Ι-
ανουαρίου 1918. Ήταν πρώτος
πριν γίνη ήθοιος. Την πρώτη του
επιτυχία την γνώρισε με το φιλμ
«Όσο όπαρουν άνθρωποι».

Έλευθερία, Ένταθα: Το
όνομα της Μαρτίν Καρλ είναι: 1
μ. 60, και το βάρος της 49 κιλά.
'Η Μαίριλυν Μονρόε έχει ύψος 1 μ.
67 και ζυγίζει 54 κιλά. Το όνομα
της Τζέιν Λολουμπρίκτα είνε 1 μ.
66 και το βάρος της 56 κιλά. 'Η
Τζέην Ράσελ τέλος έχει ύψος 1
μ. 71 και ζυγίζει 64 κιλά. Πέτρον
Φιλίππου, Νίκαια: Στο φιλμ
«Λευκά Χριστούγεννα», πρωταγ-
νιστούσαν, ο Μπινγκ Κρόσμπι, ο
Ντάννυ Καϊν, η Ρόζ-Μαρί Κλού-
νι και η Βέρα Έλλεν. Σκηνοθέ-
της του φιλμ «Μπριγκαντόν» ήταν
ο Βινέντε Μινέλλι. Πρωταγони-
στούσαν σ' αυτό ο Τζην Κέλλυ, ο
Βαν Τζόνσον, η Σύντ Τσαρς, η
Έλλεν Στιούαρτ, ο Μπάρρυ
Τζών και ο Άλμπερτ Σάρπ.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας
ζητούν αλληλογραφία με Έλλη-
νδες: Λάκης Σωτηρίου, Κ.
Ε.Ν. Πατρών, 2ος Πατρών, Σ.Τ.

1. 927. Άγγελος Παυλί-
δης, Άγγελος Ίωαννίδης, Νί-
κος Κανάλης, Τριαντάφυλλος Τρι-
ανταφύλλου και Χρήστος Οικονό-
μου, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Λόχος Δ)
σεως, Σ.Τ.Γ. 928. Άριστέ-
ρης Άγοραστήδης, 'Ιλη
Βασιλικής Φουρράς, Β.Σ.Τ. 902.
Νικόλαος Ψάλτης, Θωμάς
Παυλίδης και Μίμης Διονύσι-
ος, Κ.Ε.Ν.Π. 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
927. 'Ηλίας Γεωργακό-
πουλος, Ταμείον Κ.Ε.Τ., Β.Σ.
Τ. 902. Άναστάσιος Κών-
σταντινίδου, Διημέτριος
Κατήρας, Άνδρέας Φανωριώτης
και Γεώργιος Σφενδονάκης, Σ.
Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β. Νικόλαος
Καλαϊτσόγλου, 205 Ε.Τ.Π.,
2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. Ναπο-
λέων Ίωάννου, 485 Τ.Δ.,
Β.Σ.Τ. 904. Δημ. Παπαδη-
μόπουλος και Άθαν. Άντωνό-
πουλος, 90ον Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 917.
Νικόλαος Παπαδάκης,
401 Σ.Ν., Θάλασσας Κωστοπού-
λου, Β.Σ.Τ. 902. Έμμανου-
ήλ Σφέτσος, Κ.Ε.Π., 11 Μοι-
ρα, VI Πυρρίας, Σ.Τ.Γ. 902Α. 'Ο-
δυσσεύς Παυλίδης, Κ.Ε.Π.,
11 Μοίρα, VI Πυρρίας, Σ.Τ.Γ.
902Α. Γεώργιος Παπαγι-
λάνης και Κων/νος Αύγειονό-
πουλος, 335 Μ.Δ.Β., 111 Π.Μ.,
Σ.Τ.Γ. 905. Κων/νος Παπα-
γιάννου, Άθαν. Μανούπου-
λος, Χρήστος Λιβανός και Ιωάννης Χα-
τζόπουλος, 105 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ.
912Α. Σεφέρης Δημόπου-
λος και Κων/νος Ρητόπουλος, Τ.
Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος Βε-
ράκης, Τάκης Έλευθερίου,
Γεώργιος Σεφεριάδης και Δημήτριος
Άναστασιού, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου,
14ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Δια-
μαντής Σφέτσος, 3ον Ε.Σ.
Ε., Σ.Τ.Γ. 912Α. Θάνας Λάμ-
πος, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 2ος Λό-
χος, Σ.Τ.Γ. 927. Δημήτριος
Διαμαντόπουλος, Βασίλει-
ος Πατρίκιος, Β. Δασάκης και 'Ιω-
νης Πολυζώης, 492 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ.
918. Πάρις Κορωνάκης,
Διημέτριος Κονιάρης, Άριστέδης
Φουκατς και 'Ηρακλής Πανταζής,
Κ.Ε.Ν. Πατρών, 2ος Λόχος, Σ.Τ.
Γ. 927. Ίωάννης Πλυτάς, 691 Β.
Ε.Β., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Ζω-
γραφίδης, και Θεόδωρος
Γκίκας, Α.Σ.Π.ΙΙ Μερμαρίας, Σ.Τ.
Γ. 912. Παναγιώτης Μαυ-
ροματίτης, Ε.Σ.Ε.)Κ.Ε.Τ.,
Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Μαμά-
κης, Κ.Ε.Ν. Κρήτης, 3ος Λόχος,
Σ.Τ.Γ. 911Α. Άντώνιος Δα-
φνομήλης, Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος,
Σ.Τ.Γ. 922Α. Ντίνος Λά-
κης, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, 2ος Λό-
χος, Σ.Τ.Γ. 928.

Ο Άνδρ. Τσαγκάρης
(16 χρόνων), Πολέμι, Πάφος, Κύ-
προς, ζητεί αλληλογραφία με Έλ-
ληνίδες του εξωτερικού, ηλικίας
κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό την
ανταλλαγή κάρτ-ποστάλ.
Ο Γιαννιάκης Φιλιαστί-
δης (18 χρόνων), Μητροπόλεως
81, Λάρνακα, Κύπρος, και ο Πάυ-
λος Παρτέλλας (18 χρό-
νων), Αφροδίτης 23, Λάρνακα,
Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογρα-
φήσουν με νεαρές Έλληνίδες.

Ο Έλευθέριος Χατζή-
γιάννου (22 χρόνων), Τ.Κ. 187,
Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλο-
γραφήση με Έλληνίδες απ' όλον
τον κόσμο, στην ελληνική ή άγγλι-
κή γλώσσα.

Η Λούλα Κωνσταντινί-
δου (24 χρόνων), Γραβού 14,
Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλ-
λογραφήση με νέους και νέες
του εξωτερικού, με σκοπό την άν-
ταλλαγή κάρτ-ποστάλ.

Οι δυο φίλες Λούση Μαρέλ-
λη και Μαρτίτη Πανάγου, Παρρών
1, Περιοτέρι, Άθηναι, Greece, επι-
θυμούν ν' αλληλογραφήσουν με
μορφωμένους νέους απ' όλον τον

PERMANANT
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΛΕΙΕΣ
ΧΟΜΑΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
1800 το μυστικό μας
M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Άγ. Κωνσταντίνου 12
τηλ. 53-100

Οι Δωδεκάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το κόλπο

Ένα παραλή, μπερκετλή, με υπόλικα μούλια, με τέχνη — χρυσό βραχιόλι στο χέρι του — με γκελίρια και ρέντιτες, προξενολογούσαν στην καρσινή τ' Εφταλίας. Κι' όσο μάνα και προξενήτρα τ'η λέγανε εγκώμια για τόν γαμπρό, τόσο το κορίτσι φώναζε γκιτσίμενο:

— Δεν τόν θέλω!... Δεν τόν θέλω!... — Μαρή κόρη μου, γιατί κλωτσάς τέτοια τύχη; τ'η λέγε η προξενήτρα. Ασημένιο τόν ονειρεύτηκες και μαλαματένιο τόν βρήκες! Είναι ένας άρχοντοκοκύρης, μπουγκάτος. Θα σ'έχη «Μάμ και νάνι, τσουλέττα και σεργιάνι». Ήσυχος, βαρύς, μετρημένος, όχι γαδουκλούδες και μουνταρίες. Του Θεού άνθρωπος!

— Δεν τόν θέλω!... Δεν τόν θέλω!... γουδοκοπανούσε το κορίτσι. Κι' άφρίζει, και συνεχίζει με παράπονο: — Γιατί θέτε φούρφορ να με παντρεύετε; Μήτε να μόνε καμμία γεροντοφοράδα. Γιατί ζοροζορνα θέτε να με πουλήσετε σ' ένα άντρα, που δεν τόν αγαπά; Έπειδή είναι πλούσιος; Άμ' «κάλιο φτώχεια, κάλιο πείνα, παρά μπακαλαδά και γρίνα»...

— Τώρα πιά τα κορίτσια ξεκεφαλιάσανε, έχουν δική τους παντιέρα! Οί σμίξες και τα πάρτυ, τα βγάλενε απ' τα καυκάλα τους... έπτε η προξενήτρα άρουτίμπαρουτί κι' ήφυγε με φουσάντο.

— Άμέως, μάνα και κόρη, που μέινανε μόνες, τσουτσίσανε καυγά τρικούβερτο.

Κι' η Έφταλία, πάντα συντρέχτρα και πονόψυχη, ήτρεβε ντογρού, σπαθί κοντάρι, για να προλάβη την καταστροφή. Καί, με την πείρα και την καταισνιά πουχε η τετραπέρατη, αναποδογύρισε άμέσως τα κοτλιμένα και τα εγκώμια για τόν γαμπρό, κι' άρχισε άλλο βιολί, άφου πρώτα ήνεψε σπ'η μάνα του κοριτσιού.

— Άμω! καλέ! λέει ήδθεν άγαναχτισμένη. Αυτός άνθρωπος του Θεού; Μή χειρότερα! Άκούσε ζυμη και φούσκωνε προζύμι. Μά υπάρχει κορίτσι που να μην ήπεσε στα δίχτυα του; Κρασί, τζόγος, κούρσες, ούλα τα κακά προτερήματα τάχει. Χίρες, παντρεμένος, λύτερες, στο ζάφτι του, στο ντεμπιέ του.

— Καί, για να πραινθ την ψυχή του κοριτσιού, συνεχίζει: — Η καρδιά του κέντρο διερχομένων! Πολυκατοικία! Μουρταράς, σκληρός, ζαμπάρας, νταβατζής, βρωμιόμυτρο!

— Σταθηκε λίγο και ήδθεν έμπιστευτικός, έπτε σπ'η μητέρα: — Έγώ σ'οναλέω, θα κάμψς κακούργα τόν κορίτσι σου τζαίρ-τζαίρ!...

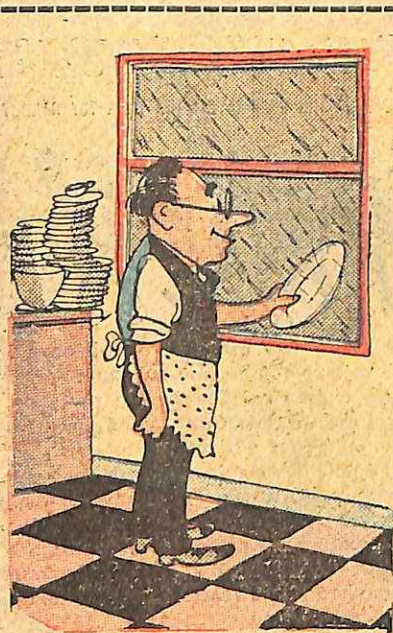
Το κόλπο πέτυχε, τ'ά άνιπαρκτα ζαμπαραλήκια και νταβατζιλίκια τ'ά άβου και ήσυχο άρχοντοκοκύρη, κάνανε τόν θαύμα τους! Γιατί τόν κορίτσι σκέφτηκε καλά και ρώτησε: — Μ'ένδιαφεν:

— Καλέ κερά Φταλία μου, άνθρωπος με τέτοιο παρελθόν και θέλει ένένα; — Ξέρω κι' εγώ, κόρη μου; τ'η έπτε η πιανούργα, Σίγουρα σ' έβλε και σ' αγαπήσε!...

Κι' έτσι με τ'α κουσούρια και τ'α βίτσια, τού ήδθεν ντραμπουκογαλάντε και τόν εγώισμό του κοριτσιού, κατάφερε η μεγάλη καταφερτζού να πετύχη η προξενιά.

Κι' ευτυχισμένη έκείνη, να σφιγγεται στο μπράτσο του γαμπρού και να τού λέει: — Μίλησε μου για τ'α γαδουκλούδες σου, τζουτζούκο μου!

ΣΩΚΡ, ΡΩΝΑΣ

Χωρίς λόγια.

— Τα λουλούδια, που μου δώσατε δεσποινίς, φαίνεται πως σήμαιναν αυτό που μου είπατε!...

— Δεν άφίνεις, έπί τέλους, ήσυχα τ'α κουσούρια και να π'ες στο κρεβάτι σου!...

Τα σκυλιά έρωτεύονται ΚΑΙ ΖΗΛΕΥΟΥΝ!

Υποφέρουν και υφίστανται ακόμη και νευρικούς κλονισμούς.

Άπ' όλα τα ζώα, τα σκυλιά είναι έκείνα που πλησιάζουν περισσότερο στον άνθρωπο. Κι' αυτό όχι μόνο γιατί είναι τα πιο έξυπνα και τα πιο πιστά από όλα τα κατοικίδια και μη ζώα, αλλά και γιατί ο ψυχικός και συναισθηματικός κόσμος τους έχει πολλά κοινά σημεία με έκείνα των ανθρώπων. Σε ώριμα σημεία μάλιστα, όπως είναι το ένστικτο και οι αισθήσεις, τα σκυλιά όχι μόνο φτάνουν, αλλά και ξεπερνούν τους ανθρώπους.

Γύρω από την έξυπναδα και από τόν ευκόλο τρόπο, με τόν οποίον τα τετράποδα αυτά προσαρμόζονται στον τρόπο ζωής, που τους επιβάλλουν οι άνθρωποι, δεν μένει σχεδόν τίποτα που να είναι άγνωστο.

Έκείνο όμως που είναι σχετικά άγνωστο, είναι το ότι τα ζώα αυτά δημιουργούν άνεξάρτητους χαρακτήρες, έχουν άτομικότητα, έρωτεύονται, ζηλεύουν, υποφέρουν ψυχικά και υφίστανται ακόμη και νευρικούς κλονισμούς.

Οι ειδικοί εκπαιδευτάι έχουν παρατηρήσει ότι με τόν ίδιο τρόπο που ζέρουν να άφουανώνονται σ' έκείνους που τα άγαπών και τα περιποιούνται, τα σκυλιά έρωτεύονται και είναι ικανά να μένουν πιστά στο άγαπημένο τους ζώο.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση μίας καλομαθήνης σκυλιάσας από τη Βοστώνη, που είχε έρωτικές σχέσεις με έναν άδέσποτο σκύλο της περιοχής. Ο ιδιοκτήτης της προσπάθησε πολλές φορές να την φέρη σε έπαφή με άλλα σκυλιά ράτσας, για να γεννήση καλά σκυλιά, αλλά έκείνη απέφυγε συστηματικά και επίμονα να δημιουργήση δεσμούς και έπαφες με άλλα σκυλιά.

Παρόμοιες περιπτώσεις είναι άρκετά συχνές στα σκυλιά και πολλοί πιστεύουν ότι, αν είχαν τόν δικαίωμα να διαλέγουν μόνα τόν συντροφό τους, τα τετράποδα αυτά θα άποτελούσαν τόν πιο κτηνητό παράδειγμα πιστών συζύγων στο ζωικό βασίλειο.

Είναι παρατηρημένο, άλλωστε, ότι τα σκυλιά νοιώθουν έντονο τόν πόθο της ζήλειας και την έκδηλάνουν φανερά όταν μοιράσουμε την αγάπη μας γι' αυτά μ' ένα άλλο ζώο.

Έξαιρετικά άνεπτυγμένο, έπισης, έχουν τόν αίσθημα της σεμνότητας, ιδιαίτερα έκείνα που είναι καλομαθημένα και έχουν συνήθειαν στην περιποίησι. Πολύ συχνά, σκυλιά που τους κουρεύουν τόν τρίχωμα πολύ κοντά, άπορεύουν να εμφανίζονται μπροστά σέ κόσμο ή και σε άλλα ζώα, ώσπου να μεγαλώση τόν τρίχωμα τους.

Η ματαιοδοξία και η κοκεταρία, έπίσης, είναι από τα κοινά τους έχουν με τόν άνθρωπο. Τα σκυλιά, που μένουν άδέσποτα ή χωρίς περιποίησι από μικρά, δεν φαίνονται να νοιώθουν την ανάγκη να γίνονται τόν άντικείμενο της προσοχής και της περιποίησως τών άλλων και πορτιμούν την άνέμελη και έλεύθερη ζωή τού άλητη.

Δεν συμβαίνει όμως τόν ίδιο και με έκείνα που από μικρή ήλικία συνήθισαν να δέχονται την περιποίησι και τις φροντίδες τών κυριών τους. Μόλις η περιποίησι αυτή σταματήσει, τα σκυλιά δείχνουν με κάθε τρόπο τή λύπη τους γι' αυτό.

Τα σκυλιά που συνήθισαν στην αγάπη τού πολλού κόσμου — όπως έκείνα που χρησιμοποιούνται σε διάφορους θιάσους και επιδείξεις — πέφτουν σε μελαγχολία, και μαρμαρώνουν, όταν ο κόσμος άρχίζει να τα άγνοη, ακριβώς όπως γίνεται και με τους καλλιτέχνες.

Άκριβως έπειδή ο ψυχικός τους κόσμος είναι πολύπλοκος, τα ζώα αυτά υποφέρουν από ψυχικούς κλονισμούς και από άρρωστες, που όταν τις συναντήσουμε σε ανθρώπους, τις άποδίδουμε σε ψυχολογικά αίτια.

Κλασσική στο είδος της είναι η περίπτωση ενός σκύλου, που κατελήφθη έκαιφικά και χωρίς λόγο από πυρετό, έμετους, ρίγη και σπασμούς. Τόν πήγαν σε μιά κλινική, όπου τού έγινε θεραπεία με πενικιλίνη και άντισπασμωδικά άφάρμακα. Τα συμπτώματα έκφανίστηκαν προσωρινά, αλλά τρεις μέρες άργότερα έκφανίστηκαν και πάλι με την ίδια ένταση.

Αυτό επανέληθη άρκετές φορές και στο τέλος οι κτηνίατροι τα άπέδωσαν στο ότι ο ιδιοκτήτης τού σκύλου αυτό έλειπε σε ταξίδι κι' αυτό τόν έκανε να υποφέρει. Πραγματικά, μόλις ο κύριός του ξαναγύρισε, ο σκύλος έγινε καλά!

Δύο από τα χαρακτηριστικά, τέλος, στα όποια υπερέχουν από τους ανθρώπους, είναι η έξαιρετικά λεπτή και εύαίσθητη άκοή τους και τόν ένστικτο τους. Πολύ συχνά, μένουμε κατάπληκτοι όταν βλέπουμε ότι ένα σκυλί καταλαβαίνει πώς έρχεται ο κύριός του, άκόμη κι' άν έκείνος βρίσκεται σε άρκετη άπόστασι και άν τόν βλέπει. Αυτό σε άρκετη άπόστασι με την έξαιρετικά εύαίσθητη συμβαίνει γιατί με την έκαιρη άκούση του ή άκού του άναγνωρίζει τόν ήχο της φωνής του ή τ'α βήματά του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΝΑΙ καθαρός έκβιασμός, αυτό που κάνετε! Μπορεί να σας στοιχίση 10 χρόνια φυλακή!... έπτε στόν έπισκέπτη τού ο χλωμός άντρας που καθότανε πίσω από τόν γραφείο φορτωμένο, με χαρτιά. Με άπειλείτε τώρα... ενώ άλλοτε είχατε φερθή διαφορετικά. Μου ζητούσατε τότε να σας βοηθήσω, σαν παλιός φίλος, που... είχατε γνωρίσει στα νειάτα μου...

— Ναί, σας είχα γνωρίσει πρίν έρθετε στην Άγγλία... και πρίν σας χαμογελάση η Τύχη και γίνετε διάσημος.

— Πάντως, σας έδωσα επανειλημμένως διάφορα ποσά. Πρέπει να παραδεχθήτε πως φάνηκα γενναιοδωρος.

— Ναί, βέβαια. Μά δεν τόν κάνατε χάρις στη νεανική μας φιλία... αλλά γιατί ζέρατε καλά πώς μπορούσα να πληρωθώ τους ενδιαφερομένους ότι ο δικηγόρος και βουλευτής με τόν τόσο λαμπρό μέλλον, δεν είναι παρά ο Τέντ Σάνφορντ με τόν άμαρτωλό παρελθόν!

— Μου ζητήσατε μιά χρηματική βοήθεια και σας την έδωσα. Φάνηκα άνόητος που υποχώρησα απ' την πρώτη φορά... Τώρα μου προτείνετε να αγοράσω ένα κάποιο γράμμα, τόν μόνο που άπομένει από ένα παρελθόν νεκρό πιά και έκχασμένο, για τόν όποιο έχω εξαγοστή με την έπόμενη ζωή μου. Μου δίνετε δε να καταλάβω πώς, άν δεν δεχθώ, θα βρήτε άλλους άγοραστές... Ποιους έννοείτε δηλαδή;

— Τη δικαιοσύνη, τόν πρόεδρο της Βουλής, κάποιο πολιτικό σας αντίπαλο, ένα διευθυντή έφημερίδος... Υπάρχουν έκατοντάδες άγορασταί, άν θελήσω να ψάξω... Μά δεν έπιθυμώ να σας καταστρέψω. Μου χρειάζονται άπλώς 500 λίρες.

— Και πώς θα εξασφαλισθώ από καινούργιους έκβιασμούς σας;

— Τό γράμμα αυτό είναι τόν μόνο άποδεικτικό στοιχείο που έχω εις βάρος σας... Δεν έχετε παρά να μου υπογράψετε ένα τσέκ, για να γίνη δικό σας.

Ο δικηγόρος πήρε τόν καννέ των τσέκ και ρώτησε διατάζοντας: — Σε ποιόν πρέπει να νάναι πληρωτέον;

— Στόν κομιστή, φυσικά. Καταλαβαίνετε πως δεν θέλω να ύπάρχη τ' όνομα τού Ρίτσαρντ Σέλιου σ' ένα δικό σας τσέκ, 500 λίρών.

Τό τηλεφωνο κουδούνισε, στο δίπλανο δαμάτιο. Ποιός σας ήλθε; — Τί είν' αυτό; ρώτησε ο Σέλιου άνασκιρτώντας. Πηγαίνω να δώ.

Θάναι ο κλητήρας τού γραφείου μου. Πηγαίνω να δώ. Ο δικηγόρος πέρασε στην άλλη κάμαρα, πήρε τ' άκουστικό και ρώτησε: — Έσύ είσαι, Τόμ; Όχι, δεν θ' άργήσω πολύ. Περιμένε με στην έξωπορτα.

Γύρισε ύστερα στο γραφείο του κι' έπτε ήσυχα στο Σέλιου: — Ναί, ήταν ο κλητήρας μου. Θα με περιμένη κάτω στην πόρτα.

Ο έκβιαστής είχε χάσει τώρα τόν φαναρισμό του. Στα μάτια του διακρινόταν ο φόβος.

— Επιχειρείτε να μου σκαρώσετε κανένα άσχημο παιχνίδι; πρόφερε άπειλητικά.

— Κάθε άλλο, άπάντησε ήρεμα ο δικηγόρος. Σας είδοπαώ ώστόσο πως, άν χρειαστή να έπέμβη ο Τόμ, άν άκούση άς πούμε κανένα ύποπτο θόρυβο απ' τόν γραφείο μου, δεν θα μπορέσετε να τα βγάλετε πέρα μαζί του! Είναι άξιος να τα βάλη με τρεις άντα σ'άς. Έπιπλέον, είναι όπλισμένος πάντα, όπως κι' εγώ άλως!

— Αφίστε τώρα τις πολυλογίες. Δώστε μου τόν τσέκ και θα πάρετε τόν γράμμα... Τί είν' αυτό πάλι;

— Ποιό;

— Τό κουδούνι που χτύπησε στη δίπλανη κάμαρα.

— Ά, είναι τόν κουδούνι τού «ντικταφόν», που είδοποιεί πως ο δίσκος του έφτασε στο τέλος του.

— Τί θέλετε να πτή; Ποιός δίσκος;...

— Πρόκειται για ένα μέτρο προνοίας που έχω εφαρμόσει, προβλέποντας τις έπισκέψεις κατ'ηπαλάνθρωπων σαν εσάς!

«Βλέπετε αυτό τόν καλαμάρι; Τ' άνοιγω... Όπως μπορείτε να διαπιστώσετε, ύπάρχει κρυμένο από κάτω ένα μικροσκοπικό μιλιογράφων... Κιττάχτε τώρα αυτό τόν μυστικό πεντάλ, κάτω απ' τόν γραφείο μου. Όταν τόν πατήσω, άρχίζει να λειτουργή στο δίπλανο δαμάτιο τόν «ντικταφόν» και ν' άποτυπώνη κάθε όμιλία.

«Έβάζα σε κίνησι λοιπόν αυτό τόν μηχανισμό, όσες φορές λέγατε κάτι τόν ένδιαφέρον. Έτσι, τα λόγια σας έχουν άποθανατίγαιε κάτι τόν ένδιαφέρον. Έτσι, τα λόγια σας έχουν άποθανατίγαιε τ'α σ' ένα κύλινδρο από σκληρή πλάστα! σπ'η τ'α σ' ένα κύλινδρο από σκληρή πλάστα, μη ζέροντας άν έ-

Ο Έκβιαστής

πρεπε να πιστέψη ή όχι τα λόγια τού δικηγόρου. Δεν θέλησε ώστόσο να δείξη πως είχε φοβή.

— Δεν πιστεύω τίποτε απ' ό,τι μου λέτε, δήλωσε.

— Θα σας δώσω λοιπόν την άπόδειξι.

Ο Στάνφορντ πέρασε σ' άλλο δαμάτιο κι' έφερε ένα άκουστικό, ένωμένο με τόν «ντικταφόν» μ' ένα μακρύ σωλήνα.

— Βάλτε το σ' αυτί σας, έπτε.

Ο Σέλιου τόν έκαιε. Κι' άκούσε πραγματικά τή φωνή τού να προφέρει τις φράσεις που άποδεικνυαν τόν έκβιασμό!

Πεταχτηκε πάνω, για να όρμηση στο δίπλανο δαμάτιο και να καταστρέψη τόν κύλινδρο. Μά ο Στάνφορντ πρόλαβε να κλειδώση την πόρτα.

— Καθήστε, παρακαλώ, τού έπτε ξερά. Άν κάνατε θόρυβο, μπορεί ν' άκούση ο Τόμ. Και τότε, άλλωστε, σας... Θα σας δώσω αυτόν τόν κύλινδρο, άν μου παραδώσετε τόν γράμμα. Σκεφθήτε πως, άν τόν πάρη ή άστυνομία, θα πάτε δεκα χρόνια φυλακή.

Ο Σέλιου δίστασε μιά στιγμή, κι' ύστερα μούγκρισε με μανία: — Καλά, θα σας τόν δώσω... που να πάρη ο διάβολος!

Έδωσε τόν γράμμα απ' την τσέπη του. Ο Στάνφορντ έφερε τόν κύλινδρο και τόν άφισε πάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά στο παρλόουρο.

— Βάλτε τόν γράμμα στο γραφείο μου και πάρτε τόν κύλινδρο, έπτε.

Πραγματικά, έγινε η ανταλλαγή. Ο Σέλιου πέταξε χάμω τόν κύλινδρο και τόν έλυνε με τόν τακούνι του, ενώ ο άλλος έριχνε τόν γράμμα σ' ένα μόνε τζάκι.

— Έννοια σας, και θα μου τόν πληρώσετε! έπτε άπειλητικά ο Στέλς.

— Μιά στιγμή, παρακαλώ, πρόφερε ήσυχα ο δικηγόρος. Πρώτον, δεν έχετε κανένα απ' τα προσόντα ενός καλού έκβιαστή. Δεύτερον, ο κύλινδρος που καταστρέψατε, δεν ήταν έκείνος που έχει άποτυπωμένα τα λόγια σας. Τρίτον, θα μου δώσετε τώρα ένα τσέκ 500 λίρών, για τόν νοσοκομείο της πόλεως μας.

— Άδύνατον! Δεν σας πιστεύω! φώναξε ο Σέλιου.

— Πάρτε πάλι τ' άκουστικό, και θα πειστήτε...

— Δώστε μου τόν κύλινδρο, όπως μου υποσχέσκατε!

— Όχι, ποτέ! Άν πάρω τόν τσέκ σας, θα καταθέσω τόν κύλινδρο σε μιά Τράπεζα, μαζί μ' ένα γράμμα που θα δίνη έξηγησης. Έτσι, άν κάμετε την τρέλλα να με δολοφονήσετε, θ' άνοίξουνε τόν γράμμα και θ' άποκαλυφθή η ένοχή σας. Άν πεθάνω όμως από φυσικό θάνατο, θάχω άφισει έντολή να καταστραφούν τόν γράμμα κι' ο κύλινδρος.

«Έννοείται, ότι σε περίπτωση που δεν μου δώσετε τις 500 λίρες, θα στείλω τόν κύλινδρο στην άστυνομία... Όμολογώ, ότι εγώ προσωπικά προτιμώ αυτή τή λύσι, γιατί θα γλυτώση η κοινωνία από ένα βρωμερό ύποκείμενο!

— Θα υπογράψω τόν τσέκ... μωρμούρισε ο Σέλιου, νικημένος. Καί, την άλλη μέρα, τόν νοσοκομείο πήρε ένα δώρο 500 λίρών.

Β. ΚΟΞ

Παλληκόρι της φακής !..

Κάποτε ο Ναστράβιν περνούσε τον καιρό του σαν αληθινός αγάς. Ήταν προσκαλεσμένος στην αυλή του πασά του Ικονίου. Άλλη Μπουρέκ και δεν έκανε άλλη δουλειά, από το πρωί ως το βράδυ, παρά να καλοτρώει και να λήη χωρατά. Είχε ξεχάσει πια το χωριό του, ακόμη και τη γυναίκα του τη Φατίμη, που άδικα έστειλε ανθρώπους και τον καλούσε να γυρίσει πίσω.

Ήγιναι και πάλι στη γυναίκα μου, που σ' έστειλε να μ' εύρης, τούς έλεγε ο Χότζας χαμογελώντας πονηρά, ότι βαρέθηκα πια τη μικέρια και τη γκρίνια της. Θέλω κι εγώ να ζήσω σαν άνθρωπος και θα μείνω εδώ σ' όλη μου τη ζωή κοντά στον πασά, που μ' έχει στα... πουλούα!

Κι' έτσι περνούσαν οι μέρες κι ο Ναστράβιν, δεν έλεγε να το κουνησει από το σεράνι του Ικονίου, ενώ η άμοιρη η Φατίμη μαράζωνε μέρα με τη μέρα από τον σενατά της.

— Αμάν, μεγάλε μου Προφήτη, βάλε λίγη γνάνι στον άντρα μου, που μ' έκαλε να ζήσω με τον πασά, αν και του λόγου του ζή και βασιλεύει... Έλεγε και ξεσάλεγε, κάθε τόσο στην προσευχή της.

Μα το κόκορ, γιατί τίποτα, δεν άλλαζε, αφού ο Χότζας δεν έννοιασε ν' αφήσει την καλοπέραση και το χουζούρι του.

Σαφνικά όμως, μία μέρα, κηρύχθηκε ο πόλεμος. Κι' ο Άλχ-Μπουρέκ έγινε με μιάς άλλος άνθρωπος. Άφησε κατά μέρος τα γλέντια και τα χωρατά, ζώστηκε τ' άρματα και κάλεσε στα όπλα όλους τους άντρες του Ικονίου. Μονάχα ο Ναστράβιν δεν τό κούνησε από τον τόπο του.

— Ε, του λόγου σου, Χότζα, τί κάθεται και κοιμάται; Μήπως είσαι χανούμ και μου τόκρυνες τόσον καιρό; Πάρε το όπλο σου λοιπόν κι' έλα μαζί μου! το έλεγε από στήν ο πασάς.

Μα ο Ναστράβιν, που άκουγε μόνο πόλεμο και του κορόντουσαν τα ήφιατα, άποκρίθηκε μισοκακόμοιρα: — Άλλοίμονο, πασά μου, δεν μπορώ να πολεμήσω κάτω από τις διαταγές σου. Πρέπει να φύγω τώρα και να παρουσιαστώ στο Έσκ'ι Σαχίρ, στο χωριό μου, για να μη με κηρύξουν εκεί λιποτάκτη!...

Ο Άλχ-Μπουρέκ πίστεψε τα λόγια του Χότζα και τον άφησε να γυρίσει πίσω στο χωριό του. Όταν όμως έφτασε εκεί ο Ναστράβιν, είδε πως τον περίμεναν άλλα βάσανα. Γιατί μόλις τον άντικρυσε ο αρχιζαμπτίς, του έβαλε τις φωνές: — Εί! Το δούλο σου ακόμη δεν ντύθηκε στρατιωτικής; Τι περιμένεις; Νά τελειώσει ο πόλεμος κι' ύστερα να πιάσης όπλο στα χέρια σου;

— Άλλ' ο Ναστράβιν δεν ήταν απ' αυτούς που τ' άδανούν εύκολα. — Τι κάθεται και λές, άγιά μου; άπόρησε τάχα θυμωμένος. Δεν τό ξέρει ή άφεντιά σου πως χρόνια και ζωιάνια τώρα βρισκόμαι στην υπηρεσία του πασά του Ικονίου; Ήπια λοιπόν δυό μέρες άδεια από τον πολυχρονωμένο, ίσα-ίσα να δώ τη γυναίκα μου κι' άμέσως θά γυρίσω στο Ικόνιο για να πολεμήσω μαζί του...

Ο αρχιζαμπτίς, θέλοντας και μή, τον πτόεψε και τον άφησε έλεύθερο να πάει στο σπίτι του. — Μα εκεί τον περίμενε ή Φατίμη κατακόκκινη από το θυμό της και μόνο που δεν χύμπεζε να του βγάλει τα μάτια.

— Αμάν, γυναίκούλα μου, και δεν ξαναφύγω από κοντά σου για όλα τα πλούτη του κόσμου! άρχισε τότε να λήη κλαμουργίζοντας ο Ναστράβιν.

Κι' ύστερα, μόλις την είδε να μαλακώνει λίγο με τις γαλιφές του, τη φίλησε και της έλεγε σιγά σιγά: — Και τώρα από σένα μία χάρι μονάχα ζητώ. Νά με κρύψεις στο πηγάδι ή όπου άλλοι θέλεις για να μη με βρουν οι ζαμπτίδες. Κι' αν σε ρωτήσουν που είμαι, να τους απαντήσεις πως μ' έφαγε το σκοτάδι... Και χαμογελώντας πονηρά, πρόσθεσε: — Έσύ με γυρεύεις τόσον καιρό, βρε γυναίκα και τώρα, που με βρήκες επί τέλους, θ' άφήσης να μās χωρίσουν τα μπαρούτια του πολέμου...

Κι' έμεινε ο Ναστράβιν κρυμμένος στο πηγάδι του, ώσπου τελείωσε ο πόλεμος.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΔΙΑΙΤΑ

Κουζούμ, ίπποκτές λιγάκι στομάχις μου πονούσε, με λέςι το Σουρπουτίσα στο γιατρό να πηλαύνω.

— Γιαδρούμ, τί να τό κάνω τό γιατρός; Ντέν ήξερω τί θα με πη τό γιατρός; Διάιτα θα με πη! Οι γιατροί μόλις στομάχι σου λιγάκι πονεμένος ένεται, έξετασμένο σε κάνουν, ά-μέσως κόψε ούζο σε λένε, κόψε παστουρμά σε λένε.

— Μωρέ πηγαίνε στο γιατρό! — Πέρου δεν έπια; — Και τί σου έλεγε; — Κόψε ούζο με έλεγε, κόψε παστουρμά! τό έλεγε.

— Τά έκοψες; — Γιατί να τό κόψω κουζούμ; Έπειδή στο γιατρός δεν ήρσει το ούζο, σε λέςι κόψε το ούζο. Και έπειδή δεν του ήρσει το παστουρμά, σε λέςι κόψε το παστουρμά! Κουζούμ κοβεται το ούζο και το παστουρμά.

Αυτά έλεα, άμα στομάχις μου τό άλλο ήμε-ρα πιά πολύ επόνανε και πάλι το Σουρπουτίσα με λέςι να πηλαύνω στον γιατρός για να με δει.

— Τι να με πη γιαδρούμ; Γιατρός με τό δικό μου τό Ιστομάχι, δικό του θέλει να γεμίσι! Καταλαβαίνεις; Λεφτά ζητιμένα έκά-νει. Ήπέρου που πη, με έκανε τίποτα; — Μά, Καραμπέτ, πέρου ο γιατρός σου έ-πε να κόψεις το ούζο, τον παστουρμά. Τά έ-κοψες;

— Όχι, σε λένε, γιαδρούμ. — Έμ' τότε τί παραπονιέσαι για τό γιατρό; — Δεν παραπονιέμαι, άμα δεν πάω κι' άλλες. Καταλαβαίνεις; Γούστο μου θά ένεται το για-τρός; Τι τον νοιάζει, γιαχού, αν εγώ πίνω το ούζάκι μου και κοπανώ τον παστουρμά μου; Πονεμένος ένεται το στομάχις μου.

Άμα τό άλλο μέρα πιά πολύ τό στομάχις μου πονεμένος ένεται και τότε — τί να κάνω; — Λέςι, άς πάω στο γιατρός, να δούμε τί θα με πη. Το λοιπόν παίρνω Σουρπουτίσα μου και μαζί κουδούνι του γιατρός χτυπημέ-νο έκάνουμε. Μέσα μπαίνουμε, άμα κόσμος ήτανε. Άλλος μέσα έμπαίνε, άλλος από μέ-σα έβγαινε, τέλος σπάγγων έρκεται και το δικός μου τό σειρά.

— Καλημέρα, ντοκτόρ, λένε, επέρου Ιστομά-χι μου εκούταξες, άμα χίτς καλά δεν έκα-νες. Εφέρτος πιά πολύ πονεμένο ένεται. — Νά σ' εξετάσω, λέςι το γιατρός. — Τό λοιπόν, τί είχες Γιάννη, τί έκα πάντα, απάνω σ' ένα κανάπε ζαπιλωμένο με κάνε, χέρι του κοιλιά μου βάζει, Ιστομάχις μου φα-χουλεμένος έκάνει, εδω πονάς, εκεί πονάς με λέςι, ύστερα σήκω πάλι με κάνε.

— Κάνεις διαίτα; με λέςι. — Κάνω διαίτα πως δεν κάνω! λένε. — Τό ούζο τό έκοψες; με λέςι. — Όχι δεν τό έκοφα, του λένε. — Τον παστουρμά τον έκοψες; με λέςι. — Όχι, δεν τό έκοφα, του λένε. — Μα τότε τί διαίτα κάνεις; Δεν σου είπα πέρου που σ' εξέτασα να κόψεις το ούζο και τον παστουρμά; — Γιατί να τό κόψω γιατρίε μου; Άσκημο πιράμα είναι το ούζο και το παστουρμά; Έμμενα πολύ με άρδουν.

— Μπορεί να σ' άρδουν λέςι το γιατρός, άλλα αυτό καταστρέφουν το στομάχι σου. — Σούς υπέ! το του λένε. Γιατρός άντρωπος είσαι, χίτς τέτοιες κουταμάρες να μη λές! — Στο είπα και πέρου ή δεν σου τό είπα; — Άφού τό είπες επέρου γιατί τό λές και εφέρτος ντοκτόρ έφέντι; Χίτς τίποτα καινούρ-γιο ντέν έχεις να με πης; — Έγώ αυτό έχω να σου πω και τίποτ' άλλο. — Καλά! λένε. Άντε Σουρπουτίσα μου να πηλαύνω.

Σουρπουτίσα μου, πολύ σνχιωμένη ένει, άμα εγώ άλλο κουδέντα δεν ήθελω ν' άκούσω. — Άντιο ντοκτόρ έφέντι, λένε. — Καθώς όμως, πηλαύνω στην πόρτα, τό για-τρός με λέςι: — Με συγκωρείς έχασες την έπίσκεψή; κ. Καραμπέτ.

— Χίτς καμιά έπίσκεψη ντέν έχέχασα, λένε. Σουρπουτίσα πηλαϊσμένο με κάνε! — Τά λεφτά! λένε. Την πληρώμ του γιατρός, Καραμπέτακι.

Τότε εγώ ύρίζω στον γι-ατρός: — Κουζούμ πέρου ντέν σε ήλλήρωσα! Σε ήλλήρωσα. Εφέρτος τίποτα καινούργιο με είπες; Ντέν με είπες! Τό λοιπόν; Τι λεφτά ήθε-λεις ντοκτόρ έφέντι; — Έμ' με λές να κόψω το ούζο και τον παστουρμά, έμ θέ-λεις και λεφτά; Τίρελλός παππας έρενα βαφτισμένο σε έκανε!

Και φεύγω. Άσκημα του είπα, γιαδρούμ. Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τό πόκερ

Άκουσε με έδω, χρυσέ μου. Σας έ-κανα το χατήρι να μετάσχω σ' αυτή την παρτίδα του πόκερ, όχι έπειδή ήθελα να παίξω αυτό το παλληκοπαίνιδο, γιατί εγώ δεν παίζω, άλλα μόνο και μόνο έπειδή δεν βρήκατε τέταρτο και πέσατε σχεδόν στα πόδια μου και μόνο που δεν προσκυνήσατε για να δεχθώ την προσκλησή σας και να σας κίνω τό χατήρι. Και έβηλωσα από μιάς άρχης, ότι μόνο για δυό ά-ρες θά σας κάνω τό χατήρι. Και σας έ-δήλωσα, από μιάς άρχης, ότι μόνο για δυό άρες θά σας κά-νω τό χάρι, γιατί τό-σο διαρκεί ή ύπομο-νη μου και ότι, με-τά την λήξιν της δι-ώρων αυτής προθε-σμίας, θά σ' σηκώω και θά σας πώ ά-ντιο. Λοιπόν, τό δί-ωρον έλγης και ση-κώνομαι. Είμαι έν-τάξει, πρὸς τή δη-λώσή μου. Τι μου καλλάς, λοιπόν, να μείνω ακόμη, γιατί δεν είναι σωστό να άποχωρήσω;

Πως; Χάσεις, λοιπόν; Γι' αυτό παι-ζει ο άνθρωπος. Για να χάση ή να κερ-δίσι. Αυτός, άλλως τε, είναι και ο προ-ορισμός της χαρτοπαίξεως οιασδήποτε μορφής. Άλλος χάνει, άλλος κερδίζει. Του λόγου σου έχασες, και δεν μπο-ρούσες παρά να χάσεις, έτσι ήλθια που παίζεις, σαν βόδι. Τι θέλεις τώρα; Πως; Νά ρεφάρης; Τι πάει να πη να ρεφάρης; Νά ξαναπαίρης τα λεφτά σου; Μωρέ, τί μου λές! Και έπειδή θέλεις του λόγου σου να ξαναπαίρης τα λε-φτά σου, είμαι υποχρεωμένος να ύπο-στώ την ταλαιπωρία να συνεχίσω τό άνόητο αυτό παιχνίδι. Έγώ, χρυσέ μου, σηκώνομαι άπολύτως έν τάξει ά-πέναντί σας. Ούτε έχασα, γιατί δεν σάς τό επέτρεψα, ούτε έκέρδισα, γιατί δεν έπιτρέπω στον εαυτό μου να παίρ-νι τα λεφτά του άλλου. Σηκώνομαι με τα λεφτά μου. Τα λεφτά σου τα ήπραν οι άλλοι δυό κύριοι. Τι μου κολ-λάς, λοιπόν, έμένα; Συνεχίστε ο κύ-ριον, άς σου τα χροίσουν, για να μην κλαίς. Τι είπες; Για να πάρης πίσω, πρέπει να ύπαρχη και τέταρτος; Αυ-τέ να κουρεύεσαι, χριστιάνε μου.

Κι' έπειτα, δηλαδή, άς παραδεχθώ-με ότι κάθισα και πήρες τα λεφτά σου πίσω και κέρδισες και κάτι παραπά-νω, όχι από μένα, φυσικά, γιατί εγώ τό πόκερ τό δίδαχα. Από τους άλλους κύριους συμπαικτας δά κερδίσες. — αν κερδίσες. Τι θά γίνι λοιπόν; Θά κα-θίσω πάλι να συνεχίσω μέχρι να ρε-φάρουν και οι κύριοι; Και θά τραβήξω αυτή ή δουλειά ως αύριο βράδυ;

Κι' άφήνω ότι δεν πρόκειται να πα-ρής τα λεφτά σου πίσω. Έτσι που παι-ζεις θά χάσης και τό σασκάκι σου από πάνω. Γιατί αυτό που παίζεις δεν είναι πόκερ. Είναι τριλίκας. Τό πόκερ θέλει γνώσι, ψυχραιμία, σκέψη, ψυχολογία και του λόγου σου άπ' όλ' αυτά έχεις με-τόλινχα. Του λόγου σου τό πολύ που μπορείς να παίξεις είναι μία κούτα που μπορείς να παίξεις ή πεντόβολα. Άντε στον παληκοφανέ ή πεντόβολα. Άντε λοιπόν, να παίξεις κανένα τέτοιο, γιατί ως εκεί φτάνουν οι διανοητικές σου ικα-νότητες. Έγώ άποχωρώ, σύμφωνα με νόητες. Έγώ άποχωρώ, και δεν πρόκει-ται ή άρχική μου δήλωσι να μην προκει-ται να ξαναπαίσω χαρτί στο χέρι μου. Τ' άκούς; Τι είπες; Πρέπει να πέντε τα λεφτά σου; Αί, λοιπόν, πάρε πέντε τα σέκελα σου; ρεφάρης.

Κουτορνίδι! ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τί θρεάθει ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Η διατροφή μας και οι

δοσένειες

ΑΙΝΕΤΑΙ ότι ή έλλειψη των βιταμινών της καρ-διακής διαταραχών. Στά ζωά ή καρδιά είναι τό πρώτο όργανο που προσβάλλεται, όταν τή στε-ρήσουμε από την πολύτιμη αυτή βιταμίνη. Δύο έπιστήμονες της ιατρικής Μάγιο κατάρθεσαν να προκαλέσουν διάφορες καρδιαπά-θειες σε έθελοντές, άνδρες και γυ-ναίκες, βγάζοντας τή βιταμίνη Β1 από την τροφή τους, που κατά τό άλλα ήταν επαρκής. Περισσό-τερη εύπάθεια έδειξαν οι άνδρες, που εργαζόνταν σε κοπιώστικές έργασίες, ενώ οι γυναίκες άθε-ξαν κάμποσες έβδομάδες. Με τή στέρεσι τής βιταμίνης Β1, προε-κλήθησαν παλμοί, δύσπνοια, άπα-ξία του σφυγμού και, σε μερικές περιπτώσεις, υπερτροφία της καρ-διάς. Οι διαταραχές αυτές έσφα-ρίστηκαν με τή χορήγηση της βι-ταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

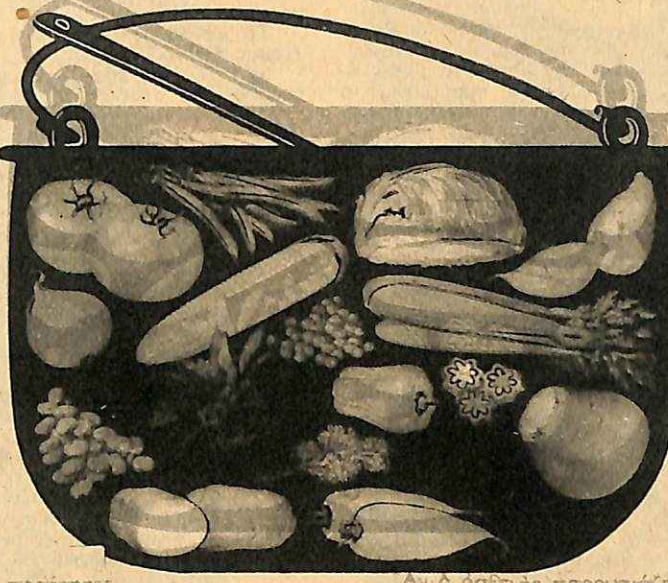
Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

Αν ή έλλειψη βιταμίνης Β1 συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο. Ο σφυγμός, δηλαδή, γίνεται πολύ ταχύς. Αυτό υποτίθεται ότι ή έλλειψη βιταμίνης Β1, σε μεγάλες ποσότητες, ως ός τήν τε-λευταία μας πνοή. Όταν λείπει από τον οργανισμό ή βιταμίνη Β1, το σώμα σου δεν μπορεί να παράγοι ή ενέργεια και τότε ο ρυθμός τής καρδιάς μας έπιβραδύνεται. Οι παλμοί της από 72, που είναι ο κανονικός αριθμός, πέφτουν στους 40 ή τους 50. Έπεται ότι ο οργανισμός σου, συνεχισθί, συμβαίνει τό αντίθετο.

ρήθηκε ότι από την έσθνεια αυ-τή προσβάλλεται, σε μεγαλύτερο ρηθήκε ότι από την έσθνεια αυ-τή προσβάλλεται, σε μεγαλύτερο ποσοστόν, τα παιδιά των βορειών χωρών, όπου δεν ύπαρουν, προς-επάρσεις σε βιταμίνη C. Η στέ-ρησις της προκαλεί συχνά αίμορ-ραγίες των άθρσσεων ή τής καρδιάς, ρευματικό πυρετό σε έ-νδοκα χοιρίδια, που ή τροφή τους ήταν φτωχή σε βιταμίνη C, κά-νοντάς τους ένέσιους με διαφόρους ιούς.

Οι ίδιες ένέσεις, όμως, δεν προκαλέσαν κομμία αντίδρασι σε ζωά που ή τροφή τους ήταν πλου-σία σε βιταμίνη C.

Οι άλλεργικές έντιδράσεις τας έπιδείξαν, έλλοι, ότι ή βιταμίνη C μπορεί άχι μόνον να προλάβη, άλλα και να θεραπεύσι τις άλλεργικές εκδηλώσεις.

Στην περίπτωση αυτή, ή ήμε-ρήσια δόσις πρέπει να κυμαίνε-ται γύρω στα 300 χιλιοστάγραμμα.

Αν ή έσθνεια παρουσιάζι αντίδρασι στα πορτοκάλια, τα λε-μόνια και τις τσιμάτες, πρέπει να αντικαταστήσων αυτές τις τροφές με άφθονες σαλάτες, δυό και τρείς φορές την ήμερα. Μπορούμε έπίσης να παίρνωνε ζωμό ή χυμούς χορταρκών (κα-ροτών κλπ.) στα μεταξύ των γευμάτων χρονικά διαστήματα.

Σε περίπτωση σοβαράς κρίσεως, ή ήμερήσια δόσις βιταμίνης C μπορεί να φθάσι τα 600 χιλιοστάγραμμα. Στο ζήτημα αυτό, ό-μως, ή ίδιουγκρασία του άσθενούς παίζει σημαντικό ρόλο.

Εκτός από τή βιταμίνη C, άπαραίτητη στις άλλεργικές παθή-σεις είναι και ή βιταμίνη Β, ιδίως στο έκζεμα. Πολλά έκζεματα, άλλωστε, δεν είναι άλλεργικές εκδηλώσεις, άλλα μία αντίδρασις του οργανισμού λόγω έλλειψως βιταμίνης Β.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η φυματίωσις και ή αρθρίτις. Μετά τα αυτοκινήτικα δυστυχήματα

Στο Πανεπιστήμιο της Ζυρίχης έγιναν νεκρωσίες 300 θύματων αυτοκινητιστικών δυστυχημάτων, μέσα σε 48 ώρες από τό δυστυ-χημα. Στα 52% λοιπόν των περιπτώσεων, οι πνευμονες βρέθησαν φραγμένοι από εισροήσι αίματος, σπασμένων δοντιών ή άλλων ξένων σωμάτων. Η εισροήσι αυτή συνετέλεσε στο θάνατο των θυματων στα 30% των περιπτώσεων, ενώ στα 14% ύπηρεσε ή μο-νοβη αίτια του θανάτου των. Απ' τις παρατηρήσεις λοιπόν αυτές βγαίνει τό έξης συμπέρασμα: Οι σοβαρά τραυματισμένοι από αυ-τοκινητιστικά δυστυ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΝΕΑ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ

Οσο προχωρεί η εποχή, τόσο η γραμμή της νέας σιλουέτας παίρνει την τελική της μορφή για την χειμερινή περίοδο. Για όποιο είδος ντυσίματος κι' αν πρόκειται, για όποιαδήποτε περίσταση, η σημερινή μόδα προσδίδει στη γραμμή της σιλουέτας όλο και περισσότερο μία τάση επιμηκύνσεως.

Η επίδραση, έξ' άλλου, των κοστούμιών της 'Απω Ανατολής, προσθέτει μία απλότητα στη γραμμή και συγχρόνως μία πολυτέλεια εμφάνισης, χωρίς στα πλούσια υφάσματα.

Όρισμένα βασικά σημεία πρέπει απόλυτως να τηρούνται για να βρίσκεται η γυναίκα που θέλει να είναι κομψή στο πλαίσιο της μόδας.

Τα βασικά αυτά σημεία είναι τα εξής:

Πρώτα έχουμε τους ώμους, οι οποίοι αρχίζουν να παίρνουν υπόσταση. Δηλαδή είναι πλέον τονισμένοι, ιδίως στα επανωφόρια. Στα φορέματα λιγώτερο, αλλά πάντοτε με μία τάση να θέλουν να αποτινάξουν την ανυπαρξία στην οποία τους είχε καταδικάσει η μόδα.

Έρχεται έπειτα η μέση, που παραμένει λεπτή, αλλά χωρίς καμία υπερβολή. Μία συστηματική αποφυγή της ζώνης παρατηρείται και η μέση υπογραμμίζεται μόνο με την «κούπη».

Άλλο σημείο σημαντικό είναι το μήκος, το οποίο στα επανωφόρια, στις ρεδιγκότες και στις βέστες, ακολουθεί τις κλασματικές υποδιαίρεσεις: τρία τέταρτα, επτά ογδοα και έννεα δέκατα. Αυτή η τελευταία είναι συνέπεια της μεγάλης μόδας των τουνίκ, που εκφράζεται με διάφορους τρόπους.

ΚΑΘΕ ΩΡΑ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥΛΕΤΤΑ ΤΗΣ

Για τις ώρες της ημέρας, τον λόγο έχουν τα διάφορα σύνολα, που εμφανίζονται σε μεγάλη ποικιλία: Επανωφόρι και ταγιέρ, επανωφόρι και φόρεμα, ταγιέρ και βέστα ριχτή, ρεδιγκότα σε μήκος τρία τέταρτα, σε συνδυασμό με φόρεμα ή με φούστα, παλτό σε μήκος επτά ογδοα πάνω από ένα φουρώ πολύ εφαρμοστό κ. ά.

Ο συνδυασμός των υφασμάτων όσον αφορά τα χρώματα και την ύφανση, είναι επίσης ένα χαρακτηριστικό της εποχής.

Τα τουνίκ, τα σέτλαντ, τα σεβιότ, τα ζερζέ, υποτάσσονται με μεγάλη επιτυχία στους συνδυασμούς αυτούς, αλλά και τα βαρύτερα υφάσματα με βαθύχρωμες ανταύγειες, όπως τα τωπέ, τα μελανζέ με μαλλί και «λαμά», με μαλλί και «μωξέρ», διόλου δευτερεύον.

Κοντά σ' αυτά, ως μη ξεχνούμε και τα ντρα με μικρές παραλλαγές, τις φανέλλες, τα άλπακα, τα βελούδα.

Πολύ συχνά, για το δρόμο, θα δούμε σύνολα, που αποτελούνται από βέστα και φόρεμα και αντικαθιστούν το ταγιέρ. Η βέστα γίνεται αρκετά μακριά και είναι σχιστή στα δύο πλάγια. Έξ' άλλου, υπογραμμίζει ελαφρά τη μέση και πλαταίνει προς τα κάτω τόσο, ώστε να απομακρύνεται αισθητά από τη γραμμή της φούστας, που παραμένει όσο το δυνατόν ευθύγραμμη.

Άλλο χαρακτηριστικό της εποχής, είναι η ρόμπ-ταγιέρ, που θα φορεθώ πολύ υγρό δρόμο και η επιτρέπει ο καιρός.

Η γραμμή παραμένει και εδώ ευθύγραμμη, με κάποια «κούπη», που θυμίζει τουνίκ ή ρεδιγκότα.

Τα ταγιέρ, που έχουν πένες και προσδίδουν μία απαλότερη γραμμή στην πλάτη, υπογραμμίζοντας διακριτικά τη μέση, προορίζονται για σπώρ, ταξίδια, εκδρομές.

Τις απογευματινές ώρες, κυριαρχούν οι τουνίκ, άλλοτε ευθύγραμμες, άλλοτε με υπογράμμιση της μέσης και σχετικό φάρδος προς τα κάτω, με αρχή από τους γοφούς.

Γι' αυτές τις απογευματινές τουνίκ, το πιο ταιριαστό χρώμα είναι το μαύρο. Άλλα όσο προχωρούν οι ώρες και προσεγγίζουμε στις βραδυνές, τα λαμέ και τα μπροσέ με τις άσημένιες και χρυσές ανταύγειες, έρχονται να προσδώσουν στις τουνίκ μία εξαιρετική πολυτέλεια.

Καθώς είπαμε πάρα πάνω, αυτές οι τουνίκ είναι τότε ευθύγραμμες, τότε λίγο φαρδιές. Έτσι, τις βραδυνές ιδίως ώρες, οι δύο αυτές διαφορετικές γραμμές, εμφανίζονται πλάι-πλάι και με διαφορετικό μήκος.

Όσο φαρδίνει η φούστα, τόσο πιο πολύ απέχει από το έδαφος. Οι πιο στενές φούστες είναι μακρύτερες.

Άλλα ως σημειώσουμε και μερικές λεπτομέρειες, που, παρά τον χαρακτηρισμό τους, είναι, εν τούτοις, βασικές:

Για τις άμυγιγες τουαλέτες βλέπουμε ντεκολτέ τετράγωνα, όβαλ και σε σχήμα βιολιού.

Τα φορέματα της ημέρας, έχουν το λαιμό κλειστό γύρω από τη ρίζα του λαιμού, ή με γιακαδάκια όρθια, τα γνωστά με την ονομασία κολά-όφισιές.

Τα κουμπώματα, τόσο εμπρός, όσο και στην πλάτη, δανείζονται την διακόσμηση της ζώνης μαρτεγκάλ, που είναι τοποθετημένη λίγο κάτω από το στήθος. Τα μανίκια του είναι κολλημένα και έχουν πλατειά ρεβέρ. 2) Αυτό το επανωφόρι έχει ένα μεγάλο μπουφάν στην πλάτη που εμφανίζει συνδυασμένο με τα ραγκλάν μανίκια μία έντελως πρωτότυπη γραμμή. Άλλη ιδιορρυθμία είναι ο γυριστός γιακάς, που κουμπώνει πίσω.

το σχήμα τους από τα ματα του λατινικού αλφαβήτου (V, T, X) και λέγονται «βέ», «τέ», «ήξ».

Οι μαρτεγκάλ είτε οριζόντιες ευθύγραμμες, είτε καμπυλωτές, υπογραμμίζουν την λεπτότητα της μέσης, χωρίς όμως να εφάπτονται σ' αυτήν.

Τα μανσόν φαίνεται, ότι τείνουν να γίνουν ο αχώριστος σύντροφος των συνόλων.

Τα σχήματά τους είναι μάλλον πατικωτά και οι διαστάσεις τους αρκετά σεβαστές.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Αν τα δόκλινρα φορέματα ή τα σύνολα που έχουν για συμπλήρωμα ένα επανωφόρι ή βέστα, είναι η μεγάλη μόδα της εποχής, δεν καθιστούν μειονεκτική τη θέση της φούστας, που φοριέται με διάφορες μπλούζες. Ο πρακτικός αυτός συνδυασμός μας προσφέρει τόσο πολύτιμες υπηρεσίες, ώστε δεν είναι δυνατόν να παραγκωνισθεί.

Οι φούστες που θα φοριούνται καθημερινώς, κλίνουν υπέρ του φάρδους. Τις βλέπουμε πλισσοδετές, άλλες με στενές πιετούλες της μηχανής, άλλες φαρδιές κουφωτές, τσακιστές ή ελεύθερες.

Κοντά στις φούστες με πιέτες, έχουμε και τις κλός, που το φάρδος τους αρχίζει μετά τη μέση, με ελαφρές σουρίτσες ή πένες.

Στις πλισσέ φούστες χρησιμοποιούνται πολύ τα σκωτσέζικα υφάσματα, στις κλός χρησιμοποιούνται μονόχρωμα και μελανζέ.

Έν τούτοις, το φάρδος στις φούστες δεν είναι κανόνας, που δεν έχει τις εξαιρέσεις του. Όταν πρόκειται να συμπληρώσετε το κοστούμι σας, που αποτελείται από φούστα και μπλούζα, με μία ριχτή βέστα, μπορείτε να προτιμήσετε την ευθύγραμμη φούστα με μία κλίσι στενέματος προς τα κάτω, πράγμα που φέρνει τη κτυπητή αντίθεση που θέλει η μόδα του 1956.

Μία λεπτομέρεια, που πρέπει να προσέξετε, είναι η ζώνη. Οι φούστες, που φοριούνται με μπλούζες, δεν χρησιμοποιούν χωρι-

3) Φόρεμα-τουνίκ από μαύρη κρεπέλλα. Μανίκια ραγκλάν, κουμπώμα από τη ρίζα του λαιμού ως εκεί που βγαίνει το πλισσέ βολάν, καμωμένο από μαύρο σάτεν. Ζώνη από το ίδιο υφάσμα με μία θηλιά. Μανίκια επτά ογδοα. Οριοίεται με βέστα, γάντια και καπέλλο. 4) Απογευματινό άμυγιγ φορεματάκι από λαινάξ, που σχηματίζεται από πάνω ως κάτω με γκοντέ. Όρθιο βελούδινο γιακαδάκι, βελούδινο βολάν και φάσες στα τρουά κάρ μανίκια. 5) Η γραμμή «Νατόρια» θυμίζει την «κούπη πρενός». Η τουαλέτα είναι όλη πλισσοδετή και εφαρμοστή στο σώμα, χωρίς όμως να σφίγγει. Το φάρδος αρχίζει μετά τους γοφούς και κατεβαίνει φαρδαινόντας. Το ντεκολτέ είναι όβαλ με πολύ μικρά μανίκια, που καλύπτουν μόνον τους ώμους. 6) Συμπλήρωμα αυτής της τουαλέτας είναι το ριχτό επανωφόρι, του οποίου το επάνω μέρος είναι όλο κεντημένο σε τρόπο, που να σχηματίζει ένα είδος μπολερό. Το ίδιο κεντημένο είναι και τα μανίκια.

στές ζώνες, αλλά η φούστα είναι εφαρμοσμένη σε μία στενή ζώνη από το ίδιο, φυσικά, υφάσμα και κλείνει κι' αυτή με το έκλαιρ που χρησιμοποιείται για το κλείσιμο της φούστας, άλλοτε στο πλάι και άλλοτε πίσω.

Για τις μπλούζες σας μπορείτε να χρησιμοποιήσετε αφ' ενός μονόχρωμα κασμίρ κι' αφ' έτερου λεπτά λαινάξ ριγωτά.

Μία μπλούζα από κασμίρ σ' ένα από τα ζωνρά χρώματα της μόδας, σε μία «κούπη» ζαπωνέ, με μανικάκια κοντά, λαιμό κλειστό με ψηλό διπλωτό γιακαδάκι και κουμπώμα με έκλαιρ ή κουμπία στην πλάτη, συνδυαζόμενη με μία κατάλληλη φούστα, σας επιτρέπει να εμφανισθώτε έπειτα από το γραφείο σας σε μία φιλική συγκέντρωση και να αισθανέστε απόλυτως καλοδεχόμενη.

Οι μπλούζες από ριγωτό λαινάξ, έχουν κι' αυτές μία δική τους κομψότητα, αλλά... λιγώτερες αξιώσεις. Είναι οι μπλούζες της καθημερινής χρήσεως. Προσέξτε πολύ πώς θα τοποθετήσετε τις ρίγες, γιατί απ' αυτή την τοποθέτησή θα εξαρτηθεί όλη τους η εμφάνισή. Ένας συνδυασμός πολύ της μόδας είναι η μπλούζα που σχηματίζει ένα πλαστρόν μυτερό ή όβαλ, με τις γραμμές καθετες ή οριζόντιες, ενώ τα πλάγια της μπλούζας έχουν τις γραμμές τοποθετημένες αντίθετα.

Οι μπλούζες αυτές, εμφανιζόμενες στην «κούπη» σεμιζιέ, έχουν μανίκια μακρύα, με γυριστά ρεβέρ και γιακαδάκι κατεδαστό.

Και μία λεπτομέρεια: Συνηθίζονται πολύ τα κουμπία τα ντυμένα με το ίδιο υφάσμα.

Οι ίδιες φούστες μπορούν να φορεθούν και με πλεκτά, που κι αυτά συνηθίζονται σε ζωνρά χρώματα. Το μήκος τους σκεπάζει τη φούστα ως τη μέση των γοφών, κουμπώνουν με μία σειρά κουμπία από τη ρίζα του λαιμού ως κάτω και έχουν ως επί το πλείστον ένα όρθιο γιακαδάκι, που καταλήγει σε δύο λουρίδες, που δένονται φιόγκο.

Είναι εφαρμοστές στο σώμα, σχηματίζουν μία πένες που, αρχίζοντας από τον ώμο, σχηματίζει το στήθος και συνεχίζεται ως κάτω, για να σχηματίσει την κλίσι της μέσης και το εφαρμοστό γύρω από τους γοφούς. Τα μανίκια είναι συνηθώς τρουά-κάρ, ή

κατάληξι ένα φαρδύ ρεβέρ, που σχηματίζει δυο μύτες προς τα έξω.

ΡΟΜΠ-ΜΑΝΤΩ

Η ρόμπ-μαντώ έχει κούπη, που σας επιτρέπει να τη φορέσετε με την ίδια ευκολία, που θα βάζατε ένα επανωφόρι, ένα ταγιέρ, ή ένα σύνολο.

Η γραμμή είναι έντελως κλασική, με το κορσαζέ εφαρμοστό, χωρίς όμως υπερβολή, και τη φούστα με ελαφρό κλωσάρισμα προς τα κάτω, που επιτυγχάνεται με τα τέσσερα φύλλα, που την αποτελούν. Προς τα επάνω παρουσιάζει ένα στένεμα, σε τρόπο που να εφαρμόζει στους γοφούς και να φαρδίνει κάτω.

Μία ντεκούπη στα δύο πλαϊνά φύλλα και ακριβώς στα μισά των γοφών, δίνει την εντύπωση της μπάσκα και η ρόμπ-μαντώ παίρνει τότε την εμφάνισή της ρόμπ-ταγιέρ.

Ο τύπος αυτός υπογραμμίζεται με γιακά και ρεβέρ κλασικά και με κουμπώμα ευθύγραμμο από πάνω ως κάτω.

Το είδος αυτού του φορέματος-ταγιέρ ή μόδα το θέλει χωρίς ζώνη και το κορσαζέ ενώνεται με τη φούστα με μία ραφή στη θέση της μέσης.

Για τα μανίκια, η μόδα αφήνει κάποια πρωτοβουλία. Έγκρινε τα μακρύα, χωρίς όμως και να αποκλείει τις κλασματικές υποδιαίρεσεις.

Η ΑΓΓΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Σπανιόλα, Ζάκυνθο: Το δείγμα σας θα γίνει ωραιότατο μπλε σκούρο. Το λινόλαδο θα βγίλω με καθαρό νεφτί. Δεν μπορώ όμως να σας το έγγυω.

Μία αίσιοδοξη: Δεν φτάνει η όμορφη. Χρειάζονται και πολλά άλλα που θα τα μάθετε μόνον, αν φοιτήσετε σε μία σχολή. Υπάρχουν πολλές στην Αθήνα.

Λέοντα Χαιρωνείας: Δεν προλαμβάνεται δυστυχώς η φαλάκρα. Για την ανάπτυξη, σας συνιστώ γυμναστική.

Κάκια Λεοντ.: Αγγιον: Το χρώμα «ρεβέρ» είναι κατάλληλο για σας. Όσο για το κραγιόν, ένα «μουαγιέν».

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τό Τραγικό Συμπόδιο

ΜΙΑ μεγάλη περιφέρεια της Γουατεμάλας βρισκόταν κάτω απ' την τρομοκρατία των «επαναστατικών» συμμοριών του ψευδοσυνταγματάρχη Μιγκουέλ. Τα μέλη τους ήταν τυχοδιώκτες άνθρωποι της εσχάτης υποστάθμης, που είχαν επωφεληθεί απ' τις πολιτικές αναταραχές της χώρας τους για να βγουνε στο κλαρί, με σκοπό τη ληστεία και τη λεηλασία.

Ενα βράδυ, μία ομάδα από πενήντα καβαλλάρηδες κατέβαινε σε μία κοιλάδα, ακολουθώντας την ξερή κοίτη ενός χειμάρρου. Μερικά λεπτά αφού πέρασαν, ξεπροβάλε απ' τα χαμόγελα ένας 'Ινδιάνος. Ανεβήκε τρεχάτος την πλαγιά του λόφου, κατέδρακε από τ' άλλο μέρος και τράβηξε προς μία φέρμα, μ' ένα κομψό σπιτάκι.

Μπροστά στην πόρτα του σπιτιού εκείνου στεκόταν, σαν να περιμένε, ένας ψηλός γέρος, με το χέρι στη λαβή του πιστολιού του που ξεπροβάλλε απ' τη ζώνη του.

Ο 'Ιθαγενής έφτασε κοντά του και του είπε λακωνικά:

— Περσάνε!...

— Και πού πήγαιναν; ρώτησε εκείνος μ' αγωνία. Μπόρεσες να καταλάβεις;

— Άκουσα έναν απ' αυτούς να παραπονιέται πως είχε κουραστεί και πως δεν έβλεπε την ώρα να φτάσουνε στο Κουέλβα για ν' αναπαυθούνε.

Ο γέρος χλώμιασε.

— Μά εκεί βρίσκονται οι κόρες μου! φώναξε, Γρήγορα, σέλωσες τ' άλογα! "Ας φύγουμε άμέσως... Δεν πρέπει να χάσουμε ούτε λεπτό!

Οι δύο άντρες ξεκίνησαν καλπάζοντας και παρακολουθώντας το απόσπασμα, μολονότι είχε αρχίσει πιά να νυχτώνει και ν' απλώνεται σκοτάδι κάτω απ' τα δέντρα.

Ο γέρος λεγότανε Πέντρο Ζαράι. Ήταν ένας καλός άνθρωπος, που είχε μαζέψει αρκετή περιουσία απ' τις φυτείες του. Το σπίτι του βρισκότανε στο χωριό Κουέλβα και τα κτήματά του σκορπισμένα σε μία μεγάλη περιοχή.

Όταν έφτασε στην πλατεία του χωριού, είχε πιά νυχτώσει. Μια άσυνήθιστη κίνηση υπήρχε εκεί. Δύο - τρεις απ' τους ληστές βλάγαν τ' άλογα της συμμορίας.

Το σπίτι του δόν Πέντρο ήταν κατ'άνω. Απ' τ' άνωριχτά παραθύρα ακούγονταν ζωηρές διμιλίες, διαταγές με δυνατή φωνή και κρότοι πυροπονημάτων που χτυπούσαν στα πιάτα.

Ενας σκοπός που φύλαγε στην πόρτα, σταμάτησε το δόν Πέντρο.

— Σας παρακαλώ, φίλε μου, του είπε ο γέρος ευγενικά, είδοποιήστε το διοικητή σας πως ο δόν Πέντρο Ζαράι θέλει να βάλει στη διάθεσή του τον εαυτό του και το φτωχικό του σπίτι.

Ο «συνταγματάρχης» τον δέχτηκε άμέσως, περικυκλωμένος απ' τα πρωτοπαλλήκαρά του.

— Ά, εσείς είσαστε ο νοικοκύρης αυτού του σπιτιού; του είπε μ' ένα θρασυ χαμόγελο. Αυτάμει αν σας φέραμε κάποια φασαρία. Μά είμαστε φόβοι απ' την πείνα και την κούραση. Φροντίστε να μās φέρονε να φάμε... Έλπίζω να φανήτε περιποιητικότερος απ' τις τρεις κοπέλλες που βήκαμε εδώ... Συγγενισές σας είναι;

— Αν οι κόρες μου δεν σας φέρθηκαν όπως πρέπει, σας ζητώ ταπεινά συγγνώμη, συνταγματάρχα μου. Τι κάνανε; Πού είναι τώρα;

— Όταν θελήσαμε να τους υποβάλουμε τα σέδη μας με κάποια... διαχυτικότητα, φύγανε σαν αγριοκάτσικα και κλείστηκαν στην κάμαρά τους.

Ο δόν Πέντρο χλώμιασε. Μά ύστερα χαμογέλασε κι' απάντησε:

— Τι τὰ θέλετε, συνταγματάρχα μου, είναι κορίτσια... κι' οι γυναίκες, όπως ξέρετε, έχουν τις ιδιοτροπίες τους...

— Καλά, καλά, δόν Πέντρο. "Αν θέλουν να τις συχαρώσουμε για την αγενεία τους, ας έρθουν να φάνε μαζί μας. Μπορείτε ναρθε και σεις... Μά, επειδή στην ηλικία σας πρέπει να κοιμόσαστε νωρίς, δεν θα μείνετε στη συντροφιά μας πάνω από μισή ώρα... Συνεννοηθήκαμε; Φυσικά, οι κόρες σας θα σας αναπληρώσουν και θα μās κάνουνε παρέα αφού φύγете εσείς.

Κι' ο Μιγκουέλ χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Μά βέβαια, συνταγματάρχα μου! απάντησε πρόθυμα ο γέρος. Τα νειάτα θέλουν γλεντι... "Ε, Ρομούλα!... "Ελα δώ, άμέσως!

— Άχ, σενιόρ!... τραύλισε μία ώριμη γκουβερνάντα, μπαίνοντας βιαστικά. Οι σενιόριτες...

— Σιωπή! τη δέκοψε ο γέρος. Οι κύριοι θα μās κάνουν την τιμή να φάνε στο σπίτι μας. Ετοιμάσε, δι,τι καλλίτερο έχουμε κι' είδοποιήσε τις δεσποινίδες να ντυθούνε με τὰ καλά τους φουστάνια.

— Μά, σενιόρ...

— Πήγαινε, είπα!

Όταν βγήκε η Ρομούλα, ο δόν Πέντρο πρόσθεσε ήσυχα:

— Δεν καταλαβαίνει πιά τίποτα, αυτή η γρηά. "Εχει χάσει τὰ μυαλά της τώρα τελευταία. Πρέπει να τη διώξω... Είναι προτιμώτερο να πάω μονάχος μου να δώσω διαταγές. Μου επιτρέπετε, κύριοι...

Καί βγήκε απ' τη σάλλα, ενώ ο «συνταγματάρχης» κι' οι δικοί του ξεσπάσανε σε γέλια και χυδαία άστεία. Ήταν ευχαριστημένοι απ' τις καλές διαθέσεις του δόν Πέντρο κι' απ' την υπόσχεση ενός πλούσιου συμπόσιου και του όργιόδους γλεντιού που θα επακολουθούσε...

— Σάμπως άργεί να γυρίση ο γέρος... παρατήρησε σε λίγο ένας απ' αυτούς. Τι κάνει, τόση ώρα;

— Θα σφάξω τους γάλους και τις κότες του, είπε ένας άλλος.

Πέρασε λίγη ώρα ακόμα, δίχως να φανή ο δόν Πέντρο. Ο «συνταγματάρχης» ανυπομονούσε. Σηκώθηκε κι' άρχισε να κάνει βόλτες μέσ' στο δωμάτιο, σιγοτραγουδώντας.

Ξαφνικά, σταμάτησε και χλώμιασε λίγο. Του είχε περάσει κάποια σκέψη... "Ωρμησε άμέσως έξω, βλαστημώντας και φωνάζοντας:

Μου την έσκασε, ο καταραμένος ο γέρος! Άλλοίμονό του!... Δόν Πέντρο! "Ε, δόν Πέντρο! Τι έγινε;... "Ελα άμέσως, πού να σε πάρη ο διάβολος, αλλιώς...

Πίσω από μία πόρτα, στο βάθος του διαδρόμου, άντηχησε μία πιστολιά, κι' ύστερα δεύτερη και τρίτη, μαζί με πνιγμένα βογγητά και με κρότους κορμιών που πέφτανε!...

Η πόρτα εκείνη ήταν κλειδωμένη. Ο Μιγκουέλ, άφριζοντας απ' τη λύσσα του, έπεσε πάνω της μ' όλη του τη δύναμη για να τη σπάσει.

Μία φωνή ήρεμη και ειρωνική του είπε τότε, πίσω απ' τις σανίδες που είχαν άρχει κι' όλας να υποχωρούν απ' τα χτυπήματά του:

— Ματαιώνεται το συμπόσιο, συνταγματάρχα μου! Οι κόρες μου δεν θέλανε τη συντροφιά σας... Έλάτε, έλάτε μέσα να τις βρήτε... Ίσως και τις μεταπεισετε!

Μία σφαίρα του γέρου έριξε το Μιγκουέλ νεκρό πάνω στα πτώματα των τριών κοριτσιών, πτώματα που είχαν άρχει κι' ο πού τάχε σκοτώσει ο ίδιος οι πατέρας τους, με το πιστόλι του, για να τὰ γλυτώσει απ' την ατιμωσί!

Ύστερα ο δόν Πέντρο έπεσε κι' αυτός, σκοτωμένος απ' τὰ χτυπήματα των εξαγριωμένων ληστών...

ΕΛ ΑΝΤΑΡΙΝ

Μία σφαίρα του γέρου έριξε το Μιγκουέλ νεκρό πάνω στα πτώματα των τριών κοριτσιών.

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

ΤΑ ΟΥΑΝΙΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΤΣΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Μπέιντντ έχει έρωτευθεί την Άνιτα Τζάκσον. Του φαίνεται παράξενοι οι τρόποι της. Δεν μπορεί να την καταλάβει. Της είχε προσφέρει λεφτά, μά εκείνη δεν τα δέχθηκε, δίχως όμως να του εξηγήσει το λόγο. Έπισης ο Μπέιντντ παραξενεύεται γιατί η Άνιτα είναι ο πρώτος άνθρωπος στον κόσμο που δεν τον φοβήθηκε. Δεν ξέρει γι' αυτήν, παρά μόνο πως είναι φτωχή και μόνη στη ζωή και πως εργάζεται ως σερίφιτορα. Πηγαίνει λοιπόν να την επισκεφθεί, άργα τη νύχτα, μά αυτή τον αποπαιρνεί και τον διώχνει, δηλώνοντάς του πως δεν θέλει δεσολημίες μαζί του. Η Εύα αναγγέλλει στον άδελφό της το αποτέλεσμα των συναντήσεων του Κιλ με το Μπέιντντ. Κάη προσαθεί πάλι να τον πείσει να εγκαταλείψει τὰ επικίνδυνα σχέδιά του. Εκείνος όμως επιμένει. Συνιστά δε στην άδελφή του να φάξη μήπως ο Κιλ έχει κάποιο μυστικό, ώστε να το εκμεταλλευθούνε για να τον έχουνε στο χέρι τους σε κάθε περίπτωση. Ο νετεκτίβ Τζακ Μπούρνε φυλάει έξω από το σπίτι του Μπέιντντ.

Κόντευε 1 και τέταρτο, κι' ο "Εβν-σγουορθ δεν είχε φανή ακόμα. Ο Μπούρνε χασμουρήθηκε και καταράστηκε το συνάδελφό του. Όταν εξάντλησε όλες τις βρισιές που διέθετε στο λεξιλόγιό του, ένοιωσε κάποια άνακαυφισί.

Αν τουλάχιστον πλάγιαζε αυτό το ζώον, ο Μπέιντντ, θα ριψοκινδύνευε να γυρίση στο σπίτι του. Μά, όσο έδλεπε φώς στο παραθύρο του, δεν μπορούσε βέβαια να φύγει.

Ο Πούρδρις ήθελε να τον δι και να πάρη την άναφορά του τ' άλλο πρωί, στις 11. Δεν θα του μένανε λοιπόν, παρά μό; ναχα όκτώ ώρες για ύπνο. Κι' αυτός χρειαζότανε δέκα, για να χορτάσει...

Κάπου - κάπου, έβλεπε τη σκιά του Μπέιντντ πάνω στο στήθος του παραθύρου. Σίγουρα, κάτι θα μαγειρεύε, για να πηγαίνει ορκιστάται διαρκώς. Δεν φέρεται έτσι ένας άνθρωπος που έτοιμάζεται να πλαγιάσει.

Έσκυψε ακόμα μία φορά έξω, για να κυτάξει την ώρα: Μία και είκοσιπέντε! Ξαναχασμουρήθηκε, τόσο, που ξεβίδωθηκαν οι μασέλες του.

Ενας πόλιςμαν περιπολούσε στ' αντικρινό πεζοδρόμιο, χτυπώντας ρυθμικά το κλόμπ του πάνω στο πόδι του. Κύτταξε το Μπούρνε, καθισμένο στο βολάν. Σταμάτησε, ύστερα διέσχισε το δρόμο και στάθηκε κοντά στ' αυτοκίνητο.

— Περιμένετε κανένα; τον ρώτησε, κυττάζοντάς τον φιλόποτα.

— Ναι, περιμένω το τέλος του κόμμου, απάντησε εκείνος σοβαρώτατα. Δεν τόμαθε; Σε μισή ώρα, θα χαθούμε όλοι μας... Μου τρέπε μία καφετζού, που δεν γελιέται ποτέ της.

Ο αστυνομικός πάτησε το πόδι του πάνω στο μαρσιπέ του αυτοκινήτου και ρώτησε:

— Άνιτα Τζάκσον. Τού φαίνεται παράξενοι οι τρόποι της. Δεν μπορεί να την καταλάβει. Της είχε προσφέρει λεφτά, μά εκείνη δεν τα δέχθηκε, δίχως όμως να του εξηγήσει το λόγο. Έπισης ο Μπέιντντ παραξενεύεται γιατί η Άνιτα είναι ο πρώτος άνθρωπος στον κόσμο που δεν τον φοβήθηκε. Δεν ξέρει γι' αυτήν, παρά μόνο πως είναι φτωχή και μόνη στη ζωή και πως εργάζεται ως σερίφιτορα. Πηγαίνει λοιπόν να την επισκεφθεί, άργα τη νύχτα, μά αυτή τον αποπαιρνεί και τον διώχνει, δηλώνοντάς του πως δεν θέλει δεσολημίες μαζί του. Η Εύα αναγγέλλει στον άδελφό της το αποτέλεσμα των συναντήσεων του Κιλ με το Μπέιντντ. Κάη προσαθεί πάλι να τον πείσει να εγκαταλείψει τὰ επικίνδυνα σχέδιά του. Εκείνος όμως επιμένει. Συνιστά δε στην άδελφή του να φάξη μήπως ο Κιλ έχει κάποιο μυστικό, ώστε να το εκμεταλλευθούνε για να τον έχουνε στο χέρι τους σε κάθε περίπτωση. Ο νετεκτίβ Τζακ Μπούρνε φυλάει έξω από το σπίτι του Μπέιντντ.

Κόντευε 1 και τέταρτο, κι' ο "Εβν-σγουορθ δεν είχε φανή ακόμα. Ο Μπούρνε χασμουρήθηκε και καταράστηκε το συνάδελφό του. Όταν εξάντλησε όλες τις βρισιές που διέθετε στο λεξιλόγιό του, ένοιωσε κάποια άνακαυφισί.

ζωρώνοντας τὰ φρύδια του:

— Μεθυσμένος είσαι, φίλε; — Άκουσε, απάντησε ο Μπούρνε, έχω δουλειά! Άντε να κυνηγήσεις τους λωποδύτες, κάνε ό,τι σ' άρέσει, μά πάψε να μου γίνεσαι φόρτωμα.

Ο πόλιςμαν τον στραβοκύνταζε.

— Έχεις όρεξη λοιπόν να σε κλείσω μέσα; Έδώ και μία βδομάδα, δεν έχω πιάσει κανένα. Καιρός είναι να ξεμουδιάσω... Τι θέλεγες για ένα γύρο μέχρι την αστυνομία;

— Παίζουμε άλλη βραδυά τους χωροφύλακες και τους κλέφτες. Σήμερα έχω δουλειά. Έμπρός, δίνε του τώρα! Με παρασκότησες...

— Θα δης τι όμορφα πού θα σε ξεκοτίσω! Θα σε κλείσω στο κελλί ό. Είναι ύγρο και γεμάτο καταρτίδες... Έμπρός, δρόμο, για την αστυνομία! Μ' Ένα ύφος κουρασμένο, ό

Μπούρνε έδγαλε απ' την τσέπη του ένα δελτίο ταυτότητας και τό κόλλησε κάτω απ' τη μύτη του πόλιςμαν.

— Ρίξε μία ματιά εδώ, αν ξέρεις γράμματα, του είπε. Ο άφεντικός μου κι' ό επιθεωρητής "Ολιν είναι πρώτοι φίλοι... Κύττα λοιπόν τη δουλειά σου τώρα, αν δεν θες να βρής τό μπελά σου!

Ο πόλιςμαν διάβασε τό δελτίο κι' έφτυσε χαμω με περιφρόνηση.

— Έπρεπε να τό φανταστώ με ποιόν είχα να κάνω, είπε. Τό συνάφι σας δεν μάς άφινει να κάνουμε ήσυχα τη δουλειά μας.

— Μας συμπαθάτε, φίλε! απάντησε ειρωνικά ο Μπούρνε. Μά άδειασέ μου τώρα τη γωνία.

Είχε προσέξει ότι έσβυσε τό φώς, στην κάμαρα του Μπέιντντ.

Κόκκαλο εκείνη. Ένοιωσε πως επρόκειτο να όρκισθεί, ότι ήταν είκοσιενέα χρονών κι' όχι ότι θα έλεγε ότην άλήθεια και μόνον την άλήθεια... Με την έλπιδα, λοιπόν, ν' αποφύγη τον ψευτικό όρκo, απάντησε:

— Παριντόν, κύριε πρόεδρε!... Τριάντα ήθελα να πώ! Ο πρόεδρος, που λίγο βέβαια τον ένοιασε για την ηλικία της κυρίας Πραξιθέας, της ξαναέλε με κάποια άνυπομονησία:

— Καλά. Βάλε τό χέρι σου στο Ευαγγέλιο!

Πάλι τὰ ίδια η κ. Πραξιθέα:

— Παριντόν... Τριανταδύο, κύριε πρόεδρε!

Μπούρνε έδγαλε απ' την τσέπη του ένα δελτίο ταυτότητας και τό κόλλησε κάτω απ' τη μύτη του πόλιςμαν.

— Ρίξε μία ματιά εδώ, αν ξέρεις γράμματα, του είπε. Ο άφεντικός μου κι' ό επιθεωρητής "Ολιν είναι πρώτοι φίλοι... Κύττα λοιπόν τη δουλειά σου τώρα, αν δεν θες να βρής τό μπελά σου!

Ο πόλιςμαν διάβασε τό δελτίο κι' έφτυσε χαμω με περιφρόνηση.

— Έπρεπε να τό φανταστώ με ποιόν είχα να κάνω, είπε. Τό συνάφι σας δεν μάς άφινει να κάνουμε ήσυχα τη δουλειά μας.

— Μας συμπαθάτε, φίλε! απάντησε ειρωνικά ο Μπούρνε. Μά άδειασέ μου τώρα τη γωνία.

Είχε προσέξει ότι έσβυσε τό φώς, στην κάμαρα του Μπέιντντ.

Κόκκαλο εκείνη. Ένοιωσε πως επρόκειτο να όρκισθεί, ότι ήταν είκοσιενέα χρονών κι' όχι ότι θα έλεγε ότην άλήθεια και μόνον την άλήθεια... Με την έλπιδα, λοιπόν, ν' αποφύγη τον ψευτικό όρκo, απάντησε:

— Παριντόν, κύριε πρόεδρε!... Τριάντα ήθελα να πώ! Ο πρόεδρος, που λίγο βέβαια τον ένοιασε για την ηλικία της κυρίας Πραξιθέας, της ξαναέλε με κάποια άνυπομονησία:

— Καλά. Βάλε τό χέρι σου στο Ευαγγέλιο!

Πάλι τὰ ίδια η κ. Πραξιθέα:

— Παριντόν... Τριανταδύο, κύριε πρόεδρε!

— Άχ, χριστιανή μου! "Όσο κι' αν είσαι... Βάλε επί τέλους τό χέρι σου στο Ευαγγέλιο!...

Άλλά τώρα θυμάσε κι' η κυρία Πραξιθέα: Μά τί ούτε για τριανταδύο δεν με πιστεύετε χωρίς όρκo; Ά, μά δεν υποφέρεστε πιά, κύριε πρόεδρε! Τόσο είμαι και δεν όρκίζομαι!...

Καί κάθισε θυμωμένη στη θέση της.

— Φαίνεται πως θα πλαγιάση επιτέλους... μωρουρί-σε.

Ο πόλιςμαν κύτταξε κι' αυτός τό σκοτεινό παραθύρο. — Ά, σ' ενδιαφέρει αυτός ό Μπέιντντ; ρώτησε.

— Έτσι φαίνεται... Τι ξέρεις γι' αυτόν;

— Είναι δουλειά δική μου. Δεν θα σου δώσω άναφορά.

— Άν ήξερες πόσο συχαίνομαι τόσo πόλιςμαν που κάνουνε τούς μυστηριώδεις!... Μπά, μπά! Ταξειδάκι μου πάει, ό φίλος;

— Έτσι φαίνεται, είπε ό πόλιςμαν. Πραγματικά, ό Μπέιντντ είχε παρουσιάσει στην έξωπορτα, με μία βολτίτσα στο χέρι. Έριξε μία γρήγορη ματιά στον άστυφύλακα και στο σταματημένο αυτοκίνητο κι' ύστερα άπομακρύνθηκε βιαστικά.

Ο Μπούρνε πήδησε άμέσως έξω κι' είπε στον άλλον: — Άκουσε, άγόρι μου! Κάμε μου μία χάρη. Θάρη από στιγμή σε στιγμή κάποιος συνάδελφός μου, για να μ' αντικαταστήση. Πές του λοιπόν πως ό Μπέιντντ βγήκε απ' τό σπίτι του με μία βολτίτσα και πως τον πήρα από πίσω.

— Καλά, θα σ' εξυπηρετήσω. Φτάνει να μ' άποζημιώσης για τό κόπο μου.

— Κι' ύστερα λένε πως δεν έχει χαλάσει η αστυνομία!... μωρουρίσει πικρά ό Μπούρνε. "Εβγαλε απ' την τσέπη του 5 δολάρια και πρόσθεσε:

— Μην κουνηθής από δώ, άσπομν νάρη ό συνάδελφός μου. Θα τον γνωρίσης άμέσως. Περπατάει σαν την πάπια και φοράει μία ζωγραφιστή γραβάτα.

— Έννοια σου, μέινε ήσυχος! Έσπενσε ν' άπάντηση ό πόλιςμαν, τσεπώνοντας τό χωρονομισμα. Χαίρω πάρα πολύ για τη γνωριμία σου.

Ο Μπούρνε έτρεξε να προλάβη τη σιλουέτα του Μπέιντντ, που χανότανε κι' όλας, στην άκρη του δρόμου. Είδε κι' έπαθε για να τον προφτάση, για τι προχωρούσε με μεγάλα βήματα. Μιά, δύο φορές μάλιστα, αναγκάστηκε να τρέξη για να μη τον χάσει.

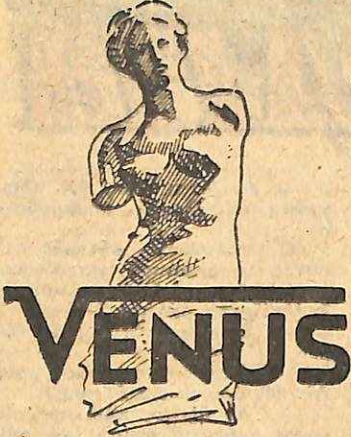
Τό εξασκημένο ούτι του Μπέιντντ άκούσε πίσω του τὰ βήματα του Μπούρνε. Μά δεν έα γύρισε καθόλου τό κεφάλι του. Συνέχισε τό δρόμο του. Ατάραχος. Δεν ήταν άλλωστε βέβαιος άκόμη πως τον παρακολουθούσαν.

ο «Νάναι άραγε η αστυνομία;» άναρωτήθηκε.

Έστριψε σε μία πάροδο, βλαστημώντας άνάμεσα στα δόντια του. Είχε υπολογίσει την ώρα του: Τό τρέινο έφαιγε στις 2. Έπρεπε να φτάση εγκαίρως στο σταθμό και να βγάλη είσιτήρια. Μά έπρεπε να βεβαιωθεί πως δεν τον παρακολουθούσε κανείς...

Σταμάτησε σ' ένα σκοτεινό

Ζητείτε επιμόνως από το Ω-ρολογιοπωλείον σας, το παγκο-
σμίου φήμης ωρολόγιον

Τα γυνήσια VENUS πρέπει να
συνδεύονται απαραίτητα από
δελτίον τελεωσιακής παρακο-
λουθώσεως.

Γενική Αντιπροσωπεία:
ΠΙΟΚΟΣ Α.Ε.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8

Ακαδημίας 78. Τηλ. 25.226

CLACK 6x9 εκ.

ΔΡΑΧ. 250

Το σήμα έγγυότα

τήν ποιότητα και άντοχην

ΖΕΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Θα έχετε πάντα ζεστό και χα-
ρούμενο σπίτι, χωρίς ύγρασία, χω-
ρίς μυρωδιά, χωρίς καπνό και μά-
λιστα με μικρή δαπάνη, μόνον αν
αγοράσετε την σήμα ακαθάρτου
πετρελαίου που προσφέρουν τα Κα-
ταστήματα ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ. Στα-
δίον 22. Διαλεγμένη ανάμεσα σε
χιλιάδες μοντέλα κατόπι προσω-
πικής επίσκεψης στις διάφορες
Εκθέσεις και Έργαστασια του
Εξωτερικού.

Κατασκευασμένη έξ ολοκλήρου
από ΜΑΝΤΕΜΑ και έμαγε -ΟΧΙ
από λαμαρίνα- ενδουσίασε και
έγινε ο ακριβέστερος φίλος όλων
έκείνων των πελατών μας που είχαν
την τύχη πέσει να την αγοράσουν.
Νομίζουμε ότι δεν θα χάσετε τι-
ποτά, αν πρώτο αγοράσετε σήμα
πετρελαίου, μας επισκεφθείτε στην
Εκθέσιν μας, Σταδίου 22, όπου θα
την έχετε εν λειτουργία.

Καταστήματα ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ,
Σταδίου 22.
Φίμα εμπιστοσύνης που εισά-
γει μόνη της, απ' ευθείας από το
Εξωτερικό όλα τα είδη που προσ-
φέρει σε χαμηλές τιμές και δια-
λεγμένη ποιότητα.
ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗΣ, Σταδίου 22.

σημείο του δρόμου, γιά να ρί-
ξη μία ματιά πίσω του. Έ-
νας άνθρωπος κοντόχοντρος
προχωρούσε βιαστικά προς το
μέρος του, φροντίζοντας να
μην στη σκιά. Ο Μπέριντ πα-
ραξενεύτηκε, γιατί δεν τον φά-
νιζε γιά πόλισμαν.

Προχώρησε ακόμα, ως ένα
δρομάκι που πήγαινε προς το
σταθμό. Τού μένανε δέκα λε-
πτά, ως την ώρα που θα φέυγε
το τραίνο.

Όταν βρέθηκε στα σκοτει-
νά, σταμάτησε, άφισε χάρω-
τη βαλίτσα του και περίμενε.

Μά ο Μπούρνης είχε άρκετη
πειρά, ώστε να μην πέση σε
τέτοια παγίδα. Μη ακούγοντας
πιά τα βήματα του Μπέριντ,
είπε με το νου του πως θα τον
είχε αντίληφθι και θα τον πε-
ρίμενε στο δρομάκι. Συνέχισε
λοιπόν ήσυχα το δρόμο του
και προσπέρασε την πάροδο
χωρίς να μη σ' αυτήν, έτσι
ώστε να τον δει ο Μπέριντ.

Προχώρησε ακόμη, ώσπου ά-
πομακρύνθηκε κι έσδυσε ο θα-
ρυδος των βημάτων του. Ύστε-
ρα ξαναγύρισε πίσω, πατώντας
στα νύχια, και σταμάτησε στη
γωνιά του μεγάλου δρόμου με
το δρομάκι, με τ' αὐτί τενω-
μένο, δίχως να φαίνεται.

Μολονότι είχε προσπαθήσει
να μην κάνει καθόλου θόρυβο,
ο Μπέριντ τον είχε ακούσει.
Και σκέφθηκε πως δεν θα ρυ-
ποκινούνε ποτέ στο δρομά-
κι, προτού βεβαιωθεί πως δεν
βρισκόταν πιά εκεί κανείς.

Μά ή ώρα περνούσε. Ο Μπέ-
ριντ δεν είχε πιά περιθώριο να
περιμένει. Απ' τ' άλλο μέρος,
δεν έπρεπε να μάθι ο άγνω-
στος που ενδιαφερόταν γι'
αὐτόν ότι θα παρνε το τραίνο.

Έχωσε λοιπόν το χέρι του
στην τσέπη του παλτού του κι
έβγαλε το πιστόλι του. Ξανα-
γύρισε άθόρυβα ως τη γωνία,
προχωρώντας κολλήτα στον
τοίχο, σάν φάντασμα.

Ο Μπούρνης, που άφουγκρα-
ζότανε, είχε την πεποίθησι πως
ο Μπέριντ βρισκόταν ακόμη
στο δρομάκι. Είχε αποφασί-
σει να μην παρουσιάσθι, ώσπου
να φύγη εκείνος. Δεν τον ά-
κουσε που γλιστρούσε κοντά
στον τοίχο. Δεν κατάλαβε τον
κίνδυνο που τον απειλούσε, πα-
ρά μόνο όταν ένα χέρι ξεπρό-
βαλε απ' το σκοτάδι και τον
άρπαξε απ' τον παλτό!

Έμπηξε τότε ένα ούρλια-
σμα, νοιώθοντας να τον τρα-
βάνε προς τα εμπρός, και χτύ-
πησε με τις γροθιές του, στην
τύχη. Κάτι σκληρό και βαρύ
έπεσε πάνω στο κεφάλι του.
Κι' όλα γύρω του σκοτεινιάσα-
νε...

Ο Μπέριντ τον τράβηξε,
ανάσθητο, μέσ' στο δρομάκι.
Τούψαξε τις τσέπες και βρή-
κε ένα δελτίο ταυτότητας. Τό
έξετάσε στο φώς ενός σπίρ-
του.

« Διεθνές άστυνομικόν πρα-
κτορείον » διάβασε. Ώστε λοι-
πόν τον παρακολουθούσε ένας
ιδιωτικός ντέτεκτιβ!

Έβωσε μία δυνατή κλωστή
στο Μπούρνης. Ύστερα σκά-
θηκε, με τα δόντια σφιγμένα.

Δεν είχε καιρό τώρα ν' άνα-
ρωτηθι τι σήμαινε αυτό. Άν
δεν έκανε γρήγορα, θα χανε το
τραίνο.

Παράτησε το Μπούρνης μέσα
στο δρομάκι κι έτρεξε προς
το σταθμό.

Ένα επίμονο κουδούνισμα
του τηλεφώνου ξύπνησε το
Χάρμαν Πούρβις απ' το βαθύ
ύπνο του. Καθώς έπαιρνε τ'
άκουστικό, έρριξε συγχρόνως
μία ματιά στο ξυπνητήρι: Ή-
ταν 3 και τέταρτο.

— Ποιος είναι; ρώτησε νυ-
σταγμένα.

— Ο Έντ, απάντησε ή
φωνή του Ντάλλας. Ο Μπέ-
ριντ μάς άφισε ύγεια. Ο
Μπούρνης, που τον παρακολου-
θούσε, βρίσκεται τώρα στο νο-
σοκομείο, με κάταγμα του κρα-
νίου... Σκέφθηκε πως θα σάς
ένθουσιαζαν τα ευχάριστα αὐ-
τά νέα!

— Ξέρετε τι ακριβώς συνέ-
θη; ρώτησε ο Πούρβις, ξανα-
πέφτοντας στο μαξιλάρι του
και κυττάζοντας το ταβάνι, με
ζαρωμένα φρύδια.

— Η Έβα Τζίλλις έπισκέ-
φθηκε τον αδελφό της, στο
σπίτι του. Έφυγε από κει κα-
τά τις 11½ τη νύχτα. Έγώ έ-
μεινα κάτω απ' το παράθυρο
του Τζίλλις, ώσπου έσδυσε το
φώς γιά να πλαγιάσει.

» Είχαν περάσει πιά οι 2,
όταν έφυγα από κει. Έπεσα
πάνω στον Έϊνγουορθ, που
πήγαινε ν' αντικαταστήσθι το
Μπούρνης. Τον συνάδεψα.

» Βρήκαμε τ' αυτοκίνητο του
Μπούρνης κοντά στο σπίτι του
Μπέριντ. Μά ο ίδιος είχε γί-
νει άφαντος.

» Ένας πόλισμαν μάς πλη-
ροφόρησε πως ο Μπέριντ είχε
βγί απ' το σπίτι του, με μία
βαλίτσα στο χέρι, πέντε λεπτά
πριν φτάσουμε, και πως ο
Μπούρνης τον παρακολουθούσε.
Πήραμε κι' εμείς την ίδια κα-
τεύθυνσι. Ήταν φανερό πως ο
Μπέριντ πήγαινε στο σταθμό.

» Σ' ένα σκοτεινό δρομάκι,
βρήκαμε το Μπούρνης, ανάσθη-
το, μέσα στο αίμα του, με σπα-
σμένο το κεφάλι... κι' ούτε ί-
χνος του Μπέριντ.

Ο Πούρβις συλλογίστηκε λί-
γο κι' ύστερα ρώτησε:

— Είναι σοβαρά τραυματι-
σμένος ο Μπούρνης;

— Αρκετά. Μά ο γιατρός
λέει πως θα τη γλυτώσθι.

— Πήγατε στο σταθμό;
— Πήγε ο Έϊνγουορθ, ενώ
έγώ φρόντιζα γιά τη μεταφο-
ρά του Μπούρνης στο νοσοκο-
μείο. Κι' έμαθε απ' τα έκδοτή-
ρια ότι ο Μπέριντ είχε βγάλε
εισιτήριο γιά το Σρέβεπορτ.

Ο Πούρβις άνασκήρτησε και
κάθησε στο κρεβάτι του.

— Τό Σρέβεπορτ; φώναξε.

Είσασε βέβαιος;

— Ναί. Μά τί το εξαίρετι-
κό βρίσκετε σ' αυτό;...

— Πάρτε άμέσως ένα ταξί
κι' έλστε εδώ, μαζί με τον
Έϊνγουορθ. Άμέσως!

— Μά... έχουνε περάσει οι
3, και δεν έκλεισα μάτι ακό-
μα!

— Μονάχα τον ύπνο σκέπτε-
σε έσείς όλοι! γκρίνιασε ο
Πούρβις. Δεν σάς πληρώνω γιά
να κοιμόσαστε... Οι φύλακες
του Μπέλμορ άπέχουν 24 χι-
λιόμετρα απ' το Σρέβεπορτ.
Και σ' αυτές είναι κλεισμένος
ο Πάλλ Χάτερ! Τί λέτε γι' αὐ-
τό;

Ο Ντάλλας σφύριξε έλαφρά.

— Έρχομαι, απάντησε λα-
κωνικά.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ
Ο Μπέριντ άνοιξε την πόρ-
τα

Αὐτή που θά σάς κάνει
να φαίνεσθε
πολύ πιο όμορφη

Η MOUSSE DE CREME είναι
άσφαλώς ή πιο πολύτιμη άνα-
κάλυψη που έχει γίνει γιά τα
προϊόντα της όμορφιάς.

Δίνει θαυμάσια άποτελέσματα
όταν άναμειχθι με την πούδρα.
Βάζετε πούδρα μόνο μία φορά τό
πρωί και μένετε πούδραρισμένη
όλη τη βραδιά, ακόμα και αν έκ-
τεθείται στον αέρα, ακόμα και
αν ζεσταίνεστε πολύ.

Η ρυτίτ σας δεν θα είναι πιά
γυαλιστερή και τό πρόσωπό σας
θα είναι μάτ άφου ή πούδρα γί-
νεται ένα με τό δέρμα σας.

Άλλα προσοχή! Μόνο ή πούδρα
TOKALON περιέχει την MOUSSE
DE CREME αυτό τό καταπληκτικό
προϊόν.

Δοκιμάσατέ την από σήμερα και
θα όητε με πόσο θαυμάσιο και
υποσχόμενι θα σάς κυττάζουν οι
άνδρες.

Κάπτες Νάυλον 22
Νάυλον Ξετρα 27
Αμερικάν Ντυόν 35
Περιπατου 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΣΕΚΕΡΗ 8 - ΤΗΛ. 612.006
ΑΘΗΝΑΙ

Τό Άκορντεόν

HÖHNER
"XONER"
άφθαστον εις στερεότητα
ε μουσικην απόδοσιν
ΓΑΪΤΑΝΟΣ ΣΤ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 10
ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 2
ΜΑΘΗΜΑΤΑ: Ακαδημία HÖHNER
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 29

σω πόρτα της «Λέσχης Φρού-
-Φρού». Έρριξε μία ματιά πά-
νω απ' τον ώμο του, γιά να
βεβαιωθεί πως δεν τον έβλεπε
κανείς. Ύστερα προχώρησε
στο μισοσκότεινο διάδρομο.

Διευθύνθηκε άθόρυβα προς
τό γραφείο του Ρίκο. Είχε
φτάσει σχεδόν στην πόρτα του,
όταν του φάνηκε πως κουνήθη-
κε κάτι, αντίκρου του. Σήκωσε
άμέσως τα μάτια του.

Η Ζοέ Νόρτον πήδησε από-
τομα προς τα πίσω, μέσ' στο
καμαρίνι της, και πρόλαβε έ-
τσι ν' άποφύγη τη ματιά του
Μπέριντ.

Εκείνος κύτταξε γιά μερι-
κά δευτερόλεπτα, σκεπτικός,
την πόρτα της που είχε μεί-
νει μισανοικτή. Ύστερα προ-
χώρησε άθόρυβα ως εκεί και
την έσπρωξε με τό πόδι της.

Η Ζοέ μακιγιαριζότανε, κα-
θισμένη μπροστά στο τραπέζι
της τουαλέτας της. Φαινόταν
λίγο ταραγμένη κι' άνασκήρ-
τησε βλέποντας το Μπέριντ.

— Τί θέλετε; τον ρώτησε
ξερά. Από πότε μπαίνετε ό-
που βρήςτε δίχως να χτυπάτε
την πόρτα;

Ο Μπέριντ στάθηκε στο κα-
τάφλι, κυττάζοντάς την στα
μάτια.

— Γεία σου, κοιτούλα μου,
της είπε. Σε είδα που με κρυ-
φοκύτταξε. Θέλεις τίποτε ά-
πό μένα;

Εκείνη ένοιωσε να χάνη τις
δυνάμεις της...

— Δεν... δεν ξέρω τί ένω-
είτε! είπε με προκλητικό ύφος.
Τί με νοιάζει γιά σάς; Ξεφο-
τωθήτε με, παρακαλώ πολύ!
Άρκετά βρώμικος είν' ο άέρας
μέσα σ' αυτή την τρώγλη. Δεν
βλέπω τό λόγο να τον μοιρα-
στώ μαζί σας.

Ο Μπέριντ την κύτταξε προ-
σεκτικά. Η ματιά του έπεσε
στο τηλέφωνο, που βρισκόταν
πάνω στο τραπέζι της, κι' ύ-
στερα ξαναγύρισε σ' αυτήν.

— Έχε τό νου σου, μικρή!
πρόφερε με άχνυρη φωνή. Δεν
πρόκειται να σου τό ξαναπαί.
Η απειλητική ματιά, που
συνάδευε αυτή την προειδοποι-
ησι, της έκοψε τα γόνατα...

Ο Μπέριντ βγήκε και έα-
νάκλεισε πίσω του την πόρτα.
Ήταν συλλογισμένος. Πήγε ως
τό γραφείο του Ρίκο, άνοιξε
την πόρτα και μπήκε.

Εκείνος έγγραφε κάτι. Σή-
κωσε τ' ά ματιά του και τον κύτ-
ταξε.

— Κλείδωσε την πόρτα,
του σύστησε απρόσυχοντας προς
τά πίσω την πολυθρόνα του.
Έχω να σου πω νέα.

Ο Μπέριντ γύρισε τό κλει-
δι στην κλειδαριά και κάθησε
κοντά στο γραφείο.

— Μη γκαρίζης σάν γαϊδα-
ρος, του είπε μαλακά. Ίσως
να κρυφακούη κάποιος...

— Πώς! Ποιος μπορεί να
κρυφακούη; ρώτησε.

— Θα τα πούμε άργότε-
ρα... Γιά την ώρα, μη φανά-
ζης! Τί καινούργιο έχεις;

Ο Ρίκο άνασκήκωσε τους ώ-
μους του κι' επέμεινε:

— Δεν έχεις κανένα φόβο
εδώ. Κανείς δεν παραφυλάει
στις πόρτες.

— Τί καινούργιο; ξαναρώ-
τησε ο Μπέριντ.

— Είδα τον Κιλ. Τού είπα
πως έξετάσας τό έδαφος και
πως πιστεύεις να πετύχης. Θέ-
λει λοιπόν να βάλουμε μπρο-
στά τη δουλειά, όπως καταλα-

βαίνουμε... Θα μοιραστούμε οι
δύο μας 5 χιλιάδες δολάρια.
Μπόλικά λεφτά, έ;

Ο Μπέριντ άναψε ένα τσι-
γάρο και κύτταξε κατ' ευθεί-
αν μπροστά του.

— Γιατί έχεις τη γνώμη
πως θα πάρης και συ μερτι-
κό; ρώτησε. Ποιος θ' αναλά-
βη τη δουλειά, έσύ ή εγώ;...

— Κι' οι δύο μας, απάντη-
σε ο Ρίκο μ' ένα συμφιλωτι-
κό χαμόγελο. Άν επιμένης ό-
μως, θα πάρης έσύ τις 3 χι-
λιάδες κι' εγώ τις 2.

— Σου είπαμε γιά ποιόν
πρόκειται;

— Άσφαλώς. Έχω όλες
τις πληροφορίες...

Κι' ο Ρίκο άνοιξε ένα άπ'
τά συρτάρια του γραφείου του,

γιά να πάρη ένα μεγάλο φα-
κελλο.

— Δεν τάχεις κλειδωμένα,
αὐτά; του είπε ζωηρά ο Μπέ-
ριντ.

Τον κύτταξε με κατάπληξι.

— Μά είναι περιττό, άπάν-
τησε. Όταν λείπω, δεν μπαί-
νει κανείς στο γραφείο μου...
Τί μνίγα σε τσίμπησε σήμε-
ρα; Τί τρέχει;

— Α, τίποτε... είπε ο Μπέ-
ριντ τινάζοντας χάρω τη στάχ-
τη του τσιγάρου του. Ποιος
είναι λοιπόν;

— Ο Πάλλ Χάτερ. Να κι'
ή φωτογραφία του.

Κι' ο Ρίκο πέταξε πάνω στο
γραφείο μια φωτογραφία της
άνθρωπομετρικής υπηρεσίας.

— Δεν θάνατι δύσκολο να

τον άναγνωρίσης, πρόσθεσε.

Ο Μπέριντ έσκυψε με πε-
ριέργεια πάνω στη φωτογρα-
φία. Είχε δίκιο ο Ρίκο: Ή-
ταν εύκολο ν' άναγνωρίσθι κα-
νείς τό Χάτερ.

Ήταν κοντός, άδύνατος, με
χοντρά φρύδια, σχεδόν τελείως
φαλακρός και με στοργυλό
μέτωπο. Είχε ματία μαύρα και
χλωμένα στις κόγχες τους κι'
ένα μακρύ σημάδι πληγής στο
δεξιό μάγουλο.

— Φαίνεται ιδιόρρυθμος τύ-
πος, είπε ο Μπέριντ επιστρέ-
φοντας τη φωτογραφία στο Ρί-
κο. Θα τον γνωρίσω, μόλις τον
δώ... Πότε θα φύγουμε λοιπόν;

— Όταν θέλεις; απάντησε
ζωηρά ο Ρίκο. Όσο γρηγορώ-
τερα, τόσο καλλίτερα.

— Σύμφωνα. Και τ'ά λε-
φτά;

Ο Ρίκο χτύπησε με την πα-
λάμη του τό φακέλλο.

— Έδώ βρίσκεται όλόκληρο
χορσινουχείο, απάντησε.

— Και πού τό ξέρω εγώ;
Ο Ρίκο γέλασε κι' άπάντη-
σε:

— Δεν υπάρχει φόβος. Ο
Κιλ είν' έν τάξει... και γεμά-
τος λεφτά!

— Πώς τό ξέρεις; αὐτό;
— Πώς τό ξέρω; άπόρρη-
σε ο Ρίκο. Μά πού θέλεις να κα-
ταλήξης;

— Φαντάζεσαι λοιπόν πως
διοργανώνει τη δουλειά ο Κιλ;
— Μά βέβαια!

— Άν είσαι τόσο βέβαιος,
πές μου από πού πήρες τις
πληροφορίες σου.

Ο Ρίκο έχασε την αυτοπε-
ποίθησί του.

— Μά τί συμβαίνει; ρώτη-
σε, σκυδόντας μπροστά και
κυττάζοντας στα μάτια το Μπέ-
ριντ. Ανακάλυψες τίποτα;

— Πολλά πράγματα! άπάν-
τησε ο Μπέριντ. Έφτασε να
δω τον Κιλ, γιά να καταλάβω
πως είναι τύπος της φιγούρας.
Ρώτησα ύστερα δεξιά κι' α-
ριστερά κι' έμαθα πως χρω-
στάει λεφτά σ' όλο τον κόσμο.

Έχει άπληρωτο ακόμα τό σπί-
τι που άγόρασε. Έτσι πού
πάει, σ' έξη μήνες θαχη μεί-
νει στην ψάθα.

Ο Ρίκο ζάρωσε τα φρύδια
του.

— Είσαι βέβαιος γι' αὐτό;
ρώτησε.

Ο Μπέριντ έκαψε μία κίνη-
σι άνυπομονίας.

— Άν ήσουν πιά έξυπνος,
θα μπορούσες να τάχης μάθει
και σύ, είπε.

Τά μελίγνια του Ρίκο βρά-
χηκαν από ιδρώτα.

— Πάντως, άόχη να μας
πληρώσει τις 5 χιλιάδες δολ-
λάρια, είπε. Δεν μπορεί ναίαι
τελείως άπένταρος.

— Σου είπα πως δεν είναι
αὐτός τό «άφεντικό»!

Ο Ρίκο σκεφτηκε μία στιγ-
μή κι' είπε ύστερα, άνασκήκω-
νοντας τους ώμους του:

— Τί μάς νοιάζει έμάς, μία
και θα πάρουμε τό παραδάκι;

— Μ' άρέσει να ξέρω με
ποιόν έχω να κάνω... Δεν άνα-
ρωτηήκες γιάτί θέλει ο Κιλ
να βγάλη απ' τη φυλακή τό
Χάτερ;

— Ρώτησα τον ίδιον. Δεν
θέλησε να μου πη. Μά νομίζω
πως δεν είναι δουλειά δική
μας, άφου θα καλοπληρωθού-
με...

— Είσαι πιά ζών άπ' ό,τι
φαίνεται... είπε ο Μπέριντ.

Κερδίστε
4ρχ. 25.000
στό διαγωνισμό
του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΚΡΙΘΑΡΙΟΥ

—Πόσες όκάδες κριθαρι έ' άγορά-
ση ή ΦΙΞ από τους Έλληνας άγρό-
τας όλόκληρο τό 1955;

Όποιος πλησιάζη πιο πολύ τον
άκριθι αριθμό, θα λάθι δώρον
4ρχ. 25.000. Έάν είναι περισσό-
τεροι θα γίνη κλήρωσι.

Άπαντήσεις δεκταί, έφ' όσον έχου
σφραγίδα ταχυδρομείου προγενε-
στεραν της 1ης Δεκεμβρίου έ.έ.

Άποστείλατε συμπληρωμένο τό
κατωτέρω απόκριμα στην διεύθυνσι:
"ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ", ά.ε. Α. Συγγρού 53

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

LAIT DEMAQUILLANT "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΑΛΛΑ)

- Γαλακτούχος τονωτική κρέμα
- Μοναδική γιά τον τέλειο καθαρισμό του δέρματος
- Τρέφει και φρεσκαίνει τό δέρμα

Δεν ξέρεις λοιπόν ποιός είναι
ο Χάτερ;

— Χμ!... "Αν θυμάμαι καλά,
ήταν ένας «ειδικός» στα κο-
σμήματα, εδώ και είκοσι χρό-
νια. Είχε πετύχει κάποιο με-
γάλο κόλπο, μα τον τσακώσα-
νε και τον κλείσανε μέσα.

— Το κόλπο του εκείνο έ-
βριζε 4 εκατομμύρια δολάρια.
Έκρυψε τότε τα κλεμένα κο-
σμήματα, και δεν τα ξαναβρή-
καν άκόμα.

— Τέσσερα εκατομμύρια...
μυρομύρισε ο Ρίκο, σαν πα-
ραχαλίσμενος. Καί δεν ξέρει
κανείς πού βρίσκονται;

— "Α, άρχισαν λοιπόν να
μπαινής στο νόημα;

— Ο Κιλ θέλει να ξανα-
βρή τα κοσμήματα;

— Ο Κιλ... και κάποιος έλ-
λος. Άλλοιώς, γιατί γ' άπαγά-
γουν το Χάτερ;... Σε δυο χρό-
νια μονάχα, τελειώνει η ποι-
νή του. "Αν όμως δραπετεύση,
θα κρύβεται διαρκώς, ώσπου
να τον ξαναπιάσουνε.

— Τέσσερα εκατομμύρια
δολάρια... ξανάπε ο Ρίκο. Μω-
ρέ μπράβο!...

Σηκώθηκε κι' άρχισε να κό-
βη βόλτες μέσ' στο δωμάτιο.

— Κι' από τόσα λεφτά, μάς
δίνουν μονάχα μερικά ψίχου-
λα! παρατήρησε ο Μπέιντ.
Μας περνάει για βλάκες...

Ο Ρίκο σκούπισε το μέτω-
πό του. "Ετοίμασε δυο ούτσκι
και είπε:

— Θα μιλήσω στον Κιλ γι'
αυτό. Πρέπει να φανερώση τα
χαρτιά του!

— Έσύ να τ' ο βουλώσης,
κάνε μου τη χάρη! Είναι δου-
λειά δική μου. "Αν παίξουμε
καλά το παιχνίδι μας, μπο-
ρεί να βάλουμε στο χέρι όλα
τα λεφτά.

Ο Ρίκο χλώμισσε κι' άκούμ-
πησε στην άκρη του γραφείου
του, για να μην πέση.

— Τρελλάθηκες; φώναξε. Τι
μπορούμε να τ' κάνουμε έμεις,
τόσα διαμαντικά; Δεν υπάρ-
χει κλεπταποδόχος ικανός να
τα πληρώση.

Ο Μπέιντ έβγαλε το κα-
πέλλο του και πέρασε τα δά-
χτυλά του μέσα απ' τα πυκνά
ξανθά μαλλιά του.

— "Απορώ γιατί κάθομαι
και χάνω τον καιρό μου μαζί
σου, είτε νευριασμένος. Το κε-
φάλι σου είναι κλουβίο... Με
νομίζεις τόσο βλάκα, ώστε να
φανταστώ πως θα μπορούσες
να πουλήσης τα διαμαντικά;
"Οχι βέβαια!

» Θα περιμένουμε να τ' πλα-
σάρη ο Κιλ. "Αν δεν είχε έξα-
σφαλίσει αυτός, πού θα τ' δια-
θέση, δεν θα μάς πλήρωνε για
ν' άπαγάγουμε το Χάτερ... "Ε-
πειτα θα παρουσιαστούμε, ό-
ταν θα παίρνη τα λεφτά, και
θα τ' άρπάξουμε.

» Λογαριάζω πως η δουλειά
αυτή θα μάς δώση πάνω από
μισό εκατομμύριο... πολύ πε-

ρισσότερα δηλαδή απ' τις πέν-
τε ψωροχιλιάδες που μάς προ-
σφέρουνε.

Ο Ρίκο έδρεξε με τη γλώσ-
σα του τα στεγνωμένα χείλια
του.

— "Ισως νάχης δική, εί-
πε μ' επιφύλαξη. Μα πως θα
μάθουμε ποτέ ακριβώς θα πά-
ρη τα λεφτά;

— Αυτό είναι δουλειά δική
σου να τ' ανακαλύψης. Θα πρέ-
πη να τ'ον παρακολουθής μέρα
και νύχτα, άφου τ'ον παραδώ-
σουμε το Χάτερ...

— "Υστερα, πρέπει να βρούμε ποιός κρύ-
βεται πίσω του... Καί κάτι άλ-
λο: Ποιός έβαλε εκείνο το ντε-
τεκτίβ να με παρακολουθή και
γιατί;

Ο Ρίκο άνασκήρτησε.

— Ποιό ντέτεκτίβ; φώνα-
ξε. Δεν μου είπες τίποτε...

— Μη χαλās έτσι τη ζαχα-
ρένια σου, τού είπε ειρωνικά
ο Μπέιντ. Το βράδυ πού έ-
φευγα για το Ρέντ Ράιβερ, άν-
τιλήφθηκα πως με παρακολου-
θούσε ένας χοντρός. Τ'ον τρα-
βήσα λοιπόν σε μία έρημια και
τόν τσάκισα το κεφάλι.

» "Ηταν άνθρωπος τού Διε-
θνούς "Αστυνομικού Πρακτο-
ρείου. Κάποιος θα τ'ον είχε βά-
λει να μ' επιβλέπη... Κάτι μου
λέει δε πως η ιστορία αυτή
έχει σχέση με την άπαγωγή τού
Χάτερ!

Ο Ρίκο άδειασε το ποτή-
ρι του, για να καταπραΰνη

κάπως τ'α νεύρα του.

— "Ισως νάναι δουλειά τού
Κιλ... είπε.

Δεν ξέρω μα θα τ'ο μά-
θω... Για πές μου, από πόσον
καιρό δουλεύει στο μαγαζί σου
αυτή η κοκκινομάλλα;

— Ποιά; "Η Ζοέ; ρώτησε με
έκπληξη ο Ρίκο. Τι σχέση έχει
αυτή πάλι;

— Θάθελα πολύ να τ'ο ξέ-
ρω... "Εχω παρατηρήσει πως
μ' επιβλέπει, κάθε φορά πού
έρχομαι εδώ. "Ισως νάναι σπι-
ούνα.

— "Η Ζοέ σπιούνα; Με κά-
νεις να γελάσω!... Την ξέρω
εδώ και τρία - τέσσερα χρό-
νια. "Επείσε δουλειά εδώ από
τότε πού άνοιξα το μαγαζί.

Μα την ήξερα από πριν, όταν
δούλευε στο μπουζίκ, χώλλ...
"Ισως να τ'ον ενδιαφέρης για
άλλο λόγο. "Εχει άδυναμία,
ξέρεις, στους λεβεντόκορμους
άντρες, σαν και σένα. Μου τό-
χει πη.

Ο Μπέιντ έδειξε τη φωτο-
γραφία πού είχε μείνει πάνω
στο γραφείο.

— Φύλαξε την στο χρημα-
τοκιβώτιό σου και κλειδώσε
το, είπε. "Εχω την ιδέα πως η
κοκκινομάλλα είναι άνακατεμέ-
νη σ' αυτή την ύποθεσι. Θα τ'ο
έξακριβώσουμε εύκολα. "Ακου-
σε τι θα κάνουμε...

Οταν ο Μπέιντ ξανάκλει-
σε την πόρτα τού καμαρινιού
της, η Ζοέ άναστέναξε μ' ά-
νακούφισι. "Εμεινε καθισμένη
για λίγο μπροστά στ'ον κα-
θρέφτη της. Είδε πως είχε χλω-
μιάσει, κάτω απ' το κοκκινό-
ματι της, προσπάθησε να γελά-
ση κι' είπε στον εαυτό της:

— Πως με τρώμαξε αυτός
ο τύπος!... Πρέπει να προσέ-
χω περισσότερο, στο έξης...
και να είδοποιήσω τ'ον. "Εντ.
Αυτός θα ξερη τι πρέπει να
κάνη.

Πήγε ως την πόρτα, τη μι-
σάνοιξε κι' έβριξε μία ματιά
στον έρημο διάδρομο. Βέβαιη
πιά πως δεν την κατασκόπευε
κανείς, ξανάκλεισε και πήρε
στο τηλέφωνο το Ντάλλας. Μα
δεν τ'ης άπάντησε κανείς.

— "Αφισε τ' άκουστικό και κά-
θησε για να σκεφτή.

Είχαν χτυπήσει 10. Ο "Εντ
θαρχόταν από ώρα σε ώρα.

Περνούσε σχεδόν όλα τ'α
βράδια του στη Λέσχη. "Ισως
να βρισκότανε κι' όλος στο
δρόμο...

Ξανάρχισε να μακιγιάρε-
ται. "Ενώ έβαφε τ'α χείλη της
μ' ένα πινελάκι, άναρωτιότανε
συγχρόνως σαν τι να ζητού-
σε άραγε ο Μπέιντ στο γρα-
φείο τού Ρίκο...

Είχε ύποσχεθί στ'ον "Εντ να
επιβλέπη όλες τις κινήσεις αυ-
τών των δυο, και δεν ήθελε να
τ'ον γελάση. "Ηταν λιγάκι έ-
τον γελάση.

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη μαζί του, κι' επι-
πλέον την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

της ύπηρεσίας, αυτή τη νύχτα,
ως τις 3 το πρωί.

Οταν άκουσε ν' άνοιξη μία
πόρτα, στην άλλη άκρη, τού
διαδόρου, τινάχτηκε άμέσως
όρθια κι' έτρεξε ν' άφουγκρα-
στη.

— Πάμε να κάνουμε μία
βόλτα, έλεγε ο Μπέιντ. "Εχο-
με μία ώρα στη διάθεσί μας.
Τι κάθεται κλεισμένος σ' αυ-
τή την τρώγλη;

— Δεν θάπρεπε να φύγω,
άπάντησε ο Ρίκο. Μα τόσο το
χειρότερο. Δεν πιστεύω να
συμβή τίποτα, όσση ώρα θα
λείπω.

— Νάσαι ήσυχος! Φύλαξες
καλά το φάκελλο πού σου δώσε
ο Κιλ;

— Βρίσκεται μέσ' στο συρ-
τάρι μου. Δεν υπάρχει κίνδυ-
νος, δεν μπαίνει κανείς στο
γραφείο μου όταν λείπω... "Ε-
λα λοιπόν, πάμε!

Κι' ο Ρίκο προχώρησε στο
διάδρομο, προς την πόρτα τού
βάθρου.

Η Ζοέ έβριξε μία ματιά,
με χίλιες προφυλάξεις, και
πρόλαβε να δη τ'ο Ρίκο να
βγαίνει στο δρομάκι.

— "Εμεινε συλλογισμένη για
λίγο... "Ενας φάκελλος απ' τ'ον
Κιλ; Σίγουρα, θα ενδιέφε-
ρε πολύ τ'ον "Εντ!

Έτρεξε στο τηλέφωνο, σχη-
μάτισε πάλι τ'ον αριθμό τού
Ντάλλας, αλλά δεν έπηρε ά-
πάντησι ούτε κι' αυτή τη φο-
ρά.

— "Αναρωτήθηκε πού μπορούσε
να βρίσκεται ο "Εντ... Ο Ρί-
κο κι' ο Μπέιντ είχαν πη πως
θα ξαναγυρίζανε σε μία ώρα.

— "Αν ήθελε να δείξη εκείνο το
φάκελλο στ'ον Ντάλλας, έπρε-
πε να δράση άμέσως, με δική
της πρωτοβουλία.

Ξαναγύρισε στο κατώφλι τού
καμαρινιού της και κύτταξε
την πόρτα τού γραφείου τού
Ρίκο. Τ'ης φάνηκε πως βρισκό-
τανε σε τεραστιά άπόστασι...

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

κόταν ο Ρίκο και την κύτταζε
με φρίκη.

— "Α, έτσι, κοίκαλα μου;
είπε μαλακά ο Μπέιντ. Σπι-
ούνα μου είσαι;

Το ξεφώνητο πού θάβγαζε η
Ζοέ, πνίγηκε απ' τη γροθιά
πού τ'ης κατάφερε ο Μπέιντ
στην άκρη τής μασέλας της.

— "Εχασε τις αισθήσεις της και
σωριάστηκε χάμω...

Β'

Ο "Ανταμ Τζίλλις περίμε-
νε, κάτω απ' τη φωτεινή επι-
γραφή ενός κινηματογράφου,
Κύτταξε μ' άνυπομονησία τ'
αυτοκίνητα πού περνούσαν.

Ο Ντάλλας τ'ον παρακολου-
θούσε, από άπόστασι 15 μέ-
τρων, καθισμένος στο βολάν
τού αυτοκινήτου του, πού τό-
χε σταματήσει σε μία σκοτει-
νη γωνιά.

Κάθε τόσο, ο Τζίλλις έρρι-
χνε μία ματιά στο ρολόι του.

Ο Ντάλλας κατάλαβε πως πε-
ρίμενε κάποιον. Δεν παραξε-
νεύτηκε λοιπόν, όταν είδε μία
κουρσίτσα να πλευρίζη στο
πεζοδρόμιο, δίπλα στο Τζίλ-
λις.

— "Εκείνος άνοιξε την πόρτα
κι' ανέβηκε στ' αυτοκίνητο.

— Δεν βιάστηκε καθόλου
ναρβής, γκρίνιασε. Ποτέ σου
λοιπόν δεν θα τ'α καταφέρης
νάσαι ακριβής στην ώρα σου;

— Νομίζεις πως δεν έχω άλλη
δουλειά να κάνω, παρά να σε
περιμένω στις γωνίες;

— "Η Εύα ξεκίνησε, ενώ συγ-
χρόνως άπαντούσε:

— Αυπάμαι πολύ, μικρέ μου,
αλλά τώρα μόλις έφυγε ο Κιλ.
— "Αλλάστε, δεν άργησα παρα-
πάνω από πέντε λεπτά τής ώ-
ρας.

Ο Ντάλλας έβαλε μπροστά
τη μηχανή τού δικού του αυ-
τοκινήτου κι' άρχισε να τ'ους
παρακολουθή. Είχε δη την Εύα
στο βολάν κι' άναρωτιότανε
πού μπορεί να πηγαίνουν...

— "Ηρθε ο Ρίκο; ρώτησε ο
Τζίλλις, άνάβοντας ένα τσιγά-
ρο.

— Ναι. Ο Μπέιντ γύρισε
χτές το βράδυ. Λέει πως θα-
ναι δύσκολη η δουλειά, άλλ' ό-
χι άδύνατη. Ο Ρίκο πιστεύει
πως θα τ'η βάλη μπροστά αυ-
τή τη βδομάδα.

— "Εξηγήσε ο Ρίκο πως
σκοπεύει να ένεργήση ο Μπέ-
ιντ;

— Δεν θέλει ο Πρέστον να
τ'ο μάθη. "Εδωσε στο Ρίκο τις
5 χιλιάδες δολάρια και τ'η φω-
τογραφία τού Χάτερ. Συμφω-
νήσαν να τ'ου μετρήση τα ύ-
πόλοιπα λεφτά στο κυνηγετικό
περίπτερο, όπου δώσανε ραν-
τεβό. "Εκει θα πήη ο Μπέιντ
το Χάτερ.

— "Εν τάξει! Να δης πού
δὰ τ'α καταφέρη ο Μπέιντ...

— Ο Πρέστον έχει ένκεν-
ριστή, "Ανταμ. Μ' άνησυχεί η
κατάστασι τού.

Ο Τζίλλις άνασκήκωσε τ'ους
ώμους του μ' άδιαφορία.

— Φρόντισε να τ'ου διορθώ-
σης εσύ το ήθικό τού, άπάν-
τησε. Δεν πρόκειται ν' άργή-
σουμε πολύ άκόμα. Μόλις βά-
λη στο χέρι τα λεφτά τού μα-
χαράγιά, θα μω έγω στη μέ-
ση και θα κανονίω τα πράγ-
ματα.

— Μα πως μπορείς νάσαι
τόσο βέβαιος για την επιτυ-
χία; παρατήρησε η Εύα μ' ά-
γωνία. Νομίζεις πως θα σ' ά-
φιση ο Κιλ να τ'ου πάρης έ-
τσι εύκολα τα λεφτά;

— "Εννοια σου, και θα μ'
άφιση! άπάντησε ζωηρά ο
Τζίλλις. Χτές τη νύχτα, πού
βρισκότανε σπίτι σου, έπωφε-
λήθηκα απ' την εύκαιρία για
να μω κρυφά στο σπίτι τού
και ν' άνοίξω την κάσσα του.

Ξέρεις λοιπόν τί βρήκα μέσα;
— "Ανοιξε... την κάσσα
τού; φώναξε η Εύα με φρίκη.
Είν' άδύνατο!

— "Ασε τις βλακείες! τη
διέκοψε ο "Ανταμ μ' άνυπομο-
νησία. "Αν κοινιόσουνα τού
λογου σου λιγάκι περισσότερο,
δεν θάχα ανάγκη να κινδυνέ-
ψω τόσο... Σού είπα πως έ-
πρεπε όπωσδήποτε να κρατά-
με ένα όπλο, για τ'ον Κιλ. "Ε

— "Αν ήθελε να δείξη εκείνο το
φάκελλο στ'ον Ντάλλας, έπρε-
πε να δράση άμέσως, με δική
της πρωτοβουλία.

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

— "Επείσε την καλοπληρω-
μένη στην πόρτα και

Δια Στομαχικας διαταραχας
Δυσπεψιαν
"Αλκα-Σέλτζερ

"Ενα έως δυο δισκία
σ' ένα ποτήρι νερό

Προϊόν
των "Αμερικανικών "Εργοστασίων
MILES LABORATORIES Inc.
U.S.A.

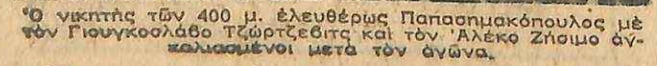
Alka-Seltzer

Poudre
Schicparelli
La seule poudre
qui vous convient

ΝΤΟΛΑΡ

Το όνομα
πού δυμβολίζει
τά καλύτερα
ΚΑΣΜΗΡΙΑ

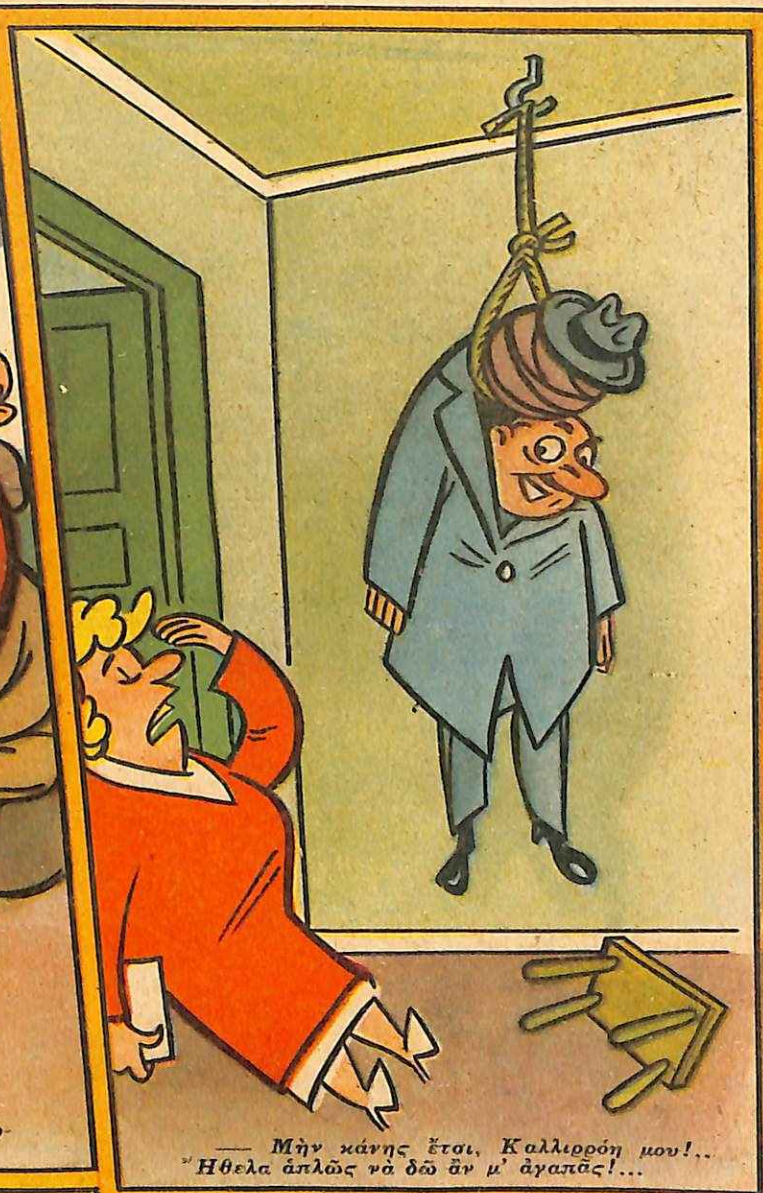
Έντελως νέα σχέδια
ΠΕΝΙΕ • ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ
ΦΑΝΕΛΛΕΣ • ΚΑΠΑΡΝΤΙΝΕΣ •
ΠΑΛΤΑ •

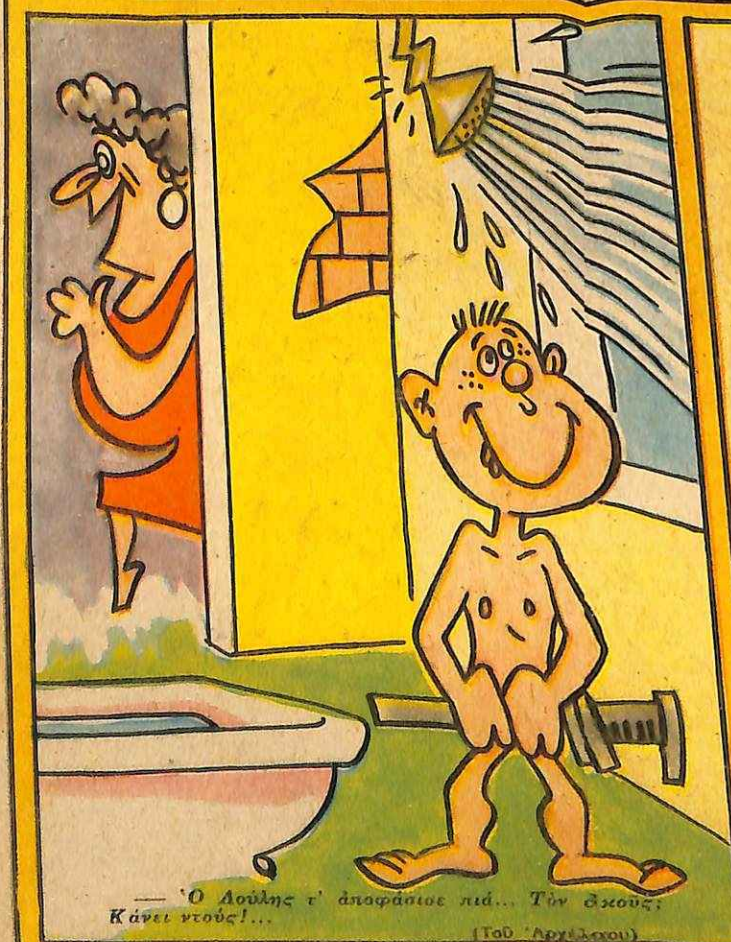

ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

— "Αν ένοχλήσαι, νά πᾶς νά πῆς στό ύπουργείο νά φαρδύνουν τὰ καθίσματα!"

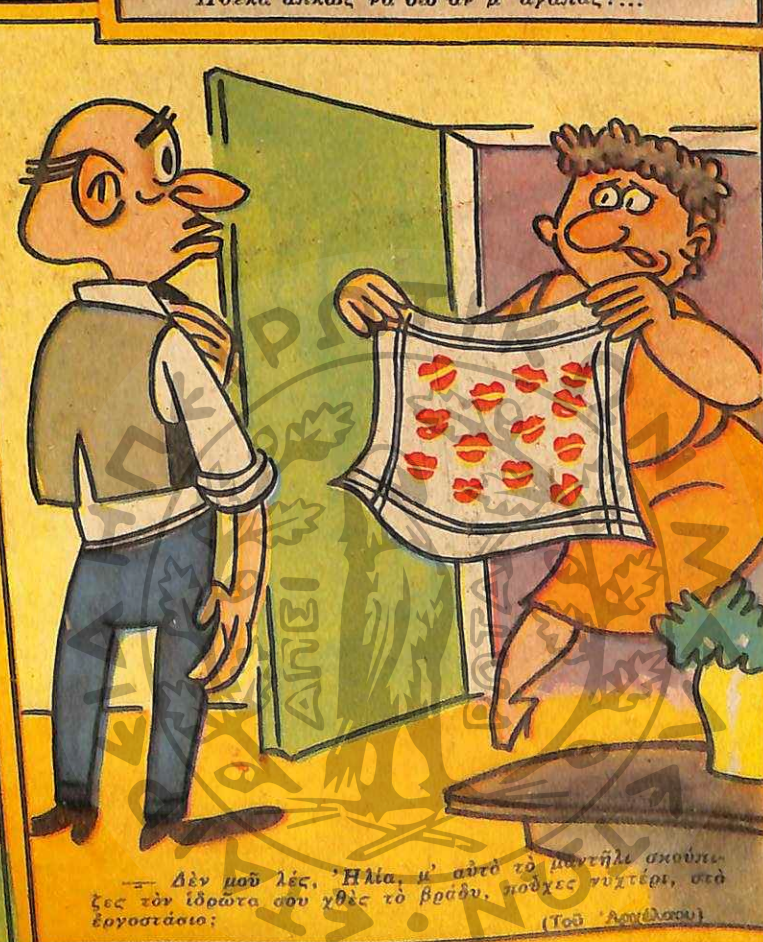

— Μήν κάνης έτσι, Καλλιρόη μου!...
"Ηθελα απλώς νά δώ ἄν μ' ἀγαπᾷς!..."

— "Ο Δούλης τ' ἀπαφάνισε πιά... Τόν θύκουν.
Κάνει ντοῦς!..."

(Τοῦ Ἀργύριου)

— Δέν μοῦ λές, "Ἡλία, μ' αὐτό τὸ μαντήλι σκουνίζεις τὸν ἰδρώτα σου γῆς τὸ βράδυ, ποῦνες νυχτέρι, στό ἐργοστάσιο;"

(Τοῦ Ἀργύριου)